

ပခုက္ကူစာပေဆုရ

၂၀၁၀ ခုနှစ် ပခုက္ကူ ဦးအုံးဖေ တည်ထောင်သော ပခုက္ကူစာပေဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆုရ

ဆီမုဆိုးနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရေးသူ - ရဲဖြတ်တင်

အဖ ဦးထွန်းဟန်၊ အမိ ဒေါ်အေးမယ် တို့မှ ၁၉၆၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က မိုးမိတ်မြို့ အခြေခံပညာ အထက်တန်း ကျောင်းတွင် ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်သို့ ဝင် ရောက်၍ အမှုထမ်းသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ် တွင် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

အမည်ရင်း ဦးရဲဝင်း ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - အမှတ် (၄) ရပ်ကွက်၊
ရွှေတမာတန်း၊
မင်းဘူးမြို့၊
မကွေးတိုင်းဒေသကြီး။

ဆီမုဆိုးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ○ ရဲဖြတ်တင်

ရဲဖြတ်တင် ဆီမုဆိုး အခြားဝတ္ထုတိုများ

၇၆၁

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေ တည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုတို ပထမဆု

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု - ၂၀၀၀

ဆီမုဆိုးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရဲမြတ်တင်

တန်ဖိုး (၉၀၀) ကျပ်

တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်နုနုယဉ် (နန်းညွန့်ယဉ်ခမ်း)
စာတည်း
ပန်းချီ - ညီညီ

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ..... ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ..... ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ..... ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	စာရေးသူ၏အမှာ	
၁။	မှော်ကြာမောင်ကြိုင်	၁
၂။	မှော်လှိုင်မောင်ကြာ	၁၅
၃။	ဆီမုဆိုး	၃၃
၄။	ယမုန်ငယ်သင်း မမင်းရဲ့မောင်ငယ်	၅၁
၅။	မြစ်ခြေမြေခြား မောင်မသွားနဲ့	၆၇
၆။	ကိုးမှော်ပြန်တဲ့ဟေ့	၈၁
၇။	လောကမာယာအိမ်ကြီး	၁၀၅
၈။	အတ္တအကျဉ်းသား	၁၂၅
၉။	မှော်အိမ်ထောင်ရေး	၁၅၁
၁၀။	အရေးတော်ပုံတပ်သား	၁၇၅
၁၁။	ချစ်သူကို စစ်ကူလို့ပေးပါ့မယ်	၁၉၁
၁၂။	ချမ်းသာချင်ကြသူများ	၂၁၃
၁၃။	ဘယ်သူပြေးလို့ လွတ်ပါနိုင်	၂၃၉

အမှာစာ

ရေနံသည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးအတွက် မဖြစ်မနေ လိုအပ်နေသော လောင်စာစွမ်းအင်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရေနံ၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ များစွာအရေးပါလှသလို အလွန်တရာမှလည်း ကျယ်ဝန်းလှသည်ကို အားလုံးအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတော်က ပုဂ္ဂလိက လက်ယက်တွင်းများကို တရားဝင်တူးဖော်ထုတ်လုပ်ခွင့် ပြုလိုက်သောအခါ နိုင်ငံတော်အတွက် အကျိုးရှိစေခဲ့သလို နိုင်ငံသားများအတွက်လည်း အထိုက်အလျောက် အကျိုးရှိစေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံတော်၏ခွင့်ပြုချက်နှင့်အတူ ရေနံမြေများက နေရာအနှံ့အပြား၌ အလျှိုအလျှိုပင် ပေါ်လာကြသည်။ ထိုရေနံမြေများကို ဒေသအခေါ်အားဖြင့် “မှော်” ဟုဆိုလေသည်။ ထို “မှော်” များ ပေါ်လာခြင်းနှင့်အတူ ရေနံတူးသောလုပ်ငန်းများမှာလည်း အထူးပင် လူသိများထင်ရှားလာသည်။ လူတိုင်းအတွက် စိတ်ဝင် စားစရာ၊ အားကျစရာ၊ မက်မောစရာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ရုတ်ချည်း ဘဝပြောင်းသွားနိုင်သော၊ ချက်ချင်း သူငွေဖြစ် သွားနိုင်သော “မဟာအခွင့်အရေး” တစ်ခုအဖြစ်လည်း လူတိုင်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်လာသည်။ ခေတ်မီသူတိုင်း

ရေနံတူးကြသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ထိုလုပ်ငန်း၏ ဩဇာ အရှိန်အဝါက ကြီးမားလာသည်။ သို့သော် - - - -

ထိုသို့သော်က အလွန်ခက်သော သို့သော်ပင်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရေနံလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ကြသူများ အတွက် ထိုရေနံလုပ်ငန်းမှ ရရှိသောဝင်ငွေကြောင့် အဆင်ပြေကြ၊ အကျိုးရှိကြသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ထို့ပြင် ရေနံတွင်းများမှ ထွက်ရှိ သောဆီကိုလည်း ပြည်တွင်း၌သာ လှည့်လည်သုံးစွဲခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ စွမ်းအင်လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးရာရောက် သည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။ ဤတွင် အထူးပြောလိုသောအချက်မှာ ဤရေနံလုပ်ငန်းဟူသည် အရင်းအနှီးနည်းနည်းဖြင့် လုပ်ကိုင်၍ ရသော လုပ်ငန်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ လုပ်သလောက်လည်း အမှန် တကယ် အကျိုးဖြစ်ထွန်းလိမ့်မည်ဟု အာမခံချက်ရှိသော လုပ်ငန်း မျိုး မဟုတ်ပါ။ ဆိုရလျှင် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးဌာနတို့၌ အချိုးညီညီ ဖြင့် လွန်စွာကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်လွန်းမှသာ အကျိုးပေး အရာထင် နိုင်သော လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ရေနံသည် ရတနာတစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ ရေနံအား “ရွှေမည်း” ဟုပင်ဆိုစမှတ်ပြုကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာတို့၏ ပင်ကိုထုံးစံအတိုင်း လွယ်လွယ်နှင့်မရ ယူနိုင်သည့်သဘော၊ ရှာဖွေရ ခက်ခဲလှသည့်သဘောတို့ကို အထူး ဖော်ပြနေစရာ မလိုပါပြီ။

ကျွန်တော်ကား ရေနံမှော်များအတွင်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုရေနံမှော်များမှ ပေးအပ်လိုက်သော သင်ခန်းစာများသည်လည်း ကျွန်တော့်၌ တနင့်တစ်ပိုးပင် ရှိနေ ပေပြီ။ ယခုကျွန်တော် ရေးဖွဲ့လိုက်သော ဝတ္ထုတိုတိုင်းလိုလိုမှာပင်

ထိုရေနံမှော်များ၏ အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုရေနံ မှော်များ၏ အရိပ်အခြည်ကို မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ အဓိကစေတနာမှာ ထိုရေနံလောကအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုသူတိုင်း အတွက် လောဘကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး သိုက်စာဖတ်ရာ နားထောင် ကာ ဥစ္စာရနိုးနိုး ဆိုသကဲ့သို့ ပြုမိမမှားကြစေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ထိုလုပ်ငန်းများအပေါ် စုံစေ့စွာ လေ့လာပြီးသကာလ စနစ်တကျ ချဉ်းကပ်၍သာ ‘သတိတမန်၊ ဉာဏ်မြေ ကတုတ်’ ဟူသကဲ့သို့ ပြုတတ် ကြစေရန်အတွက် လည်းကောင်း သတိပေးလိုခြင်း၊ နှိုးဆော်လိုခြင်း ပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

အဆိုပါအချက်အပြင် ကျွန်တော်တတ်အားသရွေ့ တင်ပြ ထားသော ရေနံမြေတို့၏ သဘောသဘာဝ၊ ‘မှော်’ တို့၏ ဗဟုသုတ ကို စာဖတ်သူအနေနှင့် ဖတ်ရှုသိရှိပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာသော အထောက်အပံ့ကို ရရှိခဲ့သည်ဆိုအံ့။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဤစာစုအား ရေးသားပြုစုရကျိုး နပ်ပါပြီတည်း။ ။

လေးစားစွာဖြင့်
ရဲမြတ်တင်

ကျွန်တော့်အား မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဝတ္ထုရေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော မိခင်ကြီးဒေါ်အေးမယ်အား ဤစာစုဖြင့် ကန်တော့ပါသည်။ ။

မော်ကြာမောင်ကြိုင်

ကားဆရာက ထိုင်ခုံတွင်နေရာယူပြီးနောက် စက်ကိနွိုးလိုက်လေ၏။ ဝူးခနဲ စက်နွိုးသံနှင့်အတူ မီးခိုးမည်းမည်းတွေက အိပ်ဇောပိုက်မှ တထောင်းထောင်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မကြာခင် ကားထွက်တော့မည်မို့ စက်သံမှန် မမှန်ကို ကားဆရာက အတန်ကြာအောင် စမ်းသပ်၍ နေလေသည်။

ကိုမောင်ကြိုင်က ကားပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားပေါ်တွင် လူက သိပ်မများလှပါ။ ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့်သာ မောက်လျှံလျက် ရှိလေသည်။ အင်ဂျင်တွေ၊ ကလပ်ခုံတွေ၊ မျှောတွေ၊ ပိုက်တွေ၊ ကြိုးခွေတွေအပြင် တိုင်ကီတွေ၊ မိုးကာလိပ်တွေ၊ ခြင်းတွေ၊ ပလုံးတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ကားဘော်ဒီ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆီထည့်သော ပလတ်စတစ်ပုံးတွေကို အစီအရီချိတ်ဆွဲထားပြီး စားပွဲကုလားထိုင်များ၊ ပန်းကန်စင်များကိုတော့ ကားနောက်မြီး၌ ကြိုးဖြင့်ဆိုင်းကာ ချည်နှောင်ထားလေ၏။

ကိုထွန်းမြင့်က ကားပေါ်မှ သူ့လူများကို သေသေချာချာ ထိုင်စီးကြဖို့ လှမ်းအော်ပြောနေသည်။ ထို့နောက် ကိုမောင်ကြိုင်

ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။ ကိုမောင်ကြိုင်က ဆီးကြိုကာ ကိုထွန်းမြင့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ငါ့လူကြီး ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် ပြန်တော့မယ်ပေါ့”

“နှုတ်ဆက်တယ် ကိုမောင်ကြိုင်။ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ကြုံတဲ့အခါ ဝင်ခဲ့နော်”

“တကယ်ခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့လဲ ဝမ်းနည်းစရာကြီးပေါ့ ကိုထွန်းမြင့်ရာ”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ။ ဆန်ဆုံစား၊ ကံကုန်သွားလို့ ဆိုသမို့လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလိုမှ မှော်ကြာကြီး မလုပ်နိုင်ပဲဟာ။ ဟဲ . . ဟဲ”

“နို့ ဟိုရောက်ရင်တော့ ခင်ဗျား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ ပြန် ဖွင့်တော့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒုံရင်းပဲ ပြန်လုပ်တော့မယ်။ ရေနံတော့ စိတ် ကုန်ပါပြီဗျာ။ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ။ ကိုင်း. . . သွားပြီဗျာ”

ကိုထွန်းမြင့်က ကားခေါင်းတွင် တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ကား ဆရာက ဝိယာသွင်းကာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ကားဘီး စလိမ့် သည်နှင့် ကိုထွန်းမြင့်က လက်တစ်ဖက်ကိုထုတ်၍ ဝှေ့ယမ်းပြီး “လစ်ပြီဗျို့၊ မှော်ကြာကြီး” ဟု ပြုံးဖြူဖြူမျက်နှာဖြင့် အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ကိုမောင်ကြိုင်က လက်ကို ပြန်မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် တအိအိ ထွက်ခွာသွားသော ကားကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။ ကားက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားခဲ့ပြီးနောက် တလိပ်လိပ် တက်လာသော ဖုန်လုံးများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကိုမောင်ကြိုင်က အနီးရှိ ဒဟတ်ပင်အောက်မှ ခုံတန်းပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လေရူးတစ်ချက်က သူ့ကို ဝှေ့ကာဝိုက်ကာနှင့် တိုက်ခတ်သွားသည်။ လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ရေနံစိမ်းနံ့က သူ့နှာဝကို ပုတ်ခတ်ကျီစယ်သွားလေသည်။

အခုလို အတူနေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အပြီးအပိုင် ခွဲခွာ သွားပြန်တော့ စိတ်ထဲမှာ ကြေကွဲသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသား။ ကိုထွန်း မြင့်က သည်ရေနံမှော်မှာ သူနှင့်တန်းချင်းအဖြစ် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက် အတူနေသွားခဲ့သူ။ တကယ်သဘောဖြူ မနောဖြူ မိတ်ဆွေ ကောင်းကြီးတစ်ယောက်။ ကိုယ်လိုတာ သူက ကူညီ၊ သူလိုတာ ကိုယ်က ပြန်ကူညီဖြင့် အလွန်အားကိုးခဲ့ရသူတစ်ယောက်။

ကိုထွန်းမြင့် သည်မှော်ကို ရေနံတူးဖွဲ့ စရောက်လာကတည်း က ကိုမောင်ကြိုင်နှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့သည်။ လူသစ်ဖြစ်သော ကိုထွန်းမြင့် အား စီနီယာကိုမောင်ကြိုင်က အကြံပေး၊ ဉာဏ်ပေး၊ နည်းပေးလမ်းပြ ပြုခဲ့ရသည်။ ကိုမောင်ကြိုင်၏ ကူညီမှုဖြင့် ကိုထွန်းမြင့်လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေ ခွင်တည့်သွားသည်မှအစပြုကာ သူတို့နှစ်ဦး တကယ် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ပြောမနာ ဆိုမနာ၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ ကြသလို သူ့အဖွဲ့နှင့် ကိုယ့်အဖွဲ့ကလည်း ဟိုဘက်သည်ဘက်၊ ဝင်ထွက် သွားလာ၊ ကူးလူးယှက်သွယ်၊ မိသားစုများသဖွယ် အတူနေထိုင် ခဲ့ကြသူတွေ။

ယနေ့တော့ ကိုထွန်းမြင့်တစ်ယောက် အားလုံးကို နှုတ်ဆက် ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားပါလေပြီ။ မိရိုးဖလာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကလေး ပြန်ဖွင့်ရန်ဟူ၍ ရေနံလောကကို သံယောဇဉ်ဖြတ်သွား

ပါလေပြီ။ သူနှင့်အတူ ရေနံမှော်က ပေးလိုက်သည့် ဘဝသင်ခန်းစာ အမျိုးမျိုး (သို့တည်းမဟုတ်) မြည်းစမ်းခဲ့ရသော ဘဝအရသာ အမျိုးမျိုးက မမေ့နိုင်စရာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားပေလိမ့်မည်။

ကိုမောင်ကြိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ နောက် ဆုံးတော့ ရင်းနှီးသူများက ဘွဲ့မည်ပေးထားကြသလို “မှော်ကြာကြီး” အဖြစ်နှင့် မိမိသာလျှင် မှော်ထဲမှာ တဝဲလည်လည် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ ပကောလား ဟုလည်း အတွေးဆက်လိုက်မိလေသည်။ ထိုသို့ တွေးမိ ပြန်တော့ မချီသည့်စိတ်က ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မှော်ကြာကြီး တဲ့။ ခေါ်ကြပါစေ။ သည်လိုခေါ်သည့်အတွက် သူ စိတ်မဆိုးပါ။ အမှန်တကယ်လည်း မိမိအဖြစ်က ရက်ကို လစား၊ လကို နှစ်စား ဆိုသလို မှော်ထဲမှာ အကြာကြီး ကြာခဲ့သူ မဟုတ်လား။ မပြန်ဖြစ်ခဲ့သော ကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ့်ရပ်ရွာနှင့် အဝေးကြီး ဝေးပြီး အစိမ်းကြီး စိမ်းခဲ့လေသူ မဟုတ်လား။

ဪ၊ အများတကာတွေ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ်ပြန်ကြတာ မြင်ရ သည့်အခါတိုင်း ကိုမောင်ကြိုင်စိတ်ထဲမှာလည်း ရွာကိုလွမ်းသော စိတ်၊ ရွာကိုပြန်ချင်သောစိတ်က အများနည်းတူ ဖြစ်ပေါ်လာသား တပဲ။ သို့ငြား . . .

လေရှားတစ်ချက်က ဖြတ်အတိုက်၊ ဒဟတ်ကိုင်းခြောက်ကလေး တစ်ခုက သူ့ပေါင်ပေါ်ကြွေအကျ၊ အံ့ကိုက်ဆိုသလို ကိုမောင်ကြိုင် အတွေးစများက အဝေးတစ်နေရာသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ရောက်သွားလေ၏။

“မောင်ကြိုင်ရယ် နင် မသွားပါနဲ့လား ဟာ။ ဒီမှာလဲ အလုပ် အကိုင်တွေက ရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

“ရှိပေမဲ့ ဒီကအလုပ်တွေက ဘဝမပြောင်းနိုင်ဘူးဟာ ထားနွယ်ရ။ ငါ အခုသွားလုပ်မယ့် အလုပ်ကမှ တစ်ချက်တည်းနဲ့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်သွားနိုင်တာ။ ဒါမှ နင့်ကို သူများထက် သာအောင် ထားနိုင်မှာ”

“အို၊ ဒါတွေမလိုပါဘူး။ ငါက ပကာသနကိုမက်တဲ့ မိန်း ကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိတာပဲ”

“သိပါတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ ပြောတာ ဆိုတာကို ငါ မခံချင်ဘူး ထားနွယ်၊ ငါ မခံချင်ဘူး။ ငါ့စိတ်ကို နင် သိပါတယ်”

ချစ်သူမျက်နှာ ညှိုးတာကို မြင်ရပြန်တော့ မောင်ကြိုင် စိတ်မကောင်း။ သို့ပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိုတော့ ဘယ်လိုမှပြန်ပြင် လို့ မဖြစ်။ ထားနွယ် နားလည်အောင်သာ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြ နေရသည်။

“ဒါနဲ့ နင် အခုသွားမယ့် ရေနံမှော်ဆိုတာက တို့ရွာကနေဆို အဝေးကြီး သွားရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်ထားနွယ်။ မင်းဘူးဘက်မှာ။ ဒါပေမဲ့ အခုခေတ်မှာ လမ်းတွေက ကောင်းနေပါပြီ။ အလွန်ဆုံးသွားရလှ နှစ်ညအိပ်ပေါ့။ သွားရလာရတာ ဘာမှ မခက်ခဲဘူးတဲ့။ အနောက်ရွာက ထောပြီး ပြန်လာတဲ့ ကိုကျော်ဆန်းကြီးကို ငါ အကုန်လုံးမေးထားပြီးပြီ”

“အင်းလေ၊ တားမရတော့ဘူးဆိုလဲ သွားပေါ့ဟာ။ ကျန်း မာရေးကိုသာ နင်ဂရုစိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ဆီလဲ စာမှန်မှန်ရေး ပေါ့”

“စိတ်ချ ထားနွယ်။ ငါ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ ငါ အလွန်ဆုံးနေ လှရင် လေး ငါးလပေါ့။ ဒီအလုပ်မျိုးက အကြာကြီးလုပ်နေရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခွင့်တည့်ချင်ရင် ခဏကလေးပဲ။ ငါ အောင်မြင်ပြီး ပြန်လာမယ့်နေ့ကိုသာ နင် ဆက်ဆက် မျှော်နေစမ်းပါဟာ။ နော်”

သည်စကားက နောက်ဆုံးပိတ်အနေဖြင့် ပြောခဲ့ရသည့် စကား။ မဟာမျှော်လင့်ချက်ခရီးအတွက် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့ ရသည့်စကား။

ရာသီက ဆောင်းနှောင်းကာလ။ နေရာက ပုသိမ် - ရန်ကုန် ကားလမ်းမကြီးဘေး တစ်နေရာ။ ခြောက်ဆူအမည်ရှိ သူတို့ရွာကြီး ၏ သာလာယံဇရပ်ကလေးအနီးမှ လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ။

လက်ပံပွင့်ကလေးက ရဲခနဲ ဝဲခနဲလွင့်အကြွေ၊ ထားနွယ်က သူ့လက်ကလေးကို မြှောက်အပြု။ ဝူးခနဲ ဆောင့်ထွက်လိုက်သော ကားပေါ်မှာ အံ့ကိုကြိတ်၍ စိတ်ကိုတင်းကာ သူလိုက်ပါခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ထားနွယ်ကို သူချစ်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထားနွယ်အပါးမှာ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ အတူနေချင်ပါသည်။ တစ် သက်မှာ တစ်ခါသာချစ်ခဲ့ဖူးသော သူ့နှလုံးသားကို ထားနွယ်နှင့် တစ် လက်မမျှ ဝေးကွာမသွားစေလိုပါ။

“ထားနွယ်ကို တို့ အထင်ကြီးထားတာ။ မောင်ကြိုင်လို ကောင် မျိုးကို ရွေးလိုက်တာ အံ့ပါ့တော်။ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိကို။ သူ့မို့လို့ ကြိုက်စရာရှားပါ့”

“မောင်ကြိုင်က ရုပ်ကလေးတော့ အရှိသား။ အဲဒီ ရုပ်ကလေး မက်လိုက်တာ နေမှာပေါ့”

“အို အေ။ ရုပ်က ပြုတ်စားလို့ရတာ မှတ်လို့။ တကယ်ဆို ပွဲစားကြီး ဦးထွန်းသာရဲ့သား ကျော်မောင်ကလဲ သူ့ကို ပိုးနေတာပဲ။ အခြအမြစ်ရှိတဲ့သူကိုဖြင့် မရွေးဘဲနဲ့”

“တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ နေ မှာ။ သူ့အစ်မတွေအားလုံး တူတူတန်တန်တွေနဲ့ချည်း ရကုန်တာ။ သူကတော့ မွဲချင်တဲ့ခွေးမို့လို့ ပြာပုံတိုးတာ နေမှာပေါ့။ ဟီ ဟီ”

“အင်း၊ မောင်ကြိုင်ကိုသာ ယူလို့ကတော့ ဒီကောင်မ ကောက် စိုက်သမ ဖြစ်ဖို့သာ ပြင်ထား။ သူ့အမေ ဒေါ်အုံးကလဲ တစ်ခါတည်း ပြောထားပြီးသား။ မောင်ကြိုင်နဲ့သာဆိုရင် သေခန်းပြတ်ပဲတဲ့”

သူ့ရင်ကိုနာကျင်စေသော စကားများဖြစ်ပါသည်။ သည်လို ရုပ်ဝတ္ထုအခြေခံ ပကာသနပေတံတွေနဲ့ အတိုင်းခံရလေသည့် အခါတိုင်း သူ့မှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ခဲ့ရမြဲ။ အနည်းနှင့် အများဆို သလို အားငယ်စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ဝင်ခဲ့ရမြဲ။

သည်ရွာမှာ သူတို့ချစ်ခြင်းကို လိုလိုလားလား နှစ်သက် ထောက်ခံသူဆို၍ ထားနွယ်၏ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ မြစ်နံတစ်ယောက် သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ မောင်ကြိုင်။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ အပင် စိုက်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကြိုးစားရင် တစ်နေ့ ချမ်းသာလာနိုင် တာပဲ။ လူ့လောကမှာ အဓိက အရေးကြီးတာက ရိုးဂုဏ်ရှိဖို့ပဲဟေ့။ နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ငါ ဘာမဆိုကူညီမယ်”

မြစ်နံ၏ အားပေးစကား။ အမှောင်ထဲက အလင်းတစ်ပွင့်၊ တမာအိုးထဲက သကာရည်တစ်စက်သဖွယ် သူ့ကိုအားတက်စေ သော စကားများဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့တွင်လည်း မြစ်နံက အစစ အရာရာ သူတို့နှစ်ဦးဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့လေသည်။

မကြာပါ။ မောင်ကြိုင်အတွက် မျှော်လင့်ချက်လမင်းကြီး အဖြစ် ဘဝ၏ အလင်းရောင်များကို ဖြန့်ဖြူးပေးဦးမည့်သူတစ်ဦးက ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိလာပြန်ပါသည်။ သူကား တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်

အရေခွံလဲလိုက်သလို ဘဝပြောင်းကာ ကြီးပွားတိုးတက်သွားလေသူ အနောက်ဘက်ရွာက ကိုကျော်ဆန်းကြီး။

“မောင်ကြိုင်ရာ။ တကယ့် ဝမ်းသာစရာကြီးပါကွာ။ မင်းတို့ ငါတို့ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာသာ ဘာမှ မသိကြတာ။ အညာ တစ်ခွင်မှာ လူတွေက တရုန်းရုန်းနဲ့ ရေနံတူးနေလိုက်ကြတာကွာ။ တချို့ဆို နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာသွားလိုက်ကြတာများ ယုံနိုင်စရာ တောင် မရှိဘူး။ ငါတောင် အရောက်နောက်ကျလို့ ဒီလောက်ပဲ ရခဲ့တာ။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီထက် ဘယ်ကလိမ့်မလဲကွာ”

သို့ဖြင့် . . . . .။

ရေနံမှော်ကို တကယ်နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ရတော့ ကိုကျော် ဆန်းကြီးပြောတာ နည်းတောင်နည်းသေးသည်ဟု မောင်ကြိုင် ထင်မိသည်။ ထိုဒေသ၌ လူတိုင်းလိုလို ရေနံမှရေနံ ဖြစ်နေကြသည်။ ချမ်းသာသူလည်း ရေနံတူးကြသည်။ ဆင်းရဲသူလည်း ရေနံ တူးကြသည်။ ယာသမား၊ ချောင်းသမား၊ လက်လုပ်လက်စားတွေပါ မကျန် ရေနံသာ တူးကြသည်။ ဟိုလူပုဂံးစပ်ဖျားမှာလည်း ရေနံ အကြောင်း၊ သည်လူပုဂံးစပ်ဖျားမှာလည်း ရေနံအကြောင်းသာ ပြော နေ ဆိုနေကြသည်။ တောရောမြို့ပါမကျန် လူတွေ တလုပ်လုပ် တရွရွနှင့် ရေနံအတွက်သာ လုံးပန်းနေကြသည်။

ရေနံမှော်တွေက ဟိုနားကပေါ်၊ သည်နားကပေါ်။ ပေါ်လာ သမျှ ရေနံမှော်တိုင်းလိုလို မိုးကာတဲ နီနီပြာပြာတွေ၊ ရေနံတူးစင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေက အလျှိုအလျှိုပေါ်လာသည်။ တတိန်တိန် တခွမ်ခွမ်နှင့် ထုသံနှက်သံတွေ၊ တအောအော တသောသောနှင့်

လူသံသူသံတွေက မှော်ရိုးတစ်လျှောက် ပွက်ပွက်ညံ့နေသည်။ ကျင်း ထောင်းသူက ထောင်း၊ ပီပါလို့မို့သူက လို့မို့၊ ပီပါတွေကို ကားပေါ် တင်သူက တင်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ရေနံမှော်ကိုအမှီပြုကာ ဈေးတန်းကြီးတွေပါ တစ်ခဲနက် ဖြစ် ပေါ်လာသည်။ ဈေးတန်းရှေ့က လမ်းတွေပေါ်မှာ ရေနံညိုညို မည်းမည်း ပေကျံနေသူတွေရော၊ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားသူတွေပါ လုံးထွေးပြီး သွားလာနေကြသည်။ လုပ်ငန်း အကြောင်း ပြောဆိုနေကြသူတွေ၊ ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား သူတွေ၊ ငွေစက္ကူ ရေတွက်နေသူတွေကို နေရာတိုင်းမှာလိုလို တွေ့ နေရသည်။ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေကလည်း တပေါ်ပေါ်တတိတီနှင့် ဟွန်းသံတွေပေးကာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ပျားပန်းခပ်မျှ စည် ကားနေသည်။ ဘယ်နေရာကို ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ဟိုနားမှာ လည်း တရုန်းရုန်း၊ သည်နားမှာလည်း တရုန်းရုန်း။

ပေါလိုက်တဲ့ငွေတွေ၊ ငွေတွေ။ မောင်ကြိုင်တစ်သက် တစ်ခါ မျှ မမြင်ဖူးသောငွေတွေကို သည်ကျမှ မြင်ဖူးတော့သည်။ ငွေ တွေကို မြင်ရပြန်တော့ သူ့မှာ ဝမ်းသာလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။ ခုနေများ သည်ငွေတွေရပြီး ရွာပြန်ကာ ထားနွယ်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ရရင် ဟူ၍ စိတ်ကူးတောင် ယဉ်လိုက်မိသေးသည်။

သို့သော် လက်တွေ့ကျတော့ မိမိဘဝက တကယ့်ကို တစ်က စရသူ။ သူများရေနံကျင်းမှာ ကျင်းသားအဖြစ်နှင့်စပြီး အလုပ်ဝင် ခဲ့ရသူ။ သည်လိုနှင့် အလုပ်ကို လုပ်လည်းလုပ်၊ သင်လည်းသင်ရင်း တစ်စတစ်စ ရေနံမှော်သား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မည်သို့

ဆိုစေ၊ ရွာမှာနှင့်စာလျှင် သည်မှာက အများကြီးသာသည်။ သည်မှော် ထဲမှာ အဖျင်းဆုံးဆိုသည့် အလုပ်ကိုလုပ်ရသည် ဆိုစေဦး၊ ရွာမှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံးလုပ်မှ ရသည့်ဝင်ငွေမျိုးကို သည်မှာ တစ်လနှစ်လ လောက် လုပ်ရုံနှင့် ရသွားနိုင်သည်ပဲ။ သည်တော့ မောင်ကြိုင် မှော်ကို သဘောကျသည်။ မှော်ကို ခင်သည်။ မှော်ကို အထင်ကြီးသည်။ ကြီးစားလုပ်၊ ကြိတ်ပြီးစုရင်း မကြာမီ မောင်ကြိုင် ငွေအတော်အတန် ကိုင်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျင်းသားဘဝမှ တစ်ဆင့်တက်ရန် ပြင်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ကျင်းတူးရန် ပြင်သည်။ ဘဝတူ နှစ်ဦး သုံးဦး နှင့်အတူ အစုစပ်ကာ လုပ်ငန်းစ၊ဖြစ်ကြသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကျင်းတူးမိကာမှ တကယ် မလွယ်ကူသော အလုပ် ဖြစ်မှန်း သိလာရသည်။ အခက်အခဲတွေနှင့် တစ်ချပြီးတစ်ခု ကြုံ ရသည်။ အဆင်ပြေသည့်အခါက နည်းပြီး အဆင်မပြေသည့်အခါ က များနေသည်။

လုပ်ငန်းသဘော လုပ်ငန်းအထာကိုတော့ သူတော်တော် ကျေညက်လာပါပြီ။ သို့သော် သည်လုပ်ငန်းမျိုးက လုပ်ငန်းကျွမ်း ကျင်ရုံနှင့် မပြီးသေး။ ကံတည့်ဖို့ကလည်း လိုသေးသည်။ ခု သူတို့ ဖြစ်နေသည်က လုပ်ငန်းကလေး ရှော့ရှော့ရှူရှူဖြစ်နေပြန်တော့ ကံက သိပ်မလိုက်ချင်။ ဆီက ထင်သလိုမရချင်။ တစ်ခါ ဆီကြော ကလေး ကောင်းကောင်းထောက်မိတော့မယ်ကြံကာရှိသေး၊ လုပ်ငန်း က အဖုအထစ်တွေနှင့်ကြုံရကာ ရပ်နေရပြန်ပြီ။ နားနေရပြန်ပြီ။ သည်လိုနှင့် လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေသည်။

သို့သော် ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသူ မောင်ကြိုင်အတွက် ဇွဲ လျှော့ လို့ မဖြစ်သေး။ ခုလို ကျားအမြီးဆွဲမိနေမှတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ နောက်ဆုတ်လို့ မဖြစ်။ ကြိုးစားပြီးရင်း ကြိုးစား၊ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြိုးစားဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ကျင်းမကောင်း တစ်ကျင်းပြောင်း၊ တစ် မှော်မကောင်း တစ်မှော်ပြောင်းရင်း အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာသည်။ ကုန်ပါလေ့စေ။ သည်အချိန်တွေကို မောင်ကြိုင် စောင့်ကြည့် မနေအား။ သဲကြီးမဲကြီးဇွဲခတ်ပြီး လုပ်မိနေသော လုပ် ငန်းအပေါ်မှာသာ အာရုံစူးစိုက်နေမိသည်။ လောဘ၏ခေါ်ရာ နောက်ကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လိုက်ပါနေမိသည်။

ဟော၊ နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေး မလဲ ဆိုသည့်စကားက မောင်ကြိုင်အတွက် ဖြစ်လာရပြီ မဟုတ်လား။ မှော်အားဖြင့် သုံးမှော်မြောက်၊ ကျင်းအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါးကျင်းတိတိ ပြည့်မြောက်ချိန်မှာ မောင်ကြိုင်တစ်ယောက် လက်ခမောင်းခတ် နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ကြည့်စမ်း။ မထင်ဘူးဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့သည့်နေရာကို ရမ်း သမ်းပြီး တူးကြည့်ကာမှ တကယ့်အကြောကို ထောက်မိပြီး ရလိုက် သည့် ဆီတွေ ဆီတွေ။ ရချင်ပြန်တော့လည်း ဘယ်နှရက်မှ မလုပ် လိုက်ရ။ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ မောင်ကြိုင်တို့ ပျော်ရပြီ။

သည်တော့ သူရချင်သည့်ငွေတွေကို ရပြီဆိုသည်နှင့် သူ့ခေါင်း ထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့်အသိက မည်သည့်အကြောင်းအရာ ဖြစ်သည်ကို မေးစရာလိုပါသေးသလော။ ထို့အတူ မောင်ကြိုင် ပထမ ဆုံး လုပ်ဖြစ်သည့်အလုပ်က မည်သည့်အလုပ် ဖြစ်သည်ကိုရော မေးစရာလိုပါဦးမည်လော။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်၊ လက်ပံပွင့်တွေကြောသည့်အချိန်မှာပဲ သူ ရွာကိုပြန်ရောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ထားနွယ်လိုက်ပို့ခဲ့သည့် ဇရပ် ကလေးဘေးက လမ်းအတိုင်းပင် ရွာထဲသို့ သူ ဝင်လာခဲ့သည်။ အပျော် စိတ်ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက သွက်မှန်းမသိ သွက်နေသည်။ ရွာထဲ ကို ခြေချမိပြီဆိုတော့ သူ့ရင်တွေက အလိုလို အခုန်မြန်လာကြလေပြီ။

မြစိန်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဝင်နှုတ်ဆက်ဦးမည်ဟု သူ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ခြေတံရှည်အိမ်အောက်က သစ်သားခုံတန်း ပေါ်မှာထိုင်နေသော မြစိန်ကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

“ဟေ့၊ မြစိန်၊ မြစိန်”

အော်ပြီးဝင်လာသောသူ့ကို ပထမတော့ မြစိန်က မမှတ်မိ။ အသားတွေနီညိုပြီး ရေနံရောင်ပေါက်နေသောသူ့ကို ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်နေသေးသည်။ အနီးသို့ရောက်မှ - - -

“ဟယ်၊ နင်၊ မောင် . . မောင်ကြိုင်နော်”

“အေးလေဟာ၊ ငါ့ကိုတောင် နင်က မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟာ။ မြစိန်ရ”

သည်တော့မှ အံ့ဩသောမျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များက ယှက် သန်းလာသည်။ မြစိန်လက်ထဲမှာ လသားအရွယ် ကလေးတစ် ယောက်ကို ပွေ့ချီထားသည်။ မောင်ကြိုင်က မြစိန်နှင့်ကလေးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အံ့မယ်။ နင်တောင် အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျပြီး ကလေး တောင် ရနေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား မြစိန်”

“အို၊ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှက်သောမျက်နှာကို မြစိန်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ မောင်ကြိုင်က တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေသည်။ သို့သော် ကြာကြာတော့ မရယ်လိုက်ရပါ။ သူ့ဘက်ကိုပြန်လှည့်လာသော မြစိန်၏မျက်နှာက တည်ကြည်လျက်ရှိသလို အံ့ကိုပါ တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့ကလေးလို့ ထင်သလဲဟင် မောင်ကြိုင်”

“သိဘူးလေဟာ၊ ငါက အခုမှပြန်လာတာပဲ”

“ဒါ . . ဒါ။ ထားနွယ်ရဲ့ကလေး”

“ဘာရယ် . . . .”

မိုးကြိုးပစ်သံတစ်ချက်ကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်ချည်းပင် ကျောက်ရုပ် ဖြစ်သွားသည်။ မြစိန်က အသံတွေ တုန်နေသည်။

“နင် . . နင် တော်တော်နေနိုင်တယ်မောင်ကြိုင်။ သုံးလေး လဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ၊ ခု သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ သိလား၊ ထားနွယ် ကိုလည်း နင် ဘာမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူး”

မြစိန်၏ စကားတို့ကို ကြားရ တစ်ချက်၊ မကြားရ တစ်ချက်။

“ထားနွယ်က နင့်ကို အကြာကြီး စောင့်နေသေးတယ်။ တချို့ ကလဲ မှော်ထဲမှာ နင်သေပြီလိုလို ဘာလိုလို ပြောကြတယ်။ မနှစ်ကမှ သူ ကျော်မောင်နဲ့ ယူလိုက်တာ။ စောစောကပဲ ကလေးကို ငါနဲ့ ထားခဲ့ပြီး စပါးသယ်ဖို့ သူတို့ကားနဲ့ ထွက်သွားကြတာ”

သူ မျက်စိကို စုံ့မိတ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လဲပြိုမသွားအောင် မနည်း ကြီး ထိန်းထားရသည်။ မြစိန်ကို ပြန်မေးလိုက်သော သူ့အသံ ကလည်း ငိုသံပါကြီး။

“ဒီ . . ဒီအကြောင်းတွေဟာ တကယ်ပဲလားဟင်၊ မြစိန်”

“တကယ်ပေါ့ မောင်ကြိုင်။ ငါ နင့်ကို ဘာကြောင့် မဟုတ်တာ ပြောရမှာလဲ”

“ရက်စက်လိုက်တာ ထားနွယ်ရယ်”

မချီတင်ကဲ ရေရွတ်မိခဲ့သော နောက်ဆုံးစကားစုရယ်ပါ။ သည်နောက်တော့ မြစိန်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မြစိန်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သေးသလား၊ မခေါ်ဘူးလားဆိုတာ သူ ဘာမျှမသိတော့ပြီ။

သူ ရွာမှာ တစ်ညမှ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရွာမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက် လာခဲ့ပြီး ကြုံရာကားကိုစီးကာ မှော်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်ခုတော့ သူ မှတ်မိသည်။ ရွာအပြင်သုဿန်ကို ရောက် တော့ သူ့အမေမြေပုံကို ထိုင်ကန်တော့ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိခဲ့ သည်။ အမေအတွက် ငိုရသည်လား၊ ထားနွယ်အတွက် ငိုရသည် လား၊ သို့တည်းမဟုတ် နှစ်ခုစလုံးအတွက်ပဲလား။

သည်လိုနှင့် မှော်ထဲမှာပင် နေမှန်းမသိ နေလာလိုက်တာ အများကသူ့ကို “မှော်ကြာကြီး” လို့ ခေါ်ယူရတဲ့ထိအောင်ပါပဲ။

ကြာဆို မောင်ကြိုင်အဖြစ်ကနေ ကိုမောင်ကြိုင်အဖြစ်သို့ပင် ပြောင်းလဲခဲ့ရပြီ။ နောက်ထပ် ဦးမောင်ကြိုင်ဖြစ်သည်အထိ သူ မှော်ထဲမှာပဲ ဆက်နေဖြစ်ဦးမှာလား။ ဒါတော့ သူ မသိပြီ။

နှလုံးသားဒဏ်ရာကြောင့်ဟု ဆိုပါလျှင်လည်း ထိုဒဏ်ရာက ဘယ်တော့မှ ကျက်ပါမည်လဲ။ ဒါလဲ သူ မသိနိုင်ပြီ။ ။

မှော်လင်မောင်ကြာ

မောင်ကြာ ဟုဆိုလျှင် မှော်ရိုးတစ်လျှောက်လုံး မသိသူမရှိ သလောက်ပါ။ အားလုံးမဟုတ်သော်မှ အတော်များများသော အရေအတွက်က တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း မောင်ကြာနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်ဖူးကြသည်မို့ မောင်ကြာက လူသိများသူ တစ်ဦးပါ။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုရလျှင် မှော်လောက အကျော်ဇေယျတွေ ထဲမှာ မောင်ကြာက တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါ။

မောင်ကြာဟုဆိုသော်လည်း အသက်က ငယ်ငယ်တော့ မဟုတ်။ လေးဆယ့်ငါး ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရှိပေမည်။ လူပုံက အသားဖြူဖြူ ပုပုဝဝ၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့။ အမြဲတစေ စပို့ရွပ် လက်တိုနှင့် လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ဝတ်တတ် ဆောင်းတတ်ပြီး ပုဆိုးကို သူ့ဗိုက်ပူကြီး အောက်မှ ချက်ပြုတ်ဝတ်တတ်ခြင်းက သူ၏အမှတ်သင်္ကေတ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် နှေးကွေး လေးလံသူဟု ထင်စရာကောင်းလှသော်ငြား ထိုသို့ လားလားမှ မဟုတ်။ အလွန်မြန်၊ အလွန်သွက်၊ အလွန်လည်သောသူ။ မျက်စိ ရော၊ နားရော၊ ပါးစပ်ရော၊ ခြေရော၊ လက်ရော ဘာတစ်ခုမျှ မဖျတ်လတ် မနိုးကြားတာ မရှိ။ ပြောရလျှင် လူနှင့်အလုပ် အလွန် ဟပ်မိသည့်သူ။ အများက သူ့ကိုခေါ်တာပင် ကြည့်ပါ။ လျင်ကြာတဲ့။

မှော်ထဲကိုလာပြီဆိုသည်နှင့် မောင်ကြော့စက်ကွင်းက လွတ်
 သူဟူ၍ ခပ်ရှားရှားပင်။ သည်လိုဖြစ်ရအောင်ကို မောင်ကြော့အလုပ်၊
 မောင်ကြော့ခွင်၊ မောင်ကြော့ကွန်ရက်က သေးသေးမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကို
 ပွဲစားလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ရိုက်စားလို့ပဲ ပြောပြော သူ့ကိုင်ထားသည့် ကဏ္ဍ
 တွေက တကယ့်ကို များမှများကိုး။ ကြည့်လိုက်ပါ။ မှော်ထဲလာတာ
 ဈေးရောင်းဖို့လား၊ ကျင်းတူးဖို့လား၊ ကျင်းက အသစ်တူးမှာလား၊
 အဟောင်းဝယ်မှာလား။ ကျင်းချင်းပဲ အလဲအထပ်လုပ်ချင်တာလား။
 အင်ဂျင်တွေ၊ ကလပ်ခုံတွေ၊ ထောင်းပိုက်တွေ ဝယ်ချင်သလား။
 ရောင်းချင်သလား။ ရောင်းမှာ ဝယ်မှာတွေက အသစ်လား၊
 အဟောင်းလား။ အလုပ်သမား ခေါ်ချင်သေးသလား။ ခေါ်မယ့်
 အလုပ်သမားက နေ့စားလား၊ တောင်စားလား၊ ကျင်းပြတ်သမား
 လား။ ဆီကို ဝယ်ချင်တာလား၊ ရောင်းချင်တာလား။ ဒါဆိုရင်
 ဂါလံလိုက်လား၊ ပုံးချင့်လား၊ ပီပါပြတ်လား။ အို၊ တကယ့်ကို စုံမှစုံ။
 မောင်ကြာပါမှ ပြီးရမည့်အလုပ်များကို စာရင်းချကြည့်ပါက
 ဆုံးနိုင်အံ့ မထင်။

ရေနံလောကထဲကို ဝင်လာသူမှန်သမျှ အားလုံးလိုလို အဆင်
 ပြေ အိုကေသွားကြသည်တော့ မဟုတ်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကလေး
 ခွင်တည့်ပြီး ပွပေါက်တိုးသွားသူတွေလည်း မရှားသလို ဘယ်လောက်ပဲ
 လုပ်လုပ် အစစအရာရာ အလုပ်မဖြစ် အကျိုးမပေးဘဲ ကုန်းကောက်
 စရာမရှိအောင် မွဲသွားသူတွေလည်း အများအပြား။ ဟိုဘက်သည်
 ဘက် အရှုံးအမြတ်မပေါ်ဘဲ သရေရလဒ်နှင့် ကျေနပ်လိုက်ရသူတွေ
 လည်း ဒုနှင့်ဒေး။ အမှန်ဆိုလျှင် သေသေချာချာ စစ်တမ်းကောက်ကြည့်
 ပါက မှော်လောကမှာ ရင်ကော့၊ ခေါင်းမော့ လက်မထောင်သွားနိုင်သူ
 တွေထက် မျက်နှာရှုံးမဲ့ပြီး လက်ခါပြသွားသူတွေက ပိုများလိမ့်မည်

ဟူ၍ပင် ပြောနိုင်သည်။ မှော်ဆိုသည်မှာ လောဘ၏ ရှေ့ဆောင်မှု
 ကြောင့် ရချင်၍ဝင်လုပ်ကြသည်မှန်သော်ငြား လုပ်လေတိုင်း မှန်း
 ချက်နှင့်နှမ်းထွက်ကိုက်တတ်သော အလုပ်မျိုး မဟုတ်။ ခိုင်ခိုင်မာမာ
 ရေရေရာရာ ရှိလှသောအလုပ်မျိုး မဟုတ်။ သို့သော် မောင်ကြာတို့လို
 မှော်ဂျင်တွေအတွက်ကျတော့ သည်လိုမဟုတ်ပြန်။ သေချာပေါက်
 ပြောနိုင်တာရှိသည်။ သူတို့အလုပ်က လူတချို့ကဲ့သို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း
 ဘဝပြောင်းကာ တိုက်ဆောက် ကားစီးသွားနိုင်သည့် အလုပ်မျိုးတော့
 မဟုတ်။ ထို့အတူ ရှုံးသွားပြီ၊ ကုန်သွားပြီ၊ ပြာကျသွားပြီဆိုသည့်
 အဖြစ်မျိုးလည်း ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်။ မရောက်ဆို သူတကဲ့
 ဆီက ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် ပါးပါးတစ်လှည့်၊ ထူထူတစ်လှည့် လှီးစား
 နေရသည့် အလုပ်မျိုး လုပ်နေမှတော့ ရှုံးသည်ဟူ၍ ဘယ်မှာရှိပါဦး
 မည်နည်း။ အရင်းအနှီးဟူ၍ ခြူးတစ်ပြားမျှ ကုန်စရာမလိုဘဲ လူအား
 ပါးစပ်အားလောက်သာ စိုက်ထုတ်ရသည့်အလုပ်မျိုး လုပ်နေမှတော့
 ပြုတ်သွားပြီ၊ ကုန်သွားပြီဟူ၍ ဘယ်မှာ ရှိပါဦးမည်နည်း။

မောင်ကြာကို ဖုံကျတတ်သည်၊ အညွန့်နှူးတတ်သည်၊ ခေါင်းပုံ
 ဖြတ်တတ်သည်ဟူ၍ သိထားပြီးသကာလ သူနှင့်မဆက်ဆံလိုဘဲ
 ဝေးဝေးကရှောင်လိုက ရှောင်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ သူ့အကြောင်း
 ကိုလည်းသိ၊ သူနှင့်လည်း မပတ်သက်၍မဖြစ်ဟု ဆိုလျှင်တော့
 သူနှင့်အလုပ်လုပ်မည့် လုပ်ငန်းအကြောင်းကို သူ့ထက်ပိုပြီး
 နားလည်အောင်၊ သူ့လောက်နီးနီး ကျေညက်အောင် ကျွမ်းထား
 သိထားဖို့ လိုသည်။ ဥပမာ အင်ဂျင်တစ်လုံးကို ဝယ်ချင်ပြီဆိုပါစို့။
 အင်ဂျင်အကြောင်းကို တကယ်နားလည်ပါမှ၊ တကယ်ကျွမ်းကျင်ပါမှ
 မောင်ကြာနှင့်ဆက်ဆံပါလေ။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ မောင်ကြာ
 ခါးပိုက်ထဲ ရောက်ရဖို့သာ ပြင်ထား။

မှော်ထဲမှာက ပြောကြဆိုလျှင် ဖုတ်ပူမီးတိုက်သမားတွေ သာ များသည်။ အခု ဝယ်ချင်ဝယ်ချင် အခု ရောင်းချင်ရောင်းချင် ဆိုသူတွေသာ များသည်။ သည်လိုဖြစ်ရသည်မှာ ရေနံမှော်၏သဘော သဘာဝကိုက အပြောင်းအလဲဖြစ်ချင်ပြီဆိုမှဖြင့် ချက်ချင်းမှ ချက်ချင်း ကိုး။ သည်လိုအခါမျိုးတွင်တော့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေ ဆိုသလို မောင်ကြာတို့ ခွင်ချည်းပဲသာ မှတ်လိုက်ပေတော့။ အဲ၊ သူ အကြိုက်တကော့ အကြိုက်ဆုံးကတော့ မှော်လောကထဲကို မလည် မဝယ်နှင့် အခုမှစပြီး ဝင်လာမည့်သူ၊ အခုမှစပြီး အလုပ်လုပ်မည့် သူမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူမျိုးကိုတော့ မောင်ကြာတို့က လာပါ လာပါဟုပင် လက်ယပ်ခေါ်ပေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုသူမျိုးနှင့်တွေ့ဆုံရ ခြင်းက သိုက်တစ်ခုတူးရသလို သူ့အတွက် အကျိုးရှိလွန်းသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မှော်ထဲမှာ မောင်ကြာကြောင့် အဆင်ချောသွားသူ၊ မောင်ကြာ ကြောင့် ပြေလည်သွားသူတွေရော မရှိတော့ဘူးလားဟု မေးစရာ ရှိပါသည်။ အများကြီးပါ။ မောင်ကြာနှင့်ချိတ်ဆက်မိပြီးမှ ထူထူ ထောင်ထောင် ဖြစ်သွားရသူတွေ အများကြီးပါ။ သို့လင့်ကစား ကောင်းသတင်းထက် မကောင်းသတင်းက ပို၍ကျော်တတ်သော လောကထုံးစံအတိုင်း မောင်ကြာ မွေးသည့်အကြောင်းထက် မောင်ကြာ ပုပ်သည့်အကြောင်းကသာ မှော်ထဲမှာပို၍ လူ့သတင်း လူ့ချင်း ဆောင်ကာ နေလေ၏။ မောင်ကြာ ချတာ၊ မောင်ကြာ ဆော်တာကို ခံရဖူးသူတွေဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မောင်ကြာက အလွန် ချစ်စရာ၊ အလွန်ခါးစရာ ဖြစ်နေသည်မှာ သဘာဝ ကျနေပြန်သည်။ မောင်ကြာကို အော့ကြောလန်သူတွေက အရပ်ရစ်မျက်နှာမှာ

လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင်ပင် ရှိကြသည်။ ထိုသူများအနက်မှ ကိုတင် သောင်းဆိုသူက ဤသို့ ရေရွတ်ကြိုးဝါးခဲ့သည်။

“တောက်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်ကြာဆိုတဲ့ကောင်ကို ဓားနဲ့သာ နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ချင်တယ်။ ဒီကောင့်မျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ရတိုင်း တစ်ခါ ငရဲကျသလိုပဲဟေ့”

သည်တုန်းက ကိုတင်သောင်းက မှော်ထဲကို ရောက်ခါစ။ “ကိုမောင်ကြာရေ၊ ကျင်းကောင်းကောင်းလေး တစ်ကျင်း လောက် ရှာပေးစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျင်းသစ်တူးတာနဲ့စာရင် ကျင်းဟောင်း ပြန်ဝယ်ပြီး ပုံမှန်ဆီခပ်စားနေရတဲ့အလုပ်က ပိုကိုက်မလားလို့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဉာဏ်ရှိတဲ့သူမှန်ရင် ဒီလိုတွက်တာပဲ။ ကျင်းက ဘယ်လိုကျင်းမျိုး လိုချင်သလဲ။ အမြင့်ကျင်းလား၊ အောက် ကျင်းလား”

“သင့်တော်မယ့် ကျင်းမျိုးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကိုပဲ အားကိုး ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် အမြင့်ကျင်းထဲကပဲ ယူ။ အောက်ကျင်းတွေက မှားတတ်တယ်။ ဆီထွက်နှုန်းကောင်းပြီး ဈေးနှုန်းကလည်း ခပ်သင့်သင့် ဆိုတဲ့ကျင်းမျိုး ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ ကြည့်လုပ်ပါဦး”

သည်လိုနှင့် ကျင်းအရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို လုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ပထမ မောင်ကြာက ကိုတင်သောင်းကို ကျင်းရောင်းမည့်သူတွေ နှင့် တွေ့ပေးသည်။ ကျင်းတန်ဖိုးကိစ္စကိုလည်း သူတို့ဘာသာ စကား ပြောစေသည်။ ဈေးနှုန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရောင်းသူဝယ်သူနှစ်ဦး ညှိနှိုင်း

ကြသည်။ ထို့နောက် ကိုတင်သောင်းအား ကျင်းအခြေအနေကို မျက်မြင် အတိုင်း လေ့လာခိုင်းသည်။

ဤတွင် ကျင်းအနေအထားကို စူးစမ်းနေသည့် ကိုတင်သောင်း အပါးသို့ကပ်ကာ မောင်ကြာက တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒီကျင်းအကြောင်းကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိတယ်ဗျ။ ဒီကောင် နှစ်ရက်ကို တစ်ပီပါနန်းနဲ့ ဆီထွက်မှန်နေတာ နှစ်ပတ်တောင် လည်တော့မယ်။ သူတို့က ဒီကျင်းကို သိပ်ရောင်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်းကတည်းက ဒီကျင်းကိုမျက်စိကျပြီး လာတောင်းဝယ်သူတွေရှိ တယ်။ အခုမှ သူတို့အစုစပ်အချင်းချင်း ရန်တွေဖြစ်၊ သဘောထား တွေကွဲလွဲပြီး ကျင်းကိုပြန်ရောင်းမယ် ဖြစ်လာတာ။ ဒီကျင်းမျိုးကို ဒီဈေးမျိုးနဲ့ရတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

အမှန်တော့ ကိုတင်သောင်းကလည်း ရေနံနှင့်ပတ်သက်၍ စိမ်းလှသူတော့ မဟုတ်ပါ။ အထိုက်အလျောက် အတွေ့အကြုံ ရှိသူ၊ နားလည်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကျင်းကို တကယ် ဆီထွက်မှန်သောကျင်း ဟုတ် မဟုတ် တစ်ပတ်ခန့်စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဝယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်သည်။ သည်အတောအတွင်း တစ်ရက်ကို သုံးကြိမ် ဆီခပ်ချိန်ရောက်တိုင်း စေ့စေ့စပ်စပ် လာကြည့်သည်။ သို့သော် သား တော်မောင်လုပ်သူက တစ်ရက်နှစ်ရက်မျှ လေ့လာပြီးသည်နှင့် ကျင်းကို သဘောအတွေ့ကြီး တွေ့သွားသည်။ ကျင်းကို နောက်တစ်ယောက် လက်ထဲရောက်မသွားမီ အမြန်ယူလိုက်ဖို့ချည်း လောဆော်နေတော့ သည်။ သည်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဟုတ်နိုးနိုး စိတ်ထဲထင်မိရာက သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျင်းကို အပြီးငွေချေလိုက်သည့်အဆင့် သို့ ရောက်သွားသည်။

အဲ . . . ကျင်းဝယ်ပြီး၍ နှစ်ရက်ပင် မကြာပါ။ အဖြေက ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာသည်။ ပထမတစ်ရက်လောက်သာ ဆီက မှန်မှန်ခပ်၍ရသည်။ နောက်နေ့ကျတော့ ပုံမှန် မဟုတ်တော့ပြီ။ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာစပြီး ထင့်ခနဲ ဖြစ်ရပြီ။

ချက်ချင်းပင် မောင်ကြာကို ပြန်ရှာရသည်။ သူ့အလုပ်တွေနှင့်သူ ပျာယာခတ်နေသော မောင်ကြာကို မနည်းလိုက်ရှာယူရသည်။ ကျင်း အကြောင်းကို ပြောပြတော့ မောင်ကြာက . . .

“အာ . . . ဒါက သဘာဝပဲ။ ကျင်းက ဆီခပ်လာတာ ကြာပြီ ဆိုတော့ ဆီထွက်က နည်းနည်းထိုင်းသွားတတ်တယ်။ ကျင်းကို အစာ လေး ဘာလေး ပြန်ကောက်ပေးလိုက်။ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့် မယ်”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ သို့နှင့် ကျင်းကို သူပြော သည့်အတိုင်း အစာပြန်ကောက်ကြည့်သည်။ သို့သော် ထောင်းရ တာသာ အဖတ်တင်သည်။ ဘာမှ ထူးမလာ။ ကျင်းက ပိုနက်သွား သော်လည်း ဆီထွက်က ယခင်အတိုင်းသာ။ နှစ်ရက်တစ်ပီပါ ဆိုသည့်ကျင်းက တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ခပ်တာတောင် တစ်ပီပါ မပြည့်ချင်။

သိလိုက်ပြီ။ အပတ်ခံလိုက်ရပြီဆိုသည်ကို ကိုတင်သောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ပြီ။ ထိုအခါ ဒေါသက စိတ်ထဲမှာ တဖျဉ်း ဖျဉ်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ တဖန် ထိုဒေါသကို ပွားသည်ထက် ပွားအောင် မီးထိုးပေးမည့်သူက အချိန်ကိုက်ဆိုသလို ဆိုက်ရောက်လာပြန် သည်။

တစ်နေ့ညနေတွင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကိုတင်သောင်း တဲထဲ ဝင်လာသည်။ ထိုကောင်လေးက ယခင် ဤကျင်းကို ရောင်း လိုက်သူများထံမှ ဆီခပ်သမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကောင်လေးရင်ဖွင့်ပုံက . . .

“ဦးလေးကို ကိုမောင်ကြာနဲ့ ကျင်းပိုင်တွေပေါင်းပြီး ရိတ် လိုက်တာဗျ။ ကျွန်တော်က သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း အပြင်ကဆီတွေကို ကျင်းထဲလောင်းပြီး ဖြည့်ဖြည့်ထားရတာ။ ဦးလေး လာကြည့်တော့မှ ကျင်းထဲကထွက်တဲ့ဆီတွေ ဖြစ်လေဟန် ခပ်ခပ်ပြရတာပေါ့။ ကျင်း လည်း ရောင်းပြီးရော သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ညတွင်းချင်း ပြောင်းပြေးကြ တာ ကြည့်ပါလား။”

ကောင်လေးစကားကြောင့် မောင်ကြာကို သတ်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မောင်ကြာနှင့် ထပ်ရှင်းဖို့ကိုလည်း မောင်းတင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်ပြန်တော့ သည်ကိစ္စက ထင်သလောက် မလွယ်နိုင်တော့ချေ။ သုံးဦးသုံးဖလှယ် ဆုံပြီး ရှင်းရမည့်အရေးတွင် မောင်ကြာကို ခေါ်၍ ရသည်ထားဦး။ ဟို ကျင်းရောင်းပြေးတွေက ဘယ်လိုကံခေါ်ရမှန်း မသိ။ ဘယ်အရပ်သားတွေမှန်းလည်း မသိ။ ကျင်းအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ထဲမှာ နာမည်တွေတော့ ပါပါရဲ့။ သို့သော် အစုစပ်လုပ် ကြသောကျင်းမို့ မည်သူက အဓိကတာဝန်ခံဆိုတာလည်း မသိနိုင်ပြန်။ သည်လိုနှင့်ပင် ပြီးခဲ့ရတော့သည်။ ရှင်းနေ၍လည်း ဘာမှ ထူးမလာ တော့မည့်အတူတူ အရှုံးနှင့်သာ နေလိုက်ရတော့သည်။ ကိုတင်သောင်း က တက်တခေါက်ခေါက် လုပ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။

မောင်ကြာကိုတော့ ဟိုနားရိပ်ခနဲ သည်နားရိပ်ခနဲ ဆိုသလို မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။ မှော်တကာအနံ့ လျှောက်လည်နေသည့်ဂျင်

ဆိုတော့ တွေ့ရပေမည်ပေါ့။ သို့သော် သည်ကောင်က လူပါး။ ကိုတင်သောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့်အဖြစ်သို့ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံ။ ဝေးဝေးကပင် ရှောင်ရှောင်သွားသည်။ ကိုယ့်မှာသာ သည်ကောင်ကို တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း တီကိုဆားနှင့် တို့လိုက်သလို တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားရသည်။

တဲနီးချင်း ကိုမြင့်အောင်ဆိုသူက ခရီးလွန်ပြီးမှ ဝင်ပြောဖော် ရတော့သည်။

“ဒီ မောင်ကြာဆိုတဲ့လူက လူတကာချဉ်ဖတ်ဗျာ။ တစ်ခါ ဆက်ဆံ ဆယ်ခါလန်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အခု ဆီခပ်နေတဲ့ကျင်းကလေး စဖောက်တုန်းက၊ ကျင်းပြတ်ငှားတူးမယ် ဆိုပြီး သူနဲ့ဆက်သွယ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါတည်းကို တာတေလံ ရော။ အတောင်တစ်ရာကို နှစ်သိန်းခွဲနဲ့ အပြတ်ဆိုလို့ ငှားတူး လိုက်တာ။ အတောင်သုံးရာပြည့်လို့ ငွေလည်းရှင်းပေးရော အလုပ် သမား လေးယောက်အတွက် စားစရိတ်တစ်ဝက်ခံရဦးမယ် ဖြစ် လာတော့တာပဲ။ ကိုမောင်ကြာ . . . ကျွန်တော်တို့ စ စကားပြော တုန်းက ဒါ မပါ ပါဘူးဆိုတော့၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ထုံးစံပဲဆိုပြီး အတင်း တောင်းနေလို့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်တာနဲ့ ပေးလိုက်ရပါရောလားဗျာ”

ကိုအုန်းရွှေဆိုသူကလည်း . . . . .

“ကျွန်တော့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲဗျ။ သူ့ဆီက အလုပ်သမား ခေါ်ပြီး လုပ်လိုက်တာ။ အလုပ်သမားကောင်လေးတွေက ကျင်းပြီး သွားပေမဲ့ မောင်ကြာဆီက ပိုက်ဆံမရသေးလို့ မပြန်နိုင်ကြဘဲ တဝဲလည်လည်နဲ့ ဖြစ်နေကြရှာတယ်။ တချို့က ကိုယ့်ရွာကထိန်ကို မိအောင် ပြန်ချင်နေကြပြီ။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်က ကောင်လေးတွေကို အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်တော့ ကျွန်တော့်ဆီက ငွေအကုန်

မရသေးလို့ သူတို့ကို ငွေရှင်းမပေးနိုင်သေးဘူးလို့ မောင်ကြာက ပြောတယ်ဆိုကိုး။ ဟာ. . . ငါက မင်းတို့ပွဲစားကို ငွေရှင်းပေးပြီးတာ ကြာလှပေါ့လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ကောင်လေးတွေက သူ့ဆီ ဝိုင်းပြီး တောင်းကြတော့တာ။ ဒီတော့မှ ဒီလူက ဒီပြင်နေရာမှာ ငွေလွန် နေလို့ပါ။ ဘာညာနဲ့ စကားရော ဖောရောလုပ်ပြီး ကောင်လေးတွေ ကို ငွေရှင်းပေးတယ်။ အမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူ သက်သက် ဂျင်ဂလယ်ရိုက်ပြီး တခြားနေရာမှာ ငွေကို လှည့်သုံးထားတာ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဗမာ့နည်း ဗမာ့ဟန်နှင့် သင်ပုန်းချေလိုက်ရတော့ တာပါပဲ။ အလုပ်မဖြစ်သော ထိုကျင်းအပြင် နောက်ထပ် ကျင်းသစ် တစ်ကျင်းပါ ကိုတင်သောင်း ထပ်ဝယ်လိုက်ရသည်။ ထိုကျင်းကလေး က မျှော်လင့်ထားသလို အကျိုးပေးနေသည်မို့ တော်ပါသေးသည်။

နောက် တစ်လကျော်ကျော်လောက်အကြာတွင် ကိုတင် သောင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ မှော်ထဲမှ မြို့ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ဈေးသို့ရောက်လျှင် ဝယ်ခြမ်းစရာရှိသည်များကို ဝယ်ခြမ်းကြသည်။ ဘော်ဒါပို့ထားသည့် ကျောင်းသားအတွက်လည်း ငွေလွှဲရသည်။ ထို့နောက် မှော်ပြန်ကားဖြင့် ပြန်လည်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ရာသီက မိုးဦးရာသီသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သည်နှစ်က မိုးဦး ကောင်းသောနှစ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယခုတလော ရက်ဆက်ဆိုသလို ပင် မိုးတွေတအုန်းအုန်း ရွာချနေသည်။ မိုးတွင်းရောက်ပြီဆိုလျှင် မှော်ထဲမှာက တစ်မျိုးကောင်းပြီး တစ်မျိုးက မကောင်း။ မှော်ထဲမှာ ရေက အဖိုးတန်လှသည်။ ဈေးကြီးပေး ဝယ်သုံးကြရသည်။ ခုလို

မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချပေးလိုက်တော့ သောက်ရေ၊ သုံးရေ၊ ချိုးရေမှ အစ ရေကို ပေါပေါပဲပဲ ရသွားသည်မို့ အားလုံးအတွက် အဆင် ပြေသည်။ တစ်ခုမကောင်းတာက မိုးတွင်းရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျန်းမာ ရေးအတွက်က စိတ်မချရ။ စည်းကမ်းမဲ့ နေထိုင်သူများကြောင့် ဝမ်းရောဂါကဲ့သို့ ရောဂါဆိုးကြီးများ ပေါက်ပွားလာမှာ စိုးရိမ် ရသည်။ နောက်ပြီး သွားရေးလာရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်။ သိကြသည့်အတိုင်း မှော်သွားလမ်းများက မိုးတွင်း ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် ဗွက်တွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေနှင့် ဖြောင့်ဖြူးခြင်း လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

ယခု ကိုတင်သောင်းတို့စီးလာသော မှော်ပြန်ကားကလည်း မိုးတွေတသဲသဲ ရွာချနေသည့်ကြားမှပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်း လာခဲ့သည်။ လမ်းတွေက မှော်ရောက်ခါနီးလေ ပိုဆိုးလေ။ ကား ဆရာက ခက်ခက်ခဲခဲပင် ကြိုးစားပမ်းစား မောင်းနေရသည်။

မှော်ဝင်ခါနီး စရွေးချောင်းကိုရောက်တော့ ကားက ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်သွား၍ မရတော့ပေ။ ဒလဟောကျလာနေသော တောင်ကျ ရေက ချောင်း၏ကမ်းနှစ်ဖက်စလုံး ပြည့်လှုံ၍နေသည်။ အချိန်က လည်း နေဝင်သွားခဲ့ပြီမို့ မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မည်။ ဤတွင် ကား ဆရာက သည်ည သည်စခန်းမှာပင် စတည်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခရီးသည်များကိုလည်း ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် သင့်တော်ရာတွင် တည်းခိုကြဖို့ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ရေစောစောကျသွားပါက ညတွင်းချင်းပင် ကားဆက်ထွက်မည့်အကြောင်းကို ခရီးသည်များ အား ဆော်ကြထားလေသည်။

သို့နှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ သည်စခန်းမှာပင် ညအိပ်ဖို့ ပြင် ကြရသည်။ ဤစခန်းမှာ သူတို့နေထိုင်ရာ သဖန်းဆိပ်မှော်ကြီး၏

စခန်းထောက်တစ်ခုဟု ပြောနိုင်သည်။ ဆီခြံများ၊ ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံများ၊ စားသောက်ဆိုင်များဖြင့် စည်ကားနေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆီအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာ၊ ဆီပွဲစားများ ကျင်လည်ရာ နေရာဖြစ်သည့်အတွက် ငွေရွှင်သောနေရာဌာနတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဒုစရိုက်ပေါများသော နေရာတစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ လောင်းကစားပြုလုပ်နိုင်သော တဲများ၊ ဘိလိယက်ခုံများ၊ မိန်းကလေးများဖြင့် ပိုက်ဆံရှာသောဆိုင်များကို မီးရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် အထင်အရှားပင် တွေ့နေရလေသည်။

ကိုတင်သောင်းတို့က တည်းခိုနေကျ ထမင်းဆိုင်မှာပင် စတည်းချလိုက်ကြသည်။ ခရီးပန်းလာကြသည်မို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်နှင့် စောစောအိပ်ရာဝင်လိုက်ကြသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ ညနာရီပြန်တစ်ချက်လောက်ရောက်တော့ တစ်ဖက်ဆိုင်ခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ကိုတင်သောင်း လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ဆိုင်နှင့်က တံစက်မြိတ်ချင်း ထိစပ်နေသည်မို့ ထိုဆိုင်မှ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသံများကို သဲသဲကွဲကွဲပင် ကြားနေရသည်။ ယောက်ျား မိန်းမငြင်းခုံပြောဆိုနေသံ၊ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသံများကို အတိုင်းသားပင် ကြားနေရသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်တတ်သော မှော်၏ သဘာဝကို သိထားသူမို့ အိပ်ရာမှချက်ချင်းထကာ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် မီချောင်းရောင်ဖြင့် လင်းလင်းကျင်းကျင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပြဿနာဖြစ်နေသော ထိုဆိုင်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကပိုကရီဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုတင်သောင်းကို တွေ့သည်နှင့် ထို

မိန်းကလေးက တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးလာကာ ကိုတင်သောင်းလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် ဆွဲကိုင်ပြီး ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောလေသည်။

“ဦးလေးရယ်။ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦးရှင်။ ကယ်ပါဦး။ ဟိုမှာ ကျွန်မကို စော်ကားဖို့ လုပ်နေကြတယ်”

ကောင်မလေးစကားမဆုံးမီ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ကိုတင်သောင်းကို တွေ့သည်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြီတီတီမျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိစ္စပါ ဦးလေးရာ။ သူက သက်သက် ရှိကျနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ပိုက်ဆံလည်း ပေးပြီးသားပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့က ရှေ့တိုးလာလေသည်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ဝင်ဆွဲရန်ပြင်သည်။ ကောင်မလေးက ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကိုတင်သောင်းကျောဘက်တွင် ကွယ်ရပ်လိုက်ပြီး တုန်တုန်ရီရီဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးရှင်။ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မိန်းမကောင်းပါ။ ကျွန်မပြောတာယုံပါ ဦးလေးရယ်။ မှော်ထဲလည်း မရောက်ဖူးလို့ ကျွန်မအဖေနောက်ကို လိုက်လာတာပါ။ အဲဒါ သူတို့ ကျွန်မအိပ်နေတဲ့ အခန်းထဲ အတင်းဝင်လာပြီးတော့”

ကောင်မလေးကို သနားသွားသည်။ ကောင်မလေးစကားကိုလည်း ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဟိုကောင်လေးနှစ်ယောက်က အချင်းချင်း တစ်စုံတစ်ခုပြောနေကြသည်။ သူတို့ထံမှ ချဉ်စုတ်စုတ် အရက်နံ့က ပျံ့လွင့်လာသည်။

ကိုတင်သောင်းက အခြေအနေကို တွက်ဆလိုက်မိပြီမို့ အနီးရှိသစ်သားတုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ -

“ဟေ့ကောင်တွေ နောက်ဆုတ်။ ဒီမှာတွေ့လား တုတ်။ သူများသားသမီးကို နှမချင်းမစာနာဘဲ မဖျက်ဆီးချင်နဲ့။ ကောင်မလေးက မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ၊ ရှုပ်ကုန်ပြီဗျာ၊ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခေါင်းကိုကုတ်ရင်းပြောသည်။ ကိုတင်သောင်းလက်ထဲက တုတ်ကိုကြည့်၍လည်း ရှေ့မတိုးရဲကြ။ ထိုအချိန်မှာပင် ထိုဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသူ ဆံပင်တိုတို၊ ခပ်ဝဝ၊ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါအဖွေးသားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်က အိပ်မုန့်စုံမွှားဖြင့် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လာသည်။ ကောင်မလေးတွေက ထိုမိန်းမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ တွတ်ထိုးနေကြသည်။

“နင်တို့ မှားတာ၊ နင်တို့ မှားတာ။ ငါပြောတာက သူ့ကို မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သူ့ကို မဟုတ်ဘူး”

ထိုမိန်းမက ညည်းသလိုပြောလိုက်ပြီး ကိုတင်သောင်းနောက်က ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တောင်းပန်လိုဟန် မျက်နှာပေးဖြင့်လည်း တစ်ချက်လှမ်းပြုံးပြလိုက်တာ တွေ့ရသည်။ မကြာမီ ကိုတင်သောင်းတို့တည်းခိုသော ထမင်းဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးနှင့် ကိုတင်သောင်း၏ဇနီးတို့ပါ အိပ်ရာမှ နိုးလာကြလေသည်။

ကိုတင်သောင်းက ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

“ကလေးမ၊ သွား... သွား။ မင်းပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး ဦးတို့ ဆိုင်ဘက် ပြောင်းလာခဲ့”

ကောင်မလေးက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ကပျာကယာ ပြေးယူပြီး ကိုတင်သောင်းတို့ဆိုင်ဘက် ကူးလာသည်။ အခြေအနေက ပြန်ငြိမ်သွားလေပြီ။ ကိုတင်သောင်းမိန်းမက ကောင်မလေးကို ပြောလိုက်သည်။

“တော်သေးလို့ပေါ့ သမီးရယ်။ အဲဒီမှာမှ သွားတည်းရ သလားကွယ်”

“ကျွန်မလည်း မရောက်ဖူးတော့ ဘာမှမသိဘူးရှင်၊ အဲဒီ မိန်းမကြီးက စိတ်ချလက်ချတည်းလို့ရတယ်၊ ဘာမှအားမနာနဲ့ ဆိုပြီး အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ခေါ်လို့ သွားတည်းလိုက်မိတာရှင်”

ကောင်မလေးက ရှင်းပြရှာသည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဒီမိန်းမက ဒီလိုပဲ။ သိရင် တစ်မျိုး၊ မသိရင် တစ်မျိုး လုပ်စားနေတာ ကြာလှပြီ။ တချို့ကောင်မလေးတွေဆို ပြောရမှာ ရှက်လို့ ခေါင်းငုံ့ပြန်သွားကြတာတွေ မနည်းတော့ဘူး။ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ ဟိုတလောက ရဲက နှင်လိုက်လို့ ပြေးရပြီးပြီ။ ခု တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာတာ”

သူတို့အားလုံး ပြန်မအိပ်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ရောက်တတ်ရာရာ များကို ပြောဆိုနေကြရင်း အချိန်ကုန်အောင် စောင့်နေလိုက်ကြ သည်။ လင်းအားကြီးအချိန်ရောက်သော် ရေကျသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ခရီးဆက်ထွက်ရန်ပြင်သည်။ ကားသမားများက ခရီးသည်များကို လိုက်ခေါ်နေလေသည်။

လူစုံသည်နှင့် ကားက ထွက်ခွာခဲ့သည်။ စရွေးချောင်းကို ကျော်ပြီးချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရပြီး ကိုတင်သောင်းက ကောင်မလေးကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုရောက်တော့ကော မင်းအဖေကို ရှာတွေ့ပါ့မလား။ မင်းအဖေနာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အဖေက ကားဂိတ်က လာစောင့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မအဖေကို ဦးလေးတို့များ သိမလား မသိဘူး။ ဦးမောင်ကြာတဲ့”

“ဟင် . . .”

ကားက ကုန်းအတက်မို့ အသံကုန်ညစ်၍ ရုန်းနေရလေသည်။ ကိုတင်သောင်းရေရွတ်လိုက်သည့် “ဟင်” အသံက ကားစက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားမတတ် သူနားထဲ၌ မြည်ဟိန်းသွားလေသည်။

ဂိတ်ဆုံးရောက်သော် မောင်ကြာက သူ့သမီးကို လာကြိုနေတာ တွေ့ရပါသည်။ ကောင်မလေးက ကိုတင်သောင်းတို့ လင်မယားကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ သူ့အဖေအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြနေတာ တွေ့ရသည်။ ညတုန်းက အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြနေဟန်တူသည်။ မောင်ကြာက ကိုတင်သောင်းတို့ကို တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာကိုပြန်လွှဲသွားသည်။ ကိုတင်သောင်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာသိဘာသာပင် ကိုယ့်တဲရီရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ညနေ နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်ရောက်တော့ မောင်ကြာ့သား အကြီးကောင်က ကိုတင်သောင်းတံသို့ ရောက်လာသည်။

“ဦးလေး။ ဟိုတစ်လောက ဝယ်ထားတဲ့ကျင်းကို ပြန်ထုတ်ချင်ရင် ဝယ်မယ့်သူရှိတယ်လို့ အဖေက ပြောလိုက်တယ်။ ဈေးကတော့ အရင်ဈေးနှုန်းရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ ရနိုင်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ဦးလေး သဘောတူရင် တစ်ခါတည်း ငွေချေခဲ့ဖို့ပါ မှာလိုက်တယ်”

“အေး . . . အေး။ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ကိုတင်သောင်းက အလိုက်အထိုက်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မောင်ကြာ့သားက ကျင်းဖိုးငွေကိုပေးပြီး ကျင်းစာချုပ်ကို ပြန်ယူသွားလေသည်။ ညတုန်းက သူ့သမီးလေးအပေါ် ခရီးသွားဟန်လွဲ

အမှတ်တမဲ့ ကူညီပေးခဲ့မှုအတွက် မောင်ကြာ၏ တုံ့ပြန်မှုပင် ဖြစ်မည်။

ဧကန္တ သူ့ကိုယ်တိုင်လာရမှာ မျက်နှာပူသည့်အတွက် သားဖြစ်သူကို လွတ်လိုက်ဟန်တူသည်။ ဘာပဲပြောပြော၊ ဆုံးပြီးသားငွေထဲက တစ်ဝက်မျှ ပြန်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျေနပ်စရာကောင်းလှပါပြီ။ သည်အသုံးမကျသောကျင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ငွေပြန်အမ်းပြီး ပြန်ရွေးသည်လား။ သို့မဟုတ် အခြား မအူမလည် တစ်ယောက်ကိုပင် ဖျံကျပြီး ပြန်ရောင်းဦးမည်လား။ ဒါတော့ သူ မသိပြီ။

တစ်ခုတော့ မောင်ကြာသိလိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ။ ကံကောင်း၍ ရေတိမ်မနစ်ခဲ့ရလေသော သမီးငယ်၏အဖြစ်ကို နမူနာယူကာ သူများကို အကုသိုလ်ပေးသူအတွက် တစ်ချိန်မှာ ထိုအကုသိုလ်ကိုပင် ပြန်ယူရတတ်မြဲဆိုတာ မောင်ကြာတစ်ယောက် များများကြီးသိလိုက်ဖို့ကောင်းပြီ။ ။

ဆီမုဆိုး

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ ကျေးရွာလူကြီးမင်းများနဲ့ ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများအားလုံးကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပထမဆုံး မိတ်ဆက် စကားပြောရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော်ကတော့ ရောင်ခြည်ဦး ကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်ဝင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ ရေနံလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိထားတဲ့ မြေဧကငါးရာအတွင်းမှာ ပါဝင်တဲ့နယ်မြေတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ ရှားပင်ရင်းကျေးရွာ အပါအဝင် ကျည်တောက်ကုန်း၊ လက်ဆည် ကန်၊ မန်ကျည်းတန်းနဲ့ ရေပေါက်လေး အစရှိတဲ့ဒေသများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒီ မြေပုံအတိုင်းပဲပေါ့ ခင်ဗျား”

ဦးကျော်ဝင်းဆိုသူက လက်ထဲမှမြေပုံကို အများမြင်သာ အောင် မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ပရိသတ်ကိုလည်း ဝေ့ဝိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်ထောင်နေကြ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ရေနံရှိမယ်ထင်တဲ့နေရာ တချို့ကို အစမ်းတွင်းများတူးဖော်ပြီး ရှာဖွေမှာဖြစ်သလို ရွာသား

များကိုလည်း ရှာဖွေခွင့်ပြုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အမှန်တကယ် တူးပါမယ်ဆိုတဲ့သူတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလာပြီး ကိုယ့်အစု အဖွဲ့အလိုက် စာရင်းပေးကြပါ။ ကျွန်တော်တို့က ထောင်းပိုက်တို့၊ ကြိုးခွေတို့ကအစ လိုအပ်တာတွေကို ကူညီပေးသွားဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ဆီကြောတွေ့အောင် ရှာဖွေတူးဖော်နိုင်တဲ့သူကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သိန်းငါးဆယ်တိတိ ဆုငွေအဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးဦးမှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အသိပေးအပ်ပါတယ်”

ပရိသတ်က လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ အချင်းချင်း တီးတိုး ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူငယ်တစ်ဦးက ဦးကျော်ဝင်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျင်းပေါက်တဲ့သူကို သိန်းငါးဆယ်ပေးမယ်ဆိုတော့ တစ် ပြိုင်တည်း ကျင်းနှစ်ကျင်းပေါက်ခဲ့ရင်ရော နှစ်ဦးစလုံးကို ဆုပေး မှာလားဗျ”

“ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ပေးပါ့မယ်။ နှစ်ကျင်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ဆီပေါက်ခဲ့ရင် သုံးကျင်း လေးကျင်း တစ်ပြိုင်တည်းပေါက်ပါစေ။ ကျွန်တော်တို့ ဆုပေးသွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ကစပြီး ကြိုးစား ပြီးတော့သာ ရှာဖွေသွားကြဖို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တိုက်တွန်းလိုက်ရ ပါတယ်”

ထို့နောက် ရောင်ခြည်ဦးကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်ဝင်းက ကျေးရွာ လူကြီးများကို ပုဆိုးတစ်ထည်စီ လက်ဆောင်ပေးကာ ဆွေးနွေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ညပိုင်းရောက်တော့ ရွာလယ်ဇရပ်တွင် လူအချို့စုဝေးမိကာ ရေခဲနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆယ် အိမ်ခေါင်း ကိုသန်းမောင်က . . . .

“အမှန်တော့ သူတို့ကုမ္ပဏီက ကျုပ်တို့ဒေသခံတွေကို သက် သက် အသုံးချဖို့ ကြံတာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့က အမဲလိုက်ခွေးတွေလို ဆီကြောကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာ။ တွေ့ပြီဆိုတော့မှ သူတို့က အဆင် သင့် အညွန့်ခူးစားမယ့် အစီအစဉ်ပဲဗျ”

တောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးအောင်မောင်းက . . . .

“အစစ်ပေါ့ဗျာ။ ဆီကြောတွေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စလား။ သူ တို့က ကျုပ်တို့လိုက်ရှာတာကို အသာလေးထိုင်ကြည့်နေ။ ဆီပေါက်ပြီ ဆိုတော့မှ သူတို့သတ်မှတ်တဲ့ဈေးနဲ့ဖြတ်ပြီး ဝယ်မယ်။ ဘယ်လောက် ပိုင်သလဲ”

ဟာလာစက်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်တင့်က . . . .

“ကျင်းတူးနေရလို့ ကိုယ့်တောင်သူလုပ်ငန်း ပျက်တာက တစ်မျိုး၊ တူးပြီးလို့ ထင်သလို ဆီမထွက်ခဲ့ရင် အဲဒီကျင်းပေါက်ရာ တွေကြောင့် ယာတွေပျက်စီးကုန်မှာလဲ ထည့်တွက်ကြဦးဗျ”

ဤတွင် ကျေးရွာမူလတန်းလွန်ကျောင်းမှ ဆရာလေး ကိုမြင့်ထူး က ဝင်ပြောလေသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်ဗျာ။ ရေနံဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ အတွက် အရေးတကြီးလိုအပ်နေတဲ့ စွမ်းအင်လောင်စာပဲလေ။ ကျွန် တော်တို့ တူးလို့ထွက်လာမယ့်ဆီက ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာပဲ ပြန်သုံးမှာ ဆိုတော့ နိုင်ငံခြားက မဝယ်ရဘူးပေါ့ဗျာ။ ဆီတကယ်ထွက်ခဲ့လို့က တော့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမယုတ်နိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့

ပြောသလို သူတို့က ဆီဈေးကို မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး ဝယ်ဖို့ဆို တာလည်း သိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ သူတို့က ဈေးနှိမ်ပါပြီတဲ့။ ကျွန်တော်တို့က တညီတညွတ်တည်း မရောင်းဘဲ ထားလိုက်မယ် ဗျာ။ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ကျေးရွာလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ မြင့်ဇော်က ဝင်ထောက်ခံသည်။

“ဆရာလေးပြောတာ မှန်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ကံစမ်းပြီး တူးကြည့်ချင်တယ်။ မတွေ့ရင် အရင်း၊ တွေ့ရင် အမြတ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပဲ။ ဆီတွေ့လို့ကတော့ အနည်းဆုံး နှစ်ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်း နှစ်ချင်းပြီး သွားမှာပဲ”

ဇော်ရှင်းဆိုသူ လူငယ်တစ်ယောက်ကလည်း . . . .

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကျွန်တော်တို့လည်း တူးမှာပဲ။ လိုအပ်တဲ့ ထောင်းပိုက်တွေ၊ ကြိုးတွေလည်း သူတို့ကထုတ်ပေးမယ့်အပြင် ဆီ ကြောတွေ့ရင် သိန်းငါးဆယ်ကြီးများတောင် ဘောက်ဆူးရဦးမှာ ဆိုတော့ . . . .”

အပြန်အလှန် ငြင်းခုံပြောဆိုကြရင်း ညဉ့်နက်လေသော် စကား ဝိုင်းကိုသိမ်းကာ လူစုခွဲကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဇော်ရှင်းနှင့်ငဝင်းတို့က နွားစာ ရိတ်ရန်အသွား လမ်းတွင် မြင့်ဇော်၊ သိန်းဇော် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နှင့် ဆုံမိကြလေ၏။ ဇော်ရှင်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ မြင့်ဇော်။ မင်းတို့ ဘယ်တော့လုပ်ငန်းစမလဲ။ ငါတို့တော့ သန်ဘက်ခါ စဝင်မှာပဲ။ လုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းတွေလည်း ကုမ္ပဏီက ထုတ်ပြီးပြီ”

“တို့တော့ တော်တော်နဲ့ စနိုင်ဦးမယ် မထင်ပါဘူးကွာ။ နွားစာ ရိတ်ဖို့က လုံးဝ မလုပ်ရသေးဘူး။ အိမ်မှာ မိုးတွင်းစာ ဆန်တင်ဖို့ ကလည်း ရှိသေးတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ဒါနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဟိုတလောကပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ်။ ကုတင်မြောင်ရိုးထဲက ချောင်းကမ်းပါးမှာ ဆီစတွေ အလိုလိုစိမ့်ထွက်နေတာ တွေ့တယ် ဆိုတာလေ။ အဲဒါ ဘယ်နားမှာလဲကွ”

ဇော်ရှင်းက မေးလိုက်သည်တွင် မြင့်ဇော်က မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ငြင်းဆိုသောစကားကိုလည်း ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြန် ပြောသည်။

“အလကားပြောတာပါကွာ။ ငါလည်း အစကတော့ ဆီစတွေလို့ ထင်လိုက်တာပဲ။ နောက်တော့မှ နောက်ချေးခြောက်တွေ အရည်ပျော် လို့ နီညိုညိုဖြစ်နေမှန်း သိရတယ်”

ပြောပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုက ထွက်ခွာသွားသည်။ ဇော်ရှင်းက ငဝင်းကို လေသံမျှဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင် တို့ကို မသိစေချင်လို့ ညာသွားတာဖြစ်မယ်ကွာ။ ကုတင် မြောင်ရိုးထဲမှာ ဆီစတွေ့တယ်ဆိုတာကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက် ကတည်းက ဘကြီးမြမောင်ပြောတာ ငါ ကြားဖူးတယ်။ နေရာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်တွေ ညီအစ်ကိုက လူလည်ပဲ။ ရွာမှာ ဘာမဆို ထိပ်ကချည်းပဲ။ အခုလည်း သူတို့ ဆီစတွေ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ကျင်းတူးတဲ့အခါ တို့က ကပ်ပြီး ကျင်းလာဖောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ ခပ်ဝါးဝါး လုပ်သွားတာဖြစ်မှာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေညီအစ်ကိုရဲ့ ခြေလှမ်းကို တို့ စောင့်ကြည့်ဖို့လိုတယ်။ သူတို့ကျင်းဖောက်ပြီဆိုတာနဲ့ တို့လည်း အတင်း ဝင်ပြီး ကပ်ဖောက်ရမှာပဲ။ ဒါမှ ဘောက်ဆူးကို သူတို့လည်း ရ။ တို့လည်း ရပေါ့”

“အေး”

တစ်ခုသောညနေခင်းတွင် မြင့်ဇော်၊ သိန်းဇော်ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ကုတင်မြှောင်ရိုးထဲသို့ ရောက်၍နေလေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စကားပြောဆိုလာကြရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ မြင့်ဇော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ ညီဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ငါပြောတာ ဒီနေရာပဲ ဟေ့ကောင်။ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ဆီတွေ ဝေ့နေတာ။ မယုံရင် မင်း အဲဒီနေရာကို လက်ခုပ်နဲ့ ကျုံးယူပြီး နမ်းကြည့်လိုက်”

သိန်းဇော်က အစ်ကိုဖြစ်သူ ညွှန်ပြသည့်နေရာမှ ရွံ့မြေတချို့ကို လက်ဖြင့်ကောက်ယူကာ နမ်းရှုကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကိုမြင့်ဇော်။ ဒါ ဆီအနံ့ပဲ”

“အေးပါဆို။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဟောဒီ ဆီစိမ့်ထွက်လာတဲ့ နေရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆီကြောက ဒီကမ်းပါးဘေးမှာပဲ သေချာပေါက် ရှိရမယ်ကွ။ ကမ်းပါးနဲ့ အလွန်ဆုံး ငါးတောင်လောက် ခွာပြီး တို့ ကျင်းထောင်းလိုက်တာနဲ့ ဆီကြောထောက်မိမှာပဲ”

“ကိုမြင့်ဇော်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကြည့်ရတာ ဒီမြေက ဟိုတလောတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ထန်းတစ်ပင်မှော်မှာ တူးခဲ့တုန်းကလို ကျစ်ပြာ၊ ကျစ်ဝါမြေတွေ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးဗျ။ သဲကြောသက်သက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ သဲကြောသက်သက်မှာ ကျင်းပေါက်လို့တော့ နှစ် ပတ်လည်အောင် ဆီခပ်ပေရောပဲ”

“အေးပေါ့ကွ။ ဒီတစ်ချိတော့ ငါတို့ထောပြီ မှတ်တာပဲ။ ဒီစားကျက်ကို ဘယ်သူမှပြုလို့ မဖြစ်ဘူးဟေ့။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဟင်းစားလည်း ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမြင့်ဇော်။ အခုဆိုရင် ရွာထဲမှာ အရပ်ရှစ် မျက်နှာလှည့်ပြီး ဆီရှာနေတဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ။ ဆီမုဆိုးတွေချည်းပဲ။ ကုမ္ပဏီ အားကိုးနဲ့ အစမ်းတွင်းတူးနေကြတာ ဆယ်ဆိုင်းလောက် တောင် ရှိပြီတဲ့”

“ကိုင်း၊ တို့ ပြန်ကြရအောင်။ အလွန်ဆုံး ဒီဥပုသ်တစ်ပတ်ပြီး တာနဲ့ ငါတို့ လုပ်ငန်းစမယ်ကွာ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကုတင်မြှောင်ရိုးထဲမှ ပြန်တက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ရိုးပေါ်မှ တောတန်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ချောင်းခြောက်တစ်ခုနားရောက်တော့ မြင့်ဇော်က ဗိုက်ထဲမှာ ရစ်တစ်တစ်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဖေးသွားချင်လာသည်။

“သိန်းဇော်။ မင်း ရှေ့က သွားနှင့်။ ငါ တောဝင်လိုက်ဦးမယ်။ ဝမ်းချုပ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

ပြောပြီး ချောင်းခြောက်အတွင်းသို့ ခုန်းဆင်းလိုက်သည်။ ပုဆိုးခြုံကာ မြက်တောထဲသို့ တိုးဝင်သွားလိုက်သည်။ သိန်းဇော်က ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သော မြင့်ဇော်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် သိန်းဇော်၊ ဒီကို လာစမ်းဟေ့၊ ဒီကို မြန်မြန်လာ”

သိန်းဇော်က စိုးရိမ်သွားသည်။ မြင့်ဇော် ပိုးများထိလေရော့ သလားဟု အလျင်အမြန်ပင် သွားလိုက်သည်။ သူ ရောက်သွားသော် မြင့်ဇော်က မြက်တောထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ညွှန်ပြနေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေလဲ”

“ဟာ၊ ဟုတ်သားပဲ။ ဆီပုံးတွေ၊ ဆီပုံးတွေ”

သိန်းဇော်ကပါ အံ့ဩသွားသည်။ ငါးဂါလံဝင် အဝါရောင် ပလတ်စတစ်ပုံး ရှစ်ပုံးခန့်ကို အစီအရီထောင်လျက်သား တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေနံစိမ်းနံ့က တထောင်းထောင်းထနေသည်။

“ဟောဒီမြက်ထုံးတွေနဲ့ အပေါ်က ဖုံးထားတာကွ။ ငါတောင် နောက်ဖေးသွားချင်စိတ် ပျောက်သွားတယ်”

“ဘယ်သူများ ခိုးပြီးလာတယ်လဲ မသိဘူးနော် ကိုမြင့်ဇော်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ။ ဘာနဲ့မှမနီးတဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်သူက ခိုးပြီး လာတယ်လဲ။ ဒီဥစ္စာဟာ . . .”

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်ကာ မြင့်ဇော်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် . . .

“သေချာပြီကွ။ ဟောဒီတစ်ပိုက်မှာ တို့ထက်ဦးအောင် ဆီကြောကို တွေ့ထားတဲ့သူ ရှိကိုရှိနေပြီ။ ဆီပေါက်နေတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ ဒီမှာလာတက်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီနေရာနဲ့အနီးဆုံးက ကျွန်တော်တို့ရွာပဲ ရှိတာဆိုတော့ သည်လူဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာသားပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ တခြားရွာသားလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဟော၊ နားထောင်စမ်း။ ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီထင်တယ်”

တောတိုးလာသောအသံများကို သူတို့ ကြားကြရသည်။ မြင့်ဇော်က မြက်ထုံးများကို မူလအတိုင်း ပြန်ဖုံးထားလိုက်ပြီး သိန်းဇော်ကို လက်တို့ခေါ်ကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နီးရာချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ကပျာကယာ သွားပုန်းနေလိုက်ကြသည်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေကြသည်။

မကြာမီ လူတစ်ယောက်က နွားငေါက်သံ တဟဲ့ဟဲ့နှင့်အတူ လှည်းမောင်းလာသည်ကို သူတို့ တွေ့ကြရလေသည်။ ချောင်းခြောက်ဘေးကိုရောက်သည်နှင့် လှည်းကိုရပ်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။

“ဟာ . . . ကို . . . ကိုသာရင်ကြီးပါလား”

“ရှူး၊ တိုးတိုး။ အသံမထွက်စေနဲ့”

မြင့်ဇော်က ညီဖြစ်သူကို သတိပေးလိုက်ပြီး ရှေ့ကိုအာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကိုသာရင်ဆိုသူက လှည်းပေါ်မှဆင်းကာ ဦးစွာ တောင်မြောက်လေးပါးကို အကဲခတ်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ချောင်းခြောက်အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဖုံးအုပ်

ထားသော မြက်ထုံးများကို ဖယ်ရှားပြီး ပလတ်စတစ်ပုံးများကို လှည်းပေါ်သို့တင်သည်။ ပုံးအားလုံး လှည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြက်ထုံးများကို အပေါ်မှလုံခြုံအောင် ဖုံးအုပ်နေပြန်သည်။ ပြီးလျှင် လှည်းပေါ်တက်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ လှည်းရောက်သွားပြီး အသံဗလံများ မကြားရတော့မှ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချုံထဲက ခုန်ထွက်လိုက် ကြသည်။ ဦးစွာ သိန်းဇော်က အံ့ဩသံကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“လက်စသတ်တော့ လူပျိုကြီး ကိုသာရင်ကိုး။ ဆီတွေကို သူ ဘယ်ကရသလဲ မသိဘူး။”

“ဆီပေါက်ကျင်း ရှိလို့ပေါ့ကွာ။ မင်းကလဲ။ ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ငါ သတိရပြီ။ ပုတီးလေးဘာလေးစိပ်ရင်း နာအေးပါးအေးနေချင်လို့ ဆိုပြီး ရွာထဲကနေ သူ့ယာထဲကတဲကို အပြီးပြောင်းသွားတာ ဒါကြောင့်ကိုးကွ။ ဒီလူကြီး တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်လုပ်နေတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ခုမှပဲ သတိရတော့တယ်။ ဒီလူကြီး ခုတလော ငွေတော်တော်ရွှင်နေတယ်။ ရွာမှာ ဘာကြေးပဲခွဲခွဲ သူက ဘတ်ခနဲ အကျေချပေးသွားနိုင်တာချည်းပဲ။ မကြာခင်ကပဲ ကျောင်းအုတ် တံတိုင်းအတွက် တစ်ခန်း ဝင်လျှူလိုက်သေးတယ်။ သူ့ယာကွက်ကလေး က ပဲစင်းငုံလည်း ဘယ်လောက်မှ မရဘဲနဲ့”

“ရေနံက ထောနေတာကိုး။ သုံးနိုင်မှာပေါ့။ သူ ငွေသုံးများနေ တာကိုမြင်ပြီး ဘကြီးဖိုးထိကတောင် တလောက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပျောက်သွားတာ ဒီလူကြီးလက်ချက် ထင်တယ်ဆိုပြီး ပြောသံ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ အင်း၊ ငါတို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

မြင့်ဇော်ကပြောပြီး အကြိတ်အနယ်စဉ်းစား၍ နေလေသည်။ သိန်းဇော်က -

“သူ့ကိုပဲ လိုက်ချောင်းရမှာပေါ့။ ဆီကျင်းက သူ့ယာထဲတစ်ပိုက် မှာပဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မှောင်တော့မယ် ကွ။ ဒီလူကြီးကလည်း ခုမှ ဆီသွားရောင်းနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ကားလမ်းဘေးက ဆီခြံတစ်ခုခုမှာ ဝင်ရောင်းမှာပဲ။ နောက်နေ့ မနက်စောစောကျမှ ငါတို့ လာချောင်းရအောင်”

“အဲဒါကောင်းတယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မိုးမလင်းမီကတည်းကပင် ကိုသာရင်၏ တဲအနီးသို့ ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် ရောက်၍နေလေပြီ။ ရှေ့မြင်ကွင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင် သော နေရာတစ်ခုတွင် သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ ချောင်းမြောင်းနေကြလေသည်။ မကြာမီပင် ကိုသာရင် တဲပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို သူတို့တွေ့ကြရသည်။

ကိုသာရင်က တဲရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကောင် လေးတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုပြီး နောက်ဖေးသို့ ဝင် သွားလေသည်။ ထို့နောက် တောင်မြောက်လေးပါးကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ပြီး စပါးပုတ်ဟောင်းကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ် ယူနေတာ သူတို့ မြင်ကြရသည်။

“သေချာပြီကွ သိန်းဇော်။ တွေ့လား။ ပုတ်ထဲကနေ ရစ်ဘီးနဲ့ ခပ်ခွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်တာ။ သူ ဆီသွားခပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ သူတူ အောင်ပုကိုတော့ လူလာနိုင် တဲ့ဘက် ကင်းချထားတဲ့ သဘောပဲ”

ခဏအကြာတွင် ကိုသာရင်က တဲနောက်ဘက်ရှိ ချုံတော များကြား မယောင်မလည် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။ တဲဘေးမှပန်းကာ ခြေသံလုံအောင် တောတိုးပြီး ကိုသာရင်အား နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထနောင်းကိုင်းများ၊ ကန္တာရ ဆူးကိုင်းများကို ဖယ်ရှားကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလာခဲ့ကြသည်။

တဲနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့်အကွာ တစ်နေရာအရောက်တွင် တစ်စုံ တစ်ခုသော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တက္ကီတက္ကီထွက်ပေါ်နေသော အသံ များကို သူတို့သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။ သတိထားပြီး ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့ကြရာ မကြာမီပင် ကန္တာရပင်များကြား၌ လူတစ်ယောက် တရိပ်ရိပ် လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ကြရတော့သည်။

ဤတွင် သိန်းဇော်က သိချင်ဇောနှင့် လောကြီးပြီး ရှေ့ကိုအတိုး၊ ဆူးကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ မိမိရရကြီး နင်းချလိုက်မိလေပြီ။

“အား၊ ကျွတ် . . ကျွတ်”

အသံထွက်သွားသည်။ သိန်းဇော်အသံကြောင့် ရှေ့မှလူက လှုပ် ရှားမှုကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ဘယ်သူလဲကွ”

လှမ်းအော်မေးလိုက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုလူက သူ့ပစ္စည်းပစ္စယများကို သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့် ကပျာကယာ

ဖုံးအုပ်၍ နေလေသည်။ မထူးတော့ပြီမို့ မြင့်ဇော်က လူလုံးထွက်ပြ လိုက်တော့သည်။

“ခုမှတော့ ဘာမှ ဖုံးကွယ်မနေပါနဲ့တော့ ကိုကြီးသာရင်ရာ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမြင်ပြီးပါပြီ”

“ဟင်၊ မြင့်ဇော်။ မင်း . . မင်းတို့”

ကိုသာရင်က အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်အတူ မြင့်ဇော်ကို အံ့ကြီး ကြိတ်ကာ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေလေသည်။ မြင့်ဇော်က ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာဖြင့် -

“ကိုကြီးသာရင်က တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး စက်ပုန်းခုတ် နေတာကိုးဗျ။ အား . . . လား . . . လား၊ ခင်ဗျားခပ်ထားတဲ့ဆီတွေက ရှယ်တွေပါလား၊ ကြည်ပြီး ကျဲနေတာပဲ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်လို့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတာ”

ကိုသာရင်လေသံက မာကျောလှသည်။ သို့သော် မြင့်ဇော်က လေချိုသွေးလေ၏။

“ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံပြီး ခပ်နေတော့မလဲဗျာ။ ကုမ္ပဏီ ကို အကြောင်းကြားပြီး ဘောက်ဆူးသိန်းငါးဆယ် ယူလိုက်ပြီးရော”

“တော်စမ်း . . . ဟေ့ကောင်”

မြင့်ဇော်က ငြိမ်နေသည်။ ကိုသာရင်က ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့အမေ မျက်မမြင်မုဆိုးမကြီး မမြင်မကန်းနဲ့ အိမ်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီးသေတော့ သရဲဖြစ်သွားပြီလို့လို့နဲ့ ရွာထဲမှာ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ အမေ့ဆန္ဒအတိုင်း ငါ့ယာထဲက သခွတ်ပင်အောက် မှာ သဂြိုဟ်တော့လည်း သရဲခြောက်လို့ဆိုပြီး ငါ့ယာဘက်ကို ဘယ်

သူမှ မလာရဲကြဘူး မဟုတ်လား။ အခု ဆီပေါက်ပြီဆိုပြီး ကြေညာ လိုက်စမ်းပါ။ သရဲကြောက်လို့ မလာချင်ပါဘူးဆိုတဲ့သူ ရှိမယ် ထင်သလား။ ဝေးသေးကွာ။ ဒီမှာ . . . ဟေ့ကောင်။ ငါ့ယာထဲမှာ မှော်ဖြစ်သွားရင် လူတွေလာကြတော့မယ်။ ငါ့အမေ အေးအေး ငြိမ်းငြိမ်း ခေါင်းချနေတဲ့ဘေးမှာ ကျင်းတွေ ဗရပူ တူးကြတော့မယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုး ငါ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူးကွ။ နားလည် လား။”

ခံစားချက်ကြောင့် ကိုသာရင့်အသံတွေက တုန်ယင်နေသည်။ မြင့်ဇော်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်ပြောသည်။

“ကိုကြီးသာရင်ပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရိုးထဲမှာ ဆီစတွေ့လို့ လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာပါ”

“အဲဒီဆီစတွေက ငါ ခပ်ခွက်တွေ၊ ပုံးတွေ ဆေးကြောရင်း ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဆီစတွေကွ။ အောက်က စိမ့်ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး။ ဒါဖြင့်ရင်တော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်ဗျာ ကိုကြီးသာရင်”

မြင့်ဇော်က စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကိုသာရင်ကို လှမ်းကြည့် သည်။ ကိုသာရင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မြင့်ဇော်ကို ပြန်ကြည့်နေ သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ကျင်းတစ်ပေါက်လောက် ဖောက်ခွင့် ပေးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အေးပေါ့ကွာ။ မင်းတို့က သိသွားပြီဆိုတော့ လိုက်လျောရ တော့မှာပေါ့။ မင်းတို့ပါးစပ်တွေသာ လုံပါစေ”

“စိတ်ချ ကိုကြီးသာရင်။ ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်ပဲ စပြီး လာထောင်းတော့မယ်နော်”

“ အေး၊ ကောင်းပြီ ”

ကိုသာရင်နှင့် လူချင်းခွဲကာ မြင့်ဇော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရွှင်လန်းစွာ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် လုပ်ငန်း အတွက် တိုင်ပင်ပြောဆိုလာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့သုံးဦး၏ လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံမှုကို တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူက ချောင်းမြောင်းနားထောင်ကာ ဆင့်ပွား သိရှိသွားလေသည်ကိုတော့ သူတို့ မသိလိုက်ကြပါလေ။

နောက်တစ်နေ့ မြင့်ဇော်တို့ညီအစ်ကို ပိုက်တွေ၊ ကြိုးတွေ၊ မျှောတွေထမ်းပြီး ကိုသာရင့်တဲကို ပြန်လာတော့ မမျှော်လင့်သော မြင့်ကွင်းက သူတို့ကို ဆီးကြိုနေလေသည်။

ကိုသာရင့်တဲရှေ့မှာ လူတွေတရုန်းရုန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကျေးရွာလူကြီးများ၊ ရောင်ခြည်ဦးကုမ္ပဏီမှ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် သူ့လူများ။ ကျောင်းဆရာကိုမြင့်ထူး အပါအဝင် ရွာထဲမှ လူငယ် တချို့ကိုပါ တွေ့ကြရလေသည်။

ကိုသာရင်က မြင့်ဇော်တို့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ။ မင်းတို့ သစ္စာဖောက်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကွ။ မင်းတို့ကို သတ်မယ်၊ အသေသတ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုသာရင်က ငှက်ကြီးတောင်စားကို ပြေးဆွဲသည်။ ရွာလူကြီးဦးမြက ကိုသာရင်ကို အတင်းဝင်ဆွဲထားရသည်။ မြင့်ဇော်က ပျာပျာသလဲ ပြန်အော်သည်။

“ကိုကြီးသာရင်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို အထင်မလွဲနဲ့။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး။ ပေးချင်တဲ့ သစ္စာပေးဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်ဝင်းအနီးမှာ ကပ်၍ရပ်နေသော ဇော်ရှင်းက မျက်စိမျက်နှာများ ပျက်၍နေလေသည်။ ဦးကျော်ဝင်းက ဇော်ရှင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုသာရင်ကိုလည်း ဖျောင်းဖျစကား ဆိုလိုက်သည်။

“ကဲပါဗျာ ကိုသာရင်။ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

ရွာလူကြီး ဦးမြကလည်း . . . .

“ဟုတ်တယ် ဖိုးသာရင်။ မင်းကျေနပ်အောင် တို့က ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက တို့ရွာအတွက် အများကြီး အကျိုးရှိစေတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ကွာ။ မင်းလည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“စိတ်ချ ကိုသာရင်။ ခင်ဗျားအမေရဲ့မြေပုံပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ဂူတည်ပေးပြီး သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ။ ဘယ်သူမှ မဖျက်ဆီးစေရဘူး။ ကျန်တဲ့ ခင်ဗျားယာမြေကိုတော့ ကျင်းတစ်ပေါက် ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း ပိုက်ဆံလိုက်ကောက်ပေတော့”

ကိုသာရင်မျက်နှာကြီးက နီမြန်းပြီး တင်းမာနေသေးသည်။ ဤတွင် ဆရာလေးကိုမြင့်ထူးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအမေဟာ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတကြီးဘဝနဲ့ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်နော် ကိုသာရင်။ ဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ချက်စဉ်းစားကြည့်။ ရေနံဆိုတာဟာ လူတကာကို အလင်းရောင်ပေးတဲ့အရာ မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီရေနံကို ခင်ဗျားက ပေးလျှူခြင်းဖြင့် သွားလေသူ ခင်ဗျား မိခင်ကြီး ရောက်လေရာဘဝမှာ အလင်းမရ၊ အမှောင်ကျရတဲ့ အဖြစ်က လွတ်မြောက်ပါစေလို့ ရည်မှန်းပြီးသား ဖြစ်သွားရောပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာလေးစကား ဆုံးသည်နှင့် ကိုသာရင်မျက်နှာက အတန်ငယ် ပျော့ပျောင်းလာသည်။ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဟင်းခနဲ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး . . . .

“အေးပေါ့ဗျာ၊ ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းသလိုသာ ကြည့်လုပ်ကြပေတော့” ဟုပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အားလုံးက ဘဝင်ကျသွားကြပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် များမကြာမီ ကိုသာရင်ယာခင်းထဲတွင် တတိန်တိန် တခွမ်ခွမ် ထုသံ နှက်သံများနှင့်အတူ ရောင်စုံမိုးကာတဲများ မှိုလိုပေါက်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ မှော်မှထွက်သောဆီကို ဝယ်ယူနိုင်ရေးအတွက် ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ရောင်ခြည်ဦး အဖွဲ့သားများက အလုပ်ရှုပ်နေကြသလို ယာပိုင် ကိုသာရင်ကိုလည်း ကျင်းထောင်းသူများကြား၌ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ကျင်းပေါက်ခငွေ လိုက်ကောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေသတည်း။ ။

ယမုန်ဇယ်သင်း မမင်းရဲ့မောင်ဇယ်

ကျွန်တော်က အလှူခံဖြတ်ပိုင်းကလေးကို စာအုပ်မှဖြတ်ယူကာ အလှူရှင်ဦးထွန်းစံအား တရိုတသေ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးထွန်းစံကလည်း လေးလေးစားစားပင် လှမ်းယူလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ဦးထွန်းစံအား ထပ်မံ၍ ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဟောဒါ ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာမူလတန်းကျောင်းရဲ့ ဆောက်လုပ်ဆဲ တိုးချဲ့ကျောင်းဆောင်ပုံပေါ့ဗျာ။ ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားတွေရဲ့ ကောင်းမှုနဲ့ ဦးတို့လို မှော်သူမှော်သားတွေရဲ့ ကောင်းမှုတွေ စုပေါင်းပြီး ဆောက်လုပ်နေတာပါ။ ရွာကိုလဲ ကြုံတဲ့အခါ အချိန်မရွေး ဝင်ခဲ့ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ပညာရေးအတွက်ဆိုလို့ကတော့ အားပေးဖို့အသင့်ပါ။ နောင်ကိုလည်း အလှူခံလာခဲ့ဦးပေါ့”

“ကျေးဇူးပါ ဦး။ ဒါထက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများရော အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

“မှန်မှန်ပေါ့ ဆရာရယ်။ အကောင်းကြီး မဟုတ်သလို ဆိုးလည်း မဆိုးလှပါဘူး”

“ရေနံလုပ်ငန်းလုပ်ရတာ အထိုက်အလျောက်တော့ အကျိုးပေးတယ်မဟုတ်လား ဦး။ အသင့်အတင့် စုမိဆောင်းမိလေးတော့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒီမှော် ပေါ်စတုန်းကတော့ အခြေအနေက တော်တော်ကောင်းခဲ့သားပဲ။ အဲဒီတုန်းကသာ အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး နားနေခဲ့ရင် ဆရာပြောသလို စုမိဆောင်းမိလေးတော့ ဖြစ်ပြီးသားပဲပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ပေးသလောက်နဲ့ မတင်းတိမ်ဘဲ ထပ်လုပ်မိတော့ ရပြီးသားလေးတွေ ပြန်ပြုတ်သွားပြီး ဒုံရင်း ဒုံရင်း ပြန်ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့”

ပြောပြီး ဦးထွန်းစံက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပင် ပြုံးရုံ ပြုံးနေလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ပြေးလာလေသည်။ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်အရွယ် ယောက်ျားကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးက ဦးထွန်းစံအား ပြောလိုက်သည်။

“အဘ၊ အဘ။ ဟိုမှာ ဘယ်က လူကြီးလဲ မသိဘူး။ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ထမင်းတွေ ယူစားနေတယ်”

“ဟေ၊ ဟုတ်လား”

ဦးထွန်းစံက အသာထသွားပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မူလနေရာသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်စိန်ပါကွယ်။ စားပါစေ။ သူ ကြုံတဲ့အခါ ဒီလိုပဲ ဝင်စားနေကျပဲ။ လူလေးက မှော်ထဲကို အခုမှ ရောက်တာဆိုတော့ မောင်စိန်ကို မသိဘဲကိုး။ နောက်ကို သူလာတာတွေ့ရင် သူဘာပဲ စားစား၊ ဘာပဲယူယူ သူ့ကို ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ မောင်းလည်း မထုတ်နဲ့။ အသာလေးသာ ကြည့်နေ။ ကြားလား လူလေး”

ဦးထွန်းစံက ကလေးကို ပြောပြနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မီးဖိုထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ဆံပင်တွေက ရှည်လျားပြီး ရှုပ်ပွနေကာ မျက်နှာကလည်း မည်းညစ်ပေရေလျက် ရှိလေသည်။ ညစ်ထေးပြီး နွမ်းဖတ်နေသော အဝတ်အစားများကိုလည်း ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်လုံးများကမူ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြူးကျယ်လျက်ရှိလေသည်။ အသက်ကတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပုံရသည်။ သူက မည်သူ့ကိုမျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ အပြင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်သွားလေသည်။

“အရူးကြီး ထင်တယ်နော် အဘ”

ကောင်လေးက ငေးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဦးထွန်းစံက တစ်ချက်မျှရယ်လိုက်ပြီး ကလေး၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းပြီး ပြန်ရန်ပြင်သည်။

“ဦးရေ၊ ခွင့်ပြုပါဦး။ ရှေ့ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဆက်လိုက်ဦး၊ ဆက်လိုက်ဦး။ မသကာ မိုးချုပ်လို့ မပြန်ဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာပဲ ပြန်အိပ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

မှော်ရိုးတစ်လျှောက် တစ်တဲဝင် တစ်တဲထွက်နှင့် ကျွန်တော် ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။ သည်တစ်ပတ် မှော်ထဲသို့ အလှူခံ လာရသည် မှာ အဆင်ပြေလှသည်။ ယခင်လက ရရှိသောအလှူငွေထက် နှစ်ဆ နီးပါးမျှ ရရှိလေသည်မို့ ကျွန်တော် အထူးပင် ကျေနပ်နေမိသည်။

ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး အလှူခံနေစဉ်မှာပင် မောင်စိန် ဆိုသူနှင့် ကျွန်တော် ရေစက်ဆုံပြန်သည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုနေတုန်း ဆိုင်ရှေ့သို့ မောင်စိန် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ချိတ်ဆွဲထားသော မုန့်ထုပ်များကို ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ဖြုတ်ယူနေလေသည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး က ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထသွားသည်။ မောင်စိန်ကို ငေါက်ငမ်းပြီး မောင်းထုတ်တော့မည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တွေးမိသလို လားလားမျှ မဟုတ်။

“မောင်စိန် ယူလေ။ နင် စားချင်တာ ယူ။ ဆေးလိပ်ဘူးရော ယူပါဦးလား။ မီးခြစ်ရော ရှိသေးလား။”

ဟု ပြောကာ စီးကရက်ဘူးတစ်ဘူးကို မောင်စိန်အား လှမ်း ပေးနေလေသည်။ မောင်စိန်က လှည့်လည်း မယူ၊ စကားလည်း ပြန်မပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်မိခြင်းနှင့်အတူ မောင်စိန်ကို လိုက်ကြည့်နေမိသေး သည်။

ဆိုင်ရှင်က ပြန်လာထိုင်သည်။ ထို့နောက် အလှူငွေကို ထည့် ဝင်သည်။ ကျွန်တော် စာရင်းရေးသွင်းနေစဉ် ဈေးဝယ်သူရောက် လာသဖြင့် ဆိုင်ရှင်က ဈေးထရောင်းရပြန်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်က မောင်စိန်ဆီသို့ ရောက်သည်။ ကျွန်တော် မောင်စိန်အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ စိတ်ဝင်စားဆို သူ့ကို ဦးထွန်းစံအိမ်မှာ တစ်ခါ၊ ယခု သည်ဆိုင်မှာတစ်ခါ စုစုပေါင်း နှစ်ခါတိတိ တွေ့ခဲ့ရသည်။ နှစ်ခါစလုံးပင် မောင်စိန်အပေါ် ဆက်ဆံကြပုံက ထူးခြားလွန်းလှသည်။ သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လိုလူလဲ။ ဘာကြောင့် ခုလို သူ့ကိုအလေးပေးပြီး ဆက်ဆံကြတာလဲ။ ကျွန်တော် သိချင်နေ မိသည်။

မောင်စိန်အကြောင်း ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးထံ မေးကြည့်ဦး မည်ဟု ကျွန်တော်အကြံ ဖြစ်မိလိုက်သေးသည်။ နောက်တော့မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အကြံကို ပြန်ရုပ်သိမ်း လိုက်မိသည်။

သည်ကနေ့အတွက် အချိန်က နှောင်းခဲ့လေပြီ။ မှော်မှ ပြန်ထွက်မည့်ကားလည်း မရှိတော့ပြီ။ သည်ည ဦးထွန်းစံ၏ တဲမှာ ပင် တည်းခိုတော့မည်။ ညကျတော့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဦးထွန်းစံကိုသာ မောင်စိန်အကြောင်း ကျွန်တော်မေးကြည့်တော့မည်။

ဆိုင်ရှင်ကို အလှူခံဖြတ်ပိုင်းပေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လဆန်းဆယ့်သုံးရက်ညမို့ လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာ နေသည်။ ကောင်းကင်၌ တိမ်မြူတို့ ကင်းစင်လျက်ရှိသည်။ လဝါဝါ ကြီးက ရေနံတူးစင်တွေကြားမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် တရွေ့ ရွေ့ ခရီးနှင့်နေလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လူတစ်စုက အတိုင်အပေါက်ညီညီ ကျင်း ထောင်းလျက်ရှိလေသည်။ ကြိုးကိုင်လုပ်သူက ကျင်းဝ၌ ခွထိုင်ကာ ကြိုးကိုထိန်းပေးနေသလို အခြားသုံးယောက်က ကြိုးကို ခပ်မှန်မှန် ဆွဲနေကြသည်။ စင်ထိပ်မှ စက်သီးဘီးကလေးက ကြိုးလှုပ်ရှားသည့် အတိုင်း လိုက်၍လည်နေသည်။ သူတို့ အရိပ်မည်းမည်းများက လရောင်အောက်မှာ စည်းချက်မှန်မှန် ယိမ်းကလျက်ရှိလေသည်။

“အင်း၊ ဆရာလေးမေးတဲ့ မောင်စိန်အကြောင်း ပြောရမှာ ဖြင့် တကယ်စိတ်မကောင်းစရာကြီးပါဗျာ။ သူ့ခမျာ စိတ်နောက်နေ တယ်ဆိုပေမဲ့ သူများတွေလိုတော့ မကြမ်းပါဘူး။ သွက်သွက်လည် အောင် ရူးနေတာမျိုး မဟုတ်ရှာပါဘူး။ သူ့ကိုဆိုရင် ဟောဒီမှော်ရိုး တစ်ရိုးလုံး ပေးကြ ကျွေးကြ၊ စေတနာရှိကြပါတယ်။ စေတနာရှိဆို သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကိုးဗျ”

“အားလုံးရဲ့ကျေးဇူးရှင်။ ဟုတ်လား ဦး”

“အမှန်ပေါ့ဗျာ။ ဒီမှော်က သူ အရင်ဆုံး စတွေ့တာဗျ။ သူ အရင် စတည်ပြီးမှ ကျန်လူတွေက ဝိုင်းလာကြတာကလား။ ဒါကြောင့် ဒီမှော်ကိုတောင် အစတုန်းက မောင်စိန်မှော်၊ မောင်စိန်မှော်နဲ့ ခေါ်ကြသေးတယ်။ နောက်မှ သက်ဆိုင်ရာက ကန်ဦးမှော်ဆိုပြီး တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုပေးတာ။ အင်း၊ သူ့အကြောင်း ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကစပြီး ပြောရမှာပဲ။ ဒါထက် ဆရာလေး၊ ဟောဒီ ဧရာဝတီမြစ်ရိုး အောက်ဘက်က ကတ္တတ်နီဆိုတဲ့ ရွာကလေးကို ဆရာလေး ကြားဖူး သလား”

“ကြားဖူးပြီလား ဦးရာ။ စိမ်းစားဥ အထွက်ကောင်းတဲ့ရွာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ အဲဒီ ကတ္တတ်နီဟာ မင်းစိန်၊ မောင်စိန် မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတိပေါ့။ မမင်းစိန်က အကြီး။ ငယ်ငယ် ကတည်းက မိဘတွေဆုံးပါးသွားကြတာမို့ အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ နေကြ ရရှာတာ။ အဒေါ်ကလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲကပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုတော့ ရင်အုပ်မကွာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ခဲ့ရှာပါတယ်။ သူတို့မောင်နှမကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ။

ဒီလိုနဲ့ မမင်းစိန် အပျိုကလေးဖြစ်လာတော့ မြစ်တစ်ဖက် ကမ်းက တလိုင်းချောင်းဆိုတဲ့ရွာကြီးကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ပို့ထားလိုက် ရတယ်။ အဲဒီရွာက တောင်သူ တောသူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ သူရင်းငှားဆိုဆို အိမ်ဖော်ဆိုဆိုပေါ့ဗျာ။ ဗာဟီရ လုပ်ရတာပေါ့။

အဲ၊ မမင်းစိန်ကို တလိုင်းချောင်းပို့လိုက်ပြီး နောက်တစ်နှစ် မှာပဲ မောင်စိန် မမာတော့တာပဲ။ မမာဆို ဆေးရုံတက်ရပြီး ဗိုက်တွေ ဘာတွေတောင် ခွဲရတာလား။ ပိုက်ဆံတွေ သောက်သောက်လဲ ကုန်တာပေါ့ဗျာ။

ဆိုတော့ လိုအပ်သမျှပိုက်ဆံကို မမင်းစိန်က သူ့အလုပ်ရှင် တွေဆီက ယူ ယူပြီး ပေးရတာပေါ့။ သူ့မောင်လေး နေကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲဆိုပြီး မမင်းစိန်က မညည်းညူဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မောင်စိန်က နေကောင်းကျန်းမာလာတော့ ဆေးရုံကဆင်းရတယ်။ တစ်ခါ ဆေးရုံဆင်းပြီးပေမဲ့ နာလန်ထစမို့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် အနားယူပြီး အားမွေးနေရပြန်သေးတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ သုံးဖို့ စွဲဖို့က လိုလာပြန်ရော။ ဒါကိုလည်း မမင်းစိန်ဆီကပဲ ယူရပြန် တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ဗျာ။ မမင်းစိန်ခမျာ သူ့လုပ်ခကလေးနဲ့သာ ချေမယ်

ဆိုရင် ခြောက်နှစ်လုပ်လည်း မကျေ၊ ခုနစ်နှစ်လုပ်လည်း မကျေမယ့် အကြွေးတွေကို သူ့အလုပ်ရှင်တွေဆီမှာ တင်ရောဆိုပါစို့”

“ကြွေးတင်ကျွန်ုပ်ဖြစ်ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ဆိုက်သွားတော့တာပေါ့ နော် ဦး”

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့။ မောင်စိန်ကလည်း သူ့အစ်မကို ချစ်ပြီးသားပါ။ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ လုပ်နေရ၊ ကိုင်နေရတာ မြင် တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူ ကျန်းမာလာတာနဲ့ အလုပ်လုပ် ပြီး သူ့အစ်မအကြွေးတွေကို တတ်အားသလောက် ပြန်ဆပ်ဖို့ အားခဲထားတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရေနံမှော်တွေ ခေတ်ထတဲ့ အချိန်ကို ရောက်လာတယ်။ မှော်တွေက ဟိုနားက ပေါ်လိုက်၊ ဒီနား က ပေါ်လိုက်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ရွာတွေမှာလည်း လူတွေက တရုန်းရုန်းနဲ့ပေါ့။ ရေနံမှ မတူးရင် ခေတ်မမီတော့ သလိုလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မျိုးပေါ့။ တိုတိုပြောရရင် မောင်စိန်လည်း ရေနံ လောကထဲ ရောက်လာရောဆိုပါစို့ဗျာ။

ပထမတော့ သူလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ဟိုဘက်နားက ပိန္နဲတောမှော်မှာ ကျင်းလာဖောက်နေတာပါပဲ။ တခြား ကောင်လေး နှစ်ယောက်နဲ့ အစုစပ်ပြီး လုပ်နေတာပေါ့။ သူတို့ခမျာ ထောင်းပိုက် တွေ၊ ကြိုးတွေကိုတောင် အသစ်ဝယ် မကိုင်ကြပါဘူး။ သူများသုံး ပြီးသား တစ်ပတ်ရစ်ကလေးတွေကို ဈေးချိုချိုနဲ့ပြန်ဝယ်ပြီး ကျင်း ထောင်းနေကြတာ။ အဆင်ပြေဟန်လည်း မတူပါဘူး။ မပြေဆို သူတို့မှ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှော်မှာ ဘယ်သူမှ အဆင်မပြေကြဘူး။ လုပ်သမျှ ရှုံးကြတာပဲ များတယ်။

နောက်တော့ မောင်စိန်က ဟိုကောင်လေးတွေနဲ့လမ်းခွဲပြီး ဒီ ကန်ဦးဘက်မှာလာပြီး ကျင်းဖောက်တော့တာပဲ။ နေ့စားလေး တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ငှားပြီးတော့ပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းက ဒီမှာ သူတစ်ဦးတည်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတောင် ပြောမိ ကြသေးတယ်။ ဒီလိုမြေမျိုးမှာ ကျင်းလာဖောက်ရအောင် ဒီကောင် လေး ရူးများနေသလားလို့ပေါ့။

အမယ်၊ ကံက လိုက်ချင်တော့ မောင်စိန် ငါးရက်လောက်ပဲ ထောင်းလိုက်ရတယ်ဗျ။ အတောင် တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ကလေးနဲ့ လျှံကျင်း ထပေါက်တော့တာပဲ။ လျှံကျင်းဆိုတာ ကျင်းထဲကို ခပ်ခွက် ချပြီး ခပ်နေစရာမလိုဘဲ သူ့အလိုလို အပေါ်ကိုလျှံထွက်နေတာကို ပြောတာဗျ။ ဆီကို တွင်းပေါက်ဝကနေ အသာထိုင်ခပ်နေရုံပဲပေါ့။

ဆရာလေးနွယ်၊ မောင်စိန်ပေါက်လိုက်တဲ့ လျှံကျင်းဟာ ဘယ်လောက်များတောင် အောင်သလဲဆိုတော့ ပထမပေါက်ပေါက် ချင်း ဆီတွေက ကောင်းကင်ပေါ်ကို ထန်းပင်တစ်ရပ်လောက်တောင် ပန်းထွက်လာသတဲ့ဗျ။ မြင်လိုက်သူတွေက ပြောပြတာ။ တကယ့် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲကြီး။

ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ၊ မောင်စိန် လျှံကျင်းပေါက်တယ် ပေါက်တယ်ဆိုတော့ လူတွေက လာကြည့်လိုက်ကြတာ။ ကျွန်တော် တို့လည်း ပါတယ်။ မြင်ရတာနဲ့ကို အားကျစရာကြီးဗျို့။ ဆီတွေက ထွက်လွန်းတော့ ပီပီ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ပေသုံးဆယ်ပတ်လည် မိုးကာတွေကို ကန်လုပ်ပြီးကို ထည့်ထားရတော့တာ။ အဲဒီတုန်းက မောင်စိန် ရလိုက်တာများ ဆယ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ ပီပီရှစ်ဆယ် တစ်ရာထက် ဘယ်နိမ့်လိမ့်မလဲ။ ဆီဈေးကလည်း တစ်ပီပီကို

သိန်းကျော်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဆရာလေး စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့”

“မောင်စိန် သူ့အစ်မအကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်ဖို့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်။ မောင်စိန်လည်း သူ့အစ်မကိစ္စကို အရင်ဖြေရှင်းဖို့ လုပ်တော့တာပဲ။ သူ့ ရေနံကျင်းကို တစ်ရွာတည်းသား ငသိန်းဆိုတဲ့ကောင်ကို လူယုံအဖြစ်အပ်ထားခဲ့ပြီး ရွာကိုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ ရွာကိုရောက်တော့ အဒေါ်ဖြစ်သူကို ပေးသင့်သလောက် ဝင်ပေးပြီး သူ့အစ်မရှိရာ တလိုင်းချောင်းကို မော်တော်နဲ့ ဆက်စုန်ခဲ့တာပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီအချိန်မှာ မောင်စိန် လျှံကျင်းပေါက်တဲ့ သတင်းက မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဟိုးဟိုးကျော်နေပြီ။ ဒီသတင်းကို မမင်းစိန်ကလည်း ကြားတယ်။ ကြားတော့ အကြွေးတွေဆပ်ဖို့ သူ့မောင်ဆီမှာ ပိုက်ဆံသွားတောင်းမယ်လို့ အိမ်ရှင်တွေကို ခွင့်တောင်းပြီး အဲဒီနေ့မှာပဲ မော်တော်တစ်စီးနဲ့ လိုက်လာသတဲ့ဗျ။ ဖြစ်ပုံက မောင်စိန်က အစ်မဆီကို အလာ၊ မမင်းစိန်က မောင်ဆီကို အသွား လမ်းမှာတင် မော်တော်နှစ်စီးက လွဲသွားသတဲ့။

မမင်းစိန် စီးသွားတဲ့မော်တော်က ကုန်တင်မော်တော်ကြီး။ ကုန်တွေက နှင့်နေအောင်တင်ထားတာ။ ဘီလပ်မြေအိတ်တွေ၊ ဆားအိတ်တွေကို ပြည့်နေအောင်တင်ထားတာဆိုတော့ မော်တော်က တအားလေးနေပြီး ကုန်းပတ်နဲ့ရေနဲ့က လက်တစ်ဖဝါးစာ သာသာလောက်ပဲ လွတ်တော့သတဲ့။ မော်တော်က ကမ်းကွာတာနဲ့ ဗျစ်ဗျစ်ဆိုတဲ့ အသံတွေတောင် မြည်နေဆိုကိုး။ တချို့က စိုးရိမ်ပြီး ‘ဟဲ့

မမင်းစိန် နင် ဒီမော်တော်နဲ့ မလိုက်ပါနဲ့လား’ လို့တောင် သတိပေးကြသေးသတဲ့။ ဒီတော့ မမင်းစိန်က ကျွန်မ မလိုက်လို့ မရဘူး။ လိုက်မှ ကိစ္စပြတ်မှာ၊ လိုက်မှ ကိစ္စပြတ်မှာလို့တောင် ပြောသွားသေးသတဲ့ဗျ။ နိမိတ်မကောင်းပုံ ပြောပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မော်တော်က တအိအိဆန်တက်လာရင်း ပဒဲကောနားက ဝဲပြန်ကွေ့နားကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနေရာက ရေကြမ်းတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးပဲ။ ရာဇဝင်လည်း ရှိတယ်။ မော်တော်ဆလင်ကလည်း အဲဒီအချိန်ကျမှ အပေါ့သွားချင်လို့ဆိုပြီး အိမ်သာဝင်သတဲ့ဗျ။ သူ့အိမ်သာဝင်နေတုန်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တက်မ ကိုင်ခိုင်းထားခဲ့သတဲ့။ ကောင်လေးက သိပ်ကျွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဝဲပြန်ကွေ့နဲ့လည်း ရင်ဆိုင်တိုးရော ကောင်လေးက တက်မကို မနိုင်တော့ဘူး။ ရေကလည်း လှေဦးမှာ ပါးပျဉ်းထလာနေပြီ။ ကောင်လေးက ပျာယာခတ်ပြီး ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူး။ တက်မက ချော်ပြီးရင်း ချော်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး မော်တော်က တစ်ဖက်ကိုလည်ပြီး ကျလာတယ်။ ကျလာတာက စောင်းစောင်းကြီး ကျလာတာဆိုတော့ ရေတွေက မော်တော်ထဲကို ဝုန်းခနဲ ဝင်လာတော့တာပေါ့။ ဘာပြောကောင်းမလဲဗျ။ လောဘကြီးပြီး နင်းကန်တင်လာတဲ့မော်တော်ကြီး နစ်တော့တာပဲ။ မော်တော်က လူတွေလည်း ကမ္ဘာပျက်သလိုဖြစ်ကုန်ပြီး အားလုံးကယ်ပါယူပါတော့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ ရေကူးတတ်သူတွေက ကူးပြေးနိုင်ပေမဲ့ မကူးတတ်သူတွေနဲ့ ကလေးတွေ၊ လူအိုတွေကတော့ သေပွဲဝင်ကြရတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက လူဆယ်ယောက် ကျော်ကျော်လောက်တောင် သေသွားတယ် ထင်ပါတယ်”

“လူတွေရဲ့လောဘဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။ အတ္တကြီးသူတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အပြစ်မဲ့သူတွေ သေကုန်ကြရတာ”

“အမှန်ပေါ့ဗျာ။ အဲ၊ ဆက်ပြောရရင် မောင်စိန်က အဲဒီ အချိန်မှာ တလိုင်းချောင်းကို ရောက်သွားပြီ။ ရောက်တော့ သူ့အစ်မကို မတွေ့တော့ဘူး။ အိမ်ရှင်တွေက အကြောင်းစုံရှင်းပြတယ်။ ဒါနဲ့ သူ နေမကောင်းတုန်းက တင်ခဲ့တဲ့ကြွေးကျန်တွေ အားလုံးကို အိမ်ရှင် တွေဆီ တစ်ခါတည်း အပြီးဆပ်ခဲ့ပြီးနောက် ကြုံရာမော်တော်နဲ့ အထက်ကို ပြန်လိုက်လာခဲ့တယ်။

ပဒဲကောနားကိုရောက်တော့ ကမ်းခြေမှာ လူတွေတရုန်းရုန်း၊ တအုန်းအုန်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရရော။ ဒါနဲ့ ဘာများဖြစ်နေ ပါလိမ့်ဆိုပြီး မော်တော်ကို ကမ်းကပ်ပြီး ဝင်ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီ မှာတင် သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအစ်မ၊ သူ့ အချစ်ဆုံးအစ်မကို အသက်မဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အဖြစ်နဲ့သာ ပြန်ဆုံတွေ့ရရှာတော့တယ်။ သူ့အစ်မရဲ့အလောင်းကို ပိုက်ပြီး မောင်စိန် ငိုတော့တာပေါ့ဗျာ”

“ကျွတ် . . ကျွတ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဦးရာ။ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကလွတ်ပြီး လူလူသူသူ နေနိုင်တော့မယ် ဆိုကာမှ ဂြိုဟ်ဆိုးက ဝင်မွေ့ရသေးတယ်နော်”

ကျွန်တော်က မချီတင်ကဲ ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲ တွင်လည်း အမှန်တကယ်ပင် နင့်ခနဲဖြစ်သွားမိရသည်။

“အင်း၊ ဂြိုဟ်ဆိုးက အမွေမဆုံးသေးဘူးဗျ ဆရာလေးရ။ ဆက်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်ဦး။ ဒီလိုနဲ့ အစ်မဖြစ်သူကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ မောင်စိန် မှော်ထဲကိုပြန်လာခဲ့တယ်

ဆိုပါတော့။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း သူ့ခမျာ မျက်ရည်ကို မစဲနိုင် ရှာဘူး။ အစ်မအတွက် လောင်ရတဲ့သောကမီးက ငြိမ်းကို မငြိမ်းနိုင် ရှာဘူး။

အဲ၊ တစ်မီးမှ မငြိမ်းသေးဘူး။ နောက်တစ်မီး ထလောင်ပြန် တော့တာပဲ။ ဒီမီးကတော့ တကယ့်မီးအစစ်။ မောင်စိန် မှော်ထဲကို ရောက်ခါနီးမှာပဲ မီးခိုးလုံးကြီးတွေကို မြင်ရတော့တာပဲ။ မှော်ထဲမှာ မီးလောင်နေပြီ။ လောင်တာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ ဆရာရေ။ အဲဒီတုန်းကများ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ မီးလုံးကြီး တွေ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ ခုန် ခုန်ပြီး ကူးသွားလိုက်တာများ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲနေတာပဲ။ ဆီလျောင်ကန်တွေကို မီးလောင်ပြီး မီးလုံးကြီးတွေ ထလာလိုက်ပုံများ ရှူးခနဲ ရှူးခနဲနဲ့ နေတယ်။ ပီပါတွေကလည်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ထပေါက်ပြီး ကောင်းကင်ထဲကို မြောက် မြောက်သွားလိုက်ကြတာ။

မီးခိုးလုံးကြီးတွေဆို ဘီလူးခေါင်းကြီးတွေလိုပဲ မည်းမည်း ချိပ်ချိပ် လိပ်လိပ်ကြီးတွေ။ အပေါ်ကို တစ်တန်းကြီး ထိုးတက်သွား လိုက်တာ၊ တစ်မိုင်လည်း မကဘူး၊ နှစ်မိုင်လည်း မကဘူး။ မှော်ကြီး တစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆို ပြေးလိုက်ရတာ။ ဘာမှကို မသယ်နိုင်ဘူး။ ရှိသမျှလည်း မီးထဲပါတာပဲ”

“မှော်ထဲဆိုတော့ လူတွေက များပြီး ပစ်စလက်ခတ် နေကြ မှာပေါ့။ ပေါ့ဆမီးကနေ လောင်တာနေမှာပေါ့နော် ဦး”

“မဟုတ်ဘူး။ ရှို့မီးဗျ၊ ရှို့မီး။ မောင်စိန် လျှံကျင်းကပဲ စပြီးတော့ လောင်တာ။ ဖြစ်ပုံက မောင်စိန် လူယုံထားခဲ့တဲ့ ငသိန်း ဆိုတဲ့ကောင် ဆီခိုးရောင်းရာက စတာ။ ငသိန်းက မောင်စိန် မရှိတုန်း

အပြင်ကလူတွေကို ဆီခိုးရောင်းတယ်ဗျာ။ ရောင်းတော့ ဟိုလူတွေက ခိုးဆီဆိုတော့ ဈေးပေါပေါနဲ့ ရချင်တာပေါ့။ ဈေးနှိမ်ပြီး ဝယ်တယ်။ ငသိန်းကလည်း မှောင်ခိုထုတ်တာဆိုပေမဲ့ ဈေးကိုအများကြီး လျှော့မရောင်းချင်ဘူး။ အဲဒါ ပြောကြဆိုကြရင်း အပေါက်အလမ်း မတည့်ရာက ရန်ထဖြစ်ကြတယ်ဆိုလား။ မနေ့ကလို ရန်ဖြစ်တယ်ဆို နောက်တစ်နေ့မှာ မီးလောင်တော့တာပဲ။ ဘယ်သူက ဆီကန်ထဲ မီးဝင်တို့လိုက်မှန်းကို မသိဘူး။

မီးလောင်မှုကို အထက်က လာစစ်ဆေးတယ်။ စစ်ဆေးတော့ မီးစလောင်တာက မောင်စိန်ကျင်း မဟုတ်လား။ ဒီကျင်းပိုင် မောင်စိန်က အလိုအလျောက် တရားခံဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ မောင်စိန် အဖမ်းခံရတယ်။ ဒီနောက် မကြာခင်မှာပဲ မောင်စိန် ထောင်ကျသွားတယ်။ ထောင်ဘယ်လောက် ကျသွားတယ်တော့ မသိဘူး။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက်ကြာတော့ ခုမြင်ရတဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဒီကို မောင်စိန် ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ရက်စေ့လို့ပဲ ပြန်လွတ်လာသလား။ သူ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားလို့ပဲ ထောင်က ပြန်လွတ်လိုက်လေသလား။ ဒါတော့ မသိနိုင်ဘူး။

သူ့ဘဝက မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုပါပဲ ဆရာလေးရယ်။ မျက်မြင်သာ မဟုတ်ရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ အနှိမ်ခံဘဝ၊ နင်းပြားဘဝကနေ အမြင့်ကိုရောက်ချင်ပြန်တော့ မိုးထိုးမတတ်ကို ရောက်သွားတယ်။ တစ်ခါ အနိမ့်ကို ပြန်ရောက်ချင်ပြန်တော့ အောက်ဆုံးဆိုတဲ့နေရာကို တလိမ့်ခေါက်ကွေးကို ပြန်ကျတော့တာ။ အစ်မက သေ၊ ကျင်းက မီးလောင်၊ လူက ထောင်ကျ။ မောင်စိန် မရှားဘဲ ခံနိုင်ရိုးလားဗျာ”

“ကြားရတာနဲ့ကို ကရုဏာဖြစ်စရာကြီးပါ ဦးရာ။ ဒါနဲ့ မီးလောင်ပြီးတော့ ဦးတို့ ဘယ်ကို ရွှေ့ကြသလဲ”

“မရွှေ့ဘူးဗျာ။ ဒီမှာပဲ ဆက်လုပ်တယ်။ သက်ဆိုင်ရာက မီးလောင်မြေကို စနစ်တကျပြန်ပြီး နေရာချထားပေးတယ်။ မှော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်စည်လာတာပဲ။

မောင်စိန် ပြန်ရောက်လာတာတွေ့တော့ ဘယ်သူမှ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ သူ့အဖြစ်ကို သိတဲ့သူတိုင်း စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ပေါ့။ အားလုံးကလည်း တတ်အားသရွေ့ ပိုင်းဝန်းပြီးကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ ပေးတန် ပေး၊ ကျွေးတန် ကျွေးပေါ့ဗျာ။ မကြာခင်ကတောင် ကျွန်တော်တို့ နီးစပ်ရာလူတချို့ စုဝေးပြီး တိုင်ပင်ဖြစ်ကြသေးတယ်။ မောင်စိန်ကို ဒီထက်ပိုမဆိုးခင် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံပို့ပြီး ဆေးကုပေးကြဖို့ပါ။ တတ်နိုင်သလောက် ငွေထည့်ကြဖို့ ဆော်ဩထားတယ်။ ငွေအဆင်ပြေတာနဲ့ သူ့ကိုဆေးရုံပို့ဖို့ပဲ။

ဪ၊ စားထိုက်မှ စားရတယ် ဆိုတဲ့စကားများ တယ်မှန်ပါလား ဆရာလေးရယ်။ သူ့ခမျာ ဘဝငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ပြည့်စုံတော့ မယ်လို့ ကြံကာရိုသေး၊ ကြမ္မာရိုင်းက ဝင်မွေ့လိုက်တာများ၊ ဗုန်းဗုန်းကို လဲလို့။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ မရေရာ မခိုင်မြဲပါလားဗျာ။ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ”

အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ မောင်စိန်အကြောင်းက ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ လိုက်ပါလာသည်။ ရင်တနင့်နှင့် ဖြစ်ရလေသော သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်မတွေးဘဲ မနေနိုင်။ မျက်နှာမှိန်မှိန်၊ ကိုယ်ဟန်ပါးပါးနှင့် မောင်စိန်ရုပ်သွင်ကလည်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပင် ထင်ပေါ်နေသည်။

ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတင် သို့ဝှက် သိမ်းဆည်းထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ နီးစပ်သူတချို့ကို ဖြန့်ဝေ ပြောဆိုခြင်း ပြုမိလေသည်။ ထိုအခါ ကြားရသူတိုင်းက ကျွန်တော် ခံစားရသလိုပင် မောင်စိန်အပေါ် ကရုဏာထားမိကြသည်။ မေတ္တာ ပွားမိကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ တာဝန်တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့မှာ ရှိလေပြီဟု ခံယူလိုက်မိသည်။ ဆုံးလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်အနေ ဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေရုံနှင့် မပြီးသေး။ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့လည်း မလွဲမသွေ လိုအပ်လျက်ရှိပါပြီ။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သည်လအတွက်လစာကို ကျွန်တော်ထုတ်ရသည်။ လစာထုတ်ပြီးပြီးချင်းပင် စာအိတ်ကလေး တစ်အိတ်ထဲသို့ ကျပ်တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထည့်လိုက် ပြီး စာအိတ်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော်ရေးချနေမိ ပါတော့သည်။ ။

မောင်စိန် ဆေးကုသရန်အတွက် ပါဝင်လှူဒါန်းငွေ
ကျောင်းဆရာ ကိုရဲထွန်းမိသားစု
သရက်ပင်ကျင်းကျေးရွာ။

ဖြစ်ကြစမြဲခြား မောင်မသွားနဲ့

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘခင် ခြံဝင်းထဲဝင်လာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ခင်ခင်ဦးက ထိုင်ရာမှထပြီး အတွင်းမှ ကုလားထိုင်ကို မီးဖိုချောင် တံစက်မြိတ်အောက်သို့ နေရာရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ပုဆိုးဟောင်း တစ်ထည်ဖြင့်လည်း ကုလားထိုင်ကို သုံးလေးချက် ပုတ်ခါလိုက်လေ သည်။

“လာ. . . အဖေ၊ ဒီမှာထိုင်။ အိမ်က လာခဲ့တာပဲလား။”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ နင့်ညီမ မိထူးအိမ်ဘက်က လှည့်ခဲ့တာ”

ပြောပြီး ဦးဘခင်က ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်သည်။ လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးကိုလည်း ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်တွင် မှီထားလိုက် သည်။ ခင်ခင်ဦးက မီးဖိုဘေးတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ထမင်းအိုးကို သံယောက်မဖြင့် မွှေလိုက်သည်။ ဦးဘခင်က အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို တောင်တောင်အိအိ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းမေး လိုက်သည်။

“ကလေးတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မမြင်ပါလား။”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဘောလုံးသွားကန်နေကြတယ်။ အဖေ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား”

“ဟေ့အေး။ တော်ပါပြီကွာ။ နင့်အစ်ကို တင့်လွင်တို့ဘက် မရောက်တာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ အဲဒီဘက် လှည့်ဦးမယ်။ ဒါထက် မောင်စန်းမြင့်တစ်ယောက်ရော”

“သူ့အကြောင်းတော့ မမေးနဲ့ အဖေ။ မနေ့ကပဲ ရေနံတူးဖို့ဆိုပြီး သူ့အဖွဲ့တွေနဲ့ မြစ်ခြေဘက် တက်သွားပါရောလား။ သမီးလည်း တားမရတာနဲ့ လုပ်ပါလေ့စေဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်”

“အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ အေးကွ။ ရေနံကလည်း ခုတလော လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ခေတ်စားနေတာကိုး။ တို့ရပ်ကွက်ထဲက မြစ်ဆိပ်မှာ ကူးတို့ပို့နေတဲ့ဖေဝင်း ရေနံကျင်းတွေပေါက်ပြီး မော်တော်တွေ ဘာတွေ ချက်ချင်းဝယ်လိုက်ကတည်းက လူတွေ ရေနံရူးကုန်တာ။ ဖေဝင်းကို အားကျပြီး ရေနံတူးဖို့ပဲ နေ့တိုင်း ထလုပ်ကုန်ကြတာ”

“သူများ ရသလို ကိုယ် ရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့အဖေ”

“အေးပေါ့။ ငါ အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ လူတွေက သိုက်စာဖတ်ရာ နားထောင်ကာ၊ ဥစ္စာ ရနိုးနိုးဆိုသလို သူများရတယ် ကြားတာနဲ့ ကိုယ်ပါ ရမယ် ထင်နေကြတာ။ လောဘရှိတာလောက်ပဲ သိပြီး ကိုယ့်ကံ ရှိမရှိကိုတော့ မချင့်ချိန်ကြဘူး။ မြေကြီးထဲက ပစ္စည်းပဲကွာ၊ ဘယ်မှာ မြင်ရတာလိုက်လို့။ လုပ်တဲ့လူတိုင်းသာ ရနေကြရင် လောကဓံဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတော့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ခင်ခင်ဦးက ဖခင်ဖြစ်သူကို စကားမပြန်ဘဲ ပွက်ပွက်ဆူနေပြီဖြစ်သော ထမင်းအိုးကို ငဲ့ရန်ပြင်သည်။ ဦးဘခင်က ခေတ္တမျှ စကားစမြည်ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

“ကိုင်း၊ အဖေ ဟိုဘက်လှည့်လိုက်ဦးမဟေ့။ နင့်ယောက်ျားကိုလည်း ကြည့်ပြောထားပေါ့ကွာ။ ကံစမ်းတဲ့သဘော လုပ်ချင်လုပ်ကြည့်။ ဒါပေမဲ့ မလွန်စေနဲ့။ အရမ်း မလုပ်နဲ့။ သတိ မလွတ်စေနဲ့လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

တောင်ဝှေးသံ တဒေါက်ဒေါက်ပေးပြီး ဦးဘခင်က လှမ်းထွက်သွားသည်။ ခြံဝင်းအပြင်ရောက်သည်နှင့် သားကြီးဖြစ်သူ၏ အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့အလုပ်က သည်အလုပ်သာ ရှိသည်။ သားတွေသမီးတွေဆို တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လျှောက်လည်မည်။ မြေးတွေနှင့် စကားစမြည်ပြောမည်။ အချိန်တန်လျှင်အိမ်ပြန် ထမင်းစားမည်။

ရှိသမျှ သားတွေ သမီးတွေအားလုံး အိမ်ခွဲတွေချည်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အလုပ်အကိုင်တွေ၊ အိမ်ထောင်တွေနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ အိမ်တွင် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ယခင်ကတော့ သီးနှံပွဲရုံလုပ်ငန်းကို လုပ်သေးသည်။ အသက်ကြီးလာတော့ မလုပ်တော့ပြီ။ စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်ခဲ့တာလေးတွေနှင့် လင်မယား နှစ်ယောက် ထိုင်စားနိုင်သည်မို့ ဘာမျှလည်း မပူပင်ရပြီ။

ခင်ခင်ဦးက ထမင်းအိုးကိုနှပ်ထားရင်း စိတ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံ ရောက်သွားသည်။ စောစောက ဖခင်ဖြစ်သူ ပြောခဲ့သည့် ရေနံ

ရှူးတွေထဲမှာ သူ့ယောက်ျားလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေ ပြီလားဟု ဆက်တွေးနေမိသည်။

ကိုစန်းမြင့်က ပထမဆုံး မြစ်ခြေဘက်သို့ လေ့လာရေးအဖြစ် တစ်ခေါက်သွားကြည့်သည်။ ထိုသို့ သွားကြည့်ရာမှ ပြန်ရောက် ရောက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အလောသုံးဆယ် လုပ်တော့သည်။

“ခင်ခင်ရေ၊ ကိုယ်တို့ နောက်တောင်ကျနေပြီကွ။ အမြန်ဆုံး လုပ်ငန်းစမှ ဖြစ်မယ်။ ဟိုနေရာတွေ မှတ်ခဲ့ပြီ။ ကျင်းပေါက်ခတွေ လည်း တစ်ခါတည်း ပေးထားခဲ့ပြီဟေ့”

“စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်နော် ကိုစန်း။ ကျွန်မ ကြားတာ တချို့ လည်း အဆင်မပြေကြဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သူများအရပ်မှာ သွားအလုပ် လုပ်ရမှာ”

“ဟာ၊ ဘယ် သူများအရပ် ဟုတ်ရမှာလဲ။ တို့ ပခုက္ကူနဲ့ မြစ်ခြေဆိုတာ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်ပဲဟာ။ မိုးကုတ်တို့ ဖါးကန့်တို့လို နေရာတွေကိုတောင် လူတွေ ကျောက်သွားတူးနေကြသေးတာပဲ။ ခုဟာက တို့ဒေသမှာပေါ်လာတဲ့ အခွင့်အရေးပဲဟာ။ တို့ မယူလို့ ဘယ်သူယူမှာလဲ။ အကွက်မြင်၊ လာဘ်မြင်တဲ့သူတွေက ကိုယ့်ထက် အရင်ရောက်နေတာများ မင်း မြင်စမ်းစေချင်တယ်။ ကလေးတို့၊ မုံရွာတို့၊ ရန်ကုန်တို့၊ မန္တလေးတို့က လူတွေတောင် ပါတယ်။ အရပ်စုံ နေရာစုံက လူတွေရောက်လာပြီး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လုပ်နေ လိုက်ကြတာများ တကယ့်ပွဲတော်ကြီးအတိုင်းပဲ”

“တူးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အရင်းအနှီးက သေးသေး မဟုတ်ဘူးနော် ကိုစန်း။ မသကာ ရှုံးများသွားခဲ့ရင်”

“လုပ်မှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ရှုံးကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ မိန်းမ ရာ။ လောကမှာ ရှုံးမှာကြောက်လို့ မလုပ်စတမ်းဆိုရင် ဘာအလုပ်မှ လုပ်မနေနဲ့တော့”

“ဒါဖြင့် အတွင်းပစ္စည်းတချို့ကိုပဲ ထုခဲ့ရမှာပဲ။ ငွေသား သက်သက်ရယ်လို့ အပိုအလျှံမှ မရှိတာ”

“အေးပါ။ မင်း လက်ဝတ်လက်စားတချို့ ပြန်ထုတ်လိုက်ပေါ့။ မပူစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ။ ဒီထက်မကတာ ပြန်ရစေရပါမယ်။ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ သေချာပေါက် အောင်မြင် ရမယ်ကွာ”

သို့နှင့် တပည့်လက်သားများနှင့်အတူ ကိုစန်းမြင့် မြစ်ခြေဘက် သို့ တက်သွားလေပြီ။ မျှော်လင့်ချက် တပွေတပိုက်ကြီးဖြင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ချီတက်သွားလေပြီ။

တကယ်တော့ သူနှင့်ကိုစန်းမြင့်က မြို့နယ်စိုက်ပျိုးရေးရုံးမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် အတူအလုပ်လုပ်ကြရင်း အကြောင်းပါခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည်။ ယခု သားနှစ်ယောက်ပင် ရလေပြီ။ တမြန်နှစ်ကတော့ ကိုစန်း မြင့် ဝန်ထမ်းအလုပ်မှ ထွက်လိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်အဖြစ် အစီစီ တွင်းတူးသော လုပ်ငန်းကိုထူထောင်ကာ လုပ်ကိုင်သည်။ သည်အလုပ် က စစ်ချင်းပင် အကျိုးပေးကောင်းလှသည်။ နားရသည်ဟူ၍ မရှိ အောင်ပင် ဇယ်ဆက်သလို လိုက်နေရသည်။ သည်တော့လည်း မိသားစုတွင် ချောင်လည်ရုံမျှမက ပိုပိုလျှံလျှံလေးပင် ဖြစ်လာသည်။

ယခုတော့ လက်ရှိဘဝနှင့် မကျေနပ်နိုင်သူ ကိုစန်းမြင့် တစ်ယောက် မိသားစုလုပ်ငန်းကို ပစ်ချထားခဲ့လေပြီ။ တစ်နည်းအား

ဖြင့် ရေကိုတူးဖော်နေသူက ရေထက် အဖိုးတန်သော ရေနံကို ပြောင်းလဲတူးဖော်ဖို့ အကြံကြီးခဲ့လေပြီ။ ကြံဆောင်ရည်ရွယ်သည့် အတိုင်း ကိုစန်းမြင့် ထမြောက်အောင်မြင်ပါစေဟူသာ ခင်ခင်ဦး ဆုတောင်းနေရသည်။

တစ်ခုသောညနေတွင် ခင်ခင်ဦး ရုံးဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက် တော့ အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတာကို တွေ့ရသည်။ လူပုံက ညိုညိုမည်းမည်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလူကို စိတ်ထဲမှာ သိသလို လိုနှင့် ဇေဝဇေဝဖြစ်လျက် ငေးကြည့်နေမိစဉ် . . .

“ဟား ဟား။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး လား ခင်ခင်ရဲ့။ ငေးကြည့်နေလိုက်တာများကွာ ဟား ဟား ”

ကိုစန်းမြင့်အသံကြားတော့မှ ခင်ခင်ဦး ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ် ပြန်ရယ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်ကလည်း တကတဲမှပဲ၊ သွားတာ တစ်လကျော်ကျော် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ရေနံရုပ်ကို ပေါက်နေတာပဲ”

“တိုက်ပွဲက ကြမ်းနေတာကိုးကွ မိန်းမရ။ အခုဆို ဖိုင်နယ် ကိုတောင် ရောက်နေပြီ”

ထို့နောက် စကားစ ပြတ်သွားသည်။ ကိုစန်းမြင့်က ဖအေ လွမ်းနေသော သားနှစ်ယောက်နှင့် တလုံးလုံးလုပ်နေတော့သည်။ ညရောက်ပြီး ကလေးများ အိပ်ရာဝင်သွားကြတော့မှ လင်မယား အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်ကြတော့သည်။

“ရှင်ကလည်း သွားတာမှ မကြာသေးဘူး။ ပါသွားတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်ပြီဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“အလုပ်က နေ့ရောညပါ နှစ်ဆင်းခွဲပြီး လုပ်နေတာကွ ခင်ခင်ရ။ ဒါကြောင့် နှစ်ဆပိုကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် ကျောက်ဖောက် ပြီးရင်တော့ တစ်ဆိုင်းတည်း သွားလို့ရပါပြီ”

“ကျောက်ဖောက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် ကိုစန်း”

“ကျောက်ဖောက်တယ်ဆိုတာ တူးရင်း တူးရင်း မြေသားက ဆုံးပြီး ကျောက်သားကိုရောက်တဲ့အခါ တူရွင်းနဲ့ထောင်းပြီး ဖောက်ရ တာကို ပြောတာ။ အဝီစိတွင်းတူးတဲ့သဘောနဲ့ ဘာမှ မကွာဘူး။ ခု ကိုယ့်ကျင်းမှာ ကျောက်ချည်းပဲ ဖောက်နေရတာ သုံးခါရှိပြီ။ တွေ့တဲ့ကျောက်သားကလည်း ထူတော့ ဖောက်ရတာ ကြာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ထင်တယ်။ မကြာတော့ဘူး။ ဒီကျောက်ကြောကိုလွန်ရင် သေချာပေါက် ဆီတွေ့မှာပဲ။ ထွက်လာတဲ့ ကျင်းစာတွေကို နမ်း ကြည့်တော့ ဆီနဲ့က မွန်ထူနေတာပဲ”

“ခု လိုတဲ့ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်လဲ။ များများကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အေးပါ။ မင်းလက်ကောက် နှစ်ကွင်းစာဖိုးလောက်ဆို ရပါ ပြီ”

ကိုစန်းမြင့် မှော်ထဲပြန်သွားသည်မှာ ရက်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာ လေပြီ။ သည်အတောအတွင်း ခင်ခင်ဦး သူနှင့် ဘာအဆက်အသွယ် မှ မရသလို ဘာသတင်းမှလည်း မကြားရ။

တစ်နေ့ ညနေတွင် ရပ်ကွက်ထဲမှ တိုးချစ်တို့အဖွဲ့ ပြန်လာသည့် သတင်းကို ခင်ခင်ဦး ကြားရသည်။ သည်အဖွဲ့မှာ မြစ်ခြေမှ ပထမ ဦးဆုံး ဆုတ်ခွာလာသောအဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်ဦးက ကိုစိုးမြင့် တို့ သတင်းကို တိုးချစ်အား မေးကြည့်လေ၏။

“အစ်မကြီးကို ကိုစန်းမြင့်က ဘာမှ အဆက်အသွယ် မလုပ် ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မလုပ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တိုးချစ်က မပြောချင် ပြောချင်ဟန်ဖြင့် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသေးသည်။

“သူကတော့ သူ့အကြောင်းကို အစ်မကြီးဆီ ဘာမှပြန်မပြော ဖို့ မှာလိုက်တာပဲဗျ”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဦး”

ခင်ခင်ဦး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တိုးချစ်ကိုလည်း ခပ် သွက်သွက်ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ အခု မြစ်ခြေမှာ မရှိတော့ ဘူးဗျ။ မှော်ပြောင်းသွားပြီ”

“ဟင်၊ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ပဒါန်းကန်တုတ်ဘက်က မြေခြားဆိုတဲ့မှော်ကို ပြောင်းသွား တာဗျ။ အဲဒီကိုသွားတာ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်တောင် ရှိပြီ”

“မြစ်ခြေမှာက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ။ အဆင်မပြေဘူးတဲ့လား”

“မပြေပါဘူးဗျာ။ မပြေဆို ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက သွား တဲ့ လူတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ မပြေကြဘူး။ အလုပ်လုပ်ရတာက တကယ့်နေရာတွေပါဗျာ။ ကျောက်တောင်တွေ၊ ကမ်းပါးယံကြီးတွေ

ဘေးမှာ ကပ်ပြီးလုပ်ကြရတာ။ တကယ့် ကုန်းခေါင်ခေါင်ကြီး။ ကိုစန်းမြင့်က ကျောက်တွေချည်း နင်းကန်ဖောက်နေရတာနဲ့ အချိန် ကုန်နေတာ။ တစ်ခါ ကျောက်မရှိပြန်တော့လည်း လုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းတွေ တွင်းထဲကျတာကို ပြန်ဆယ်နေရတာနဲ့ပဲ အလုပ်က မဖြစ်ပြန်ဘူး”

“တွင်းထဲကျတော့ ပြန်ဆယ်လို့မရဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ လွယ်လွယ်နဲ့ ရလိမ့်မလဲ။ နှစ်လက်မလောက် ကျင်းပေါက်ကလေးရဲ့ ဟိုး အတောင် လေး ငါးရာအောက်ကို ကျသွားတဲ့ဥစ္စာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ဆယ်လို့မရဘူး။ ပစ္စည်းတွေ ကျရင် လိုက်ဆယ်ပေးတဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးသမားတွေ မှော်ထဲမှာ သပ်သပ်ရှိတယ်။ သူတို့ကို ငှားပြီး ခိုင်းရတာ ”

“ကျင်းထဲကို ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေ ကျတာလဲ တိုးချစ်ရဲ့ ”

“ကျတတ်တာကတော့ အမျိုးစုံပဲ။ ကိုစန်းမြင့်က ပထမ တူရွင်းကြီး ကြီးပြတ်ကျတယ်။ အဲဒီတူရွင်းက ပြန်ဆယ်ရတာ မခက် ဘူး။ နောက်တစ်ခါ သစ်သားငုတ်တစ်ခု ပြုတ်ကျတာမှ လမ်းဆုံးတော့ တာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး။ အပေါ်က စို့နဲ့ဆောက် ရိုက်ပြီးတော့ ဆွဲနုတ်ပေမဲ့ အောက်ခံမြေသားက ပျော့နေတော့ မြေကြီးထဲ ရိုက်သွင်းသလိုချည်း ဖြစ်နေရော။ နောက်ဆုံး အဲဒီငုတ်က ရှေ့က ပိတ်ခံနေတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်ထောင်းလို့ မရတော့ဘဲ ကျင်းကို ပစ်လိုက်ရရော။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကျတော့ ကျင်းက ကျောက်တော့မတွေ့ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေတွေချည်း ပေါက်ပေါက်နေတယ်။ ရေကတိုက် တွေ နှစ်ထပ်လောက်ချတာတောင် မရဘူး။ ဘယ်လိုမှ ရေကို မနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်ခဲ့ကြရတာ”

“အခြေနေ မကောင်းတဲ့ဥစ္စာ။ သူက ဘာလို့ အိမ်ပြန်မလာ တာတဲ့လဲ”

“အစ်မကြီးယောက်ျားက သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဇွဲက ခပ်ကောင်း ကောင်းသမားလေ။ မြေခြားဘက်မှာ မှော်သစ်ပေါ်တယ် ကြားတာ နဲ့ပဲ အဲဒီဘက် တက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာက အတောင်ရှစ်ဆယ် တစ်ရာလောက် အပေါ်ယံကြောတူးရုံနဲ့ တစ်နေ့ သုံး လေးပီပါရ တယ် ကြားတာပဲ။ ကိုစန်းမြင့်လိုပဲ မှော်ပြောင်းတဲ့သူတွေ တော်တော် များတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ တော်ပါပြီဗျာ။ လက်လုပ်လက်စား ဘဝက လွတ်လေမလားလို့ အားကျပြီး သွားလိုက်ပါတယ်။ ရှိတာ ပြောင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မိကျင်ကို ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ခုထိ ချောလို့ မရသေးဘူး။ လင်မယား မကွဲတာ ကံကောင်း။ ကျွန်တော်တော့ ရေစည်လှည်းပဲ ပြန်တွန်းတော့မယ်ဗျာ”

ခင်ခင်ဦးက တမျှော်မျှော်။

သို့သော် ကိုစန်းမြင့်က ဘာဆိုတာမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်။ မြှုပ်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်လျှင် မပြီးမချင်း ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ အသေအကြေလုပ်တတ်သော ကိုစန်းမြင့် စိတ် ဓာတ်ကို သူသိသည်။ ယခုကိစ္စတွင် အရှုံးဖြင့် မပြန်လို၍ ရှေ့ဆက် တက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း သူသိသည်။ သို့ငြား မိမိကို ဘာမှ အသိမပေးဘဲ ထွက်သွားခြင်းအတွက်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မကျေ နပ်မိ။ မိမိက ဘာမဆို ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး လင်မယား တိုင်တိုင် ပင်ပင်ပဲ ဖြစ်ချင်သည်။

တိုးချစ်နှင့်တွေ့ပြီး နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် ကြာတော့ ခင်ခင်ဦး ဖုန်းရတော့သည်။ ဖုန်းလာသည်ဆိုတော့ ပျာပျာသလဲ ပြေးသွားပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဖုန်းထဲမှာ သူမျှော်လင့်သလို ကိုစန်းမြင့်အသံကို မကြားရပါ။ ကိုစန်းမြင့်၏ တပည့်တစ်ဦးက လှမ်းဆက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အစ်မ။ မှော်ထဲမှာ ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အခု အစ်ကိုကြီးလည်း ဝမ်းလျှောနေတယ်”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား။ ဘုရား၊ ဘုရား။ သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ပြောလို့ မရသေးဘူး။ အစ်မ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ပါ”

“အေး၊ အေး။ လာတာက ဘယ်လို လာရမှာလဲ”

တစ်ဖက်မှ လာရမည့်လမ်းကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ခင်ခင်ဦးက စာရေးပြီး လိုက်မှတ်ရသည်။ ထို့နောက် အဖေတို့၊ အစ်ကိုတို့ အိမ်တွေကို ပြေးရသည်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အိမ်နှင့်ကလေး တွေကို အပ်ရသည်။ ရုံးကိုလည်း ခွင့်စာအမြန်ရေးပြီး ပို့ရသည်။ ပြီးလျှင် ကြုံရာကားနှင့်လိုက်ရန် ကားဝင်းသို့ အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ကားဝင်းရောက်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မြေခြားဘက်မှ ပြန်လာသော မှော်ပြန်လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ကိုစန်းမြင့် သတင်းကို မေးကြည့်တော့ . . . .

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်မှာကြောက်လို့ ပြန်ပြေး လာတာ အစ်မရဲ့။ ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ ကိုစန်းမြင့်က အကောင်း ကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။ ခုမှဖြစ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူ့စကားကြောင့် ခင်ခင်ဦး ပို၍ အပူပွားသွားရသည်။ ချက်ချင်း လက်ငင်း ကိုစန်းမြင့်ဆီ ရောက်သွားချင်သည့်စိတ်က အဆမတန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထွက်ခါနီးကားတစ်စီးပေါ် အတင်းတိုးတက်ပြီး လိုက်ပါလာ ခဲ့သည်။ တန့်ကြည်တောင်ပေါ်ကိုရောက်တော့ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း နှင့် မြတ်ဘုရားကို လက်အုပ်ချီပြီး ကိုစန်းမြင့်အတွက် ဆုတောင်း မိသေးသည်။

မှော်ထဲမဝင်ခင်ကပင် အနံ့ဆိုးများကို မွန်ထူနေအောင် ရှူရှိုက် နေရသည်။ လမ်းနှစ်ဖက်စလုံးတွင် မစင်ပုံများကို အော့နှလုံးနာဖွယ် တွေ့မြင်နေရသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း ဟိုနား တဝုန်းဝုန်း သည်နား တဝုန်းဝုန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဝက်အုပ်တွေက ချုံကြို ချုံကြားတွေထဲမှာ တိုးဝှေ့ သွားလာလျက်ရှိလေသည်။ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အုပ်ပြီး လမ်းတလျှောက်လုံးလိုလိုပင် တံတွေးကို ထွေးလာခဲ့ရသည်။

မှော်ထဲရောက်တော့ ဖုန်းဆက်ခေါ်သည့်လူငယ်ကို တန်းတန်း မတ်မတ်ပင် တွေ့ရသည်။

“မနေ့ညကပဲ ပဒါန်းဆေးရုံကို ပို့လိုက်တာ အစ်မ။ ပဒါန်းကို သာ လိုက်သွားပေတော့။ ဒီမှာ လူတိုင်းတော့ မဖြစ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြောက်လို့ ပြန်ဖို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်း နေကြပြီ”

မှော်ထဲမှ ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်မှာ ကြာကြာ မနေလိုတာနှင့် အတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ခဏတဖြုတ် နေလိုက်ရုံ ကလေးမှာပင် ဗိုက်ထဲက ရစ်တစ်တစ် ဖြစ်ချင်လာသလိုလို၊ အိမ်သာ တက်ချင်လာသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ပဒါန်းဆေးရုံရောက်တော့ ဝမ်းလျှောလူနာတွေကို ခုတင် ပေါ်မှာ ပိုးလိုးပက်လက်တွေ့ရသည်။ မေးရင်းစမ်းရင်း ကိုစန်းမြင့် ခုတင်ဘေး ရောက်သွားချိန်တွင် နောက်ဆုံးသွင်းပြီးသွားသော ဆေးပုလင်းကို ဆရာမတစ်ယောက်က ဖြုတ်လျက်ရှိလေသည်။

ဆရာမက ပြောသည်။

“လူနာက မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။ ဆီးတွေ ဘာတွေလည်း ရလာ ပါပြီ။ ပုလင်းတွေချည်းပဲ နှစ်ဆယ်လောက် သွင်းလိုက်ရတယ်ရှင်” ခင်ခင်ဦး အတန်ငယ်တော့ စိတ်အေးသွားရပြီ။ ကိုစန်းမြင့် လက်တစ်ဖက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ အသာဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ကိုစန်းရယ်”

ကိုစန်းမြင့်က ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာဖြင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြသည်။ ခင်ခင်ဦးလက်ကိုလည်း အသာပြန်ညှစ်သည်။

“ကုန်သွားတဲ့ ခင်ခင်ပစ္စည်းတွေအတွက် မရရအောင် ပြန်ရှာ မယ်ဆိုပြီး ကို ဒီဘက်ကို ထွက်လာခဲ့မိတာ”

“မဟုတ်တာပဲ ကိုစန်းရယ်။ ကုန်ပြီးသားက ကုန်ပါစေပေါ့။

နောက် ပြန်ရှာလည်းရတာပဲ။ ခင်ခင်က ကိုစန်းကို ဘာမှ မပြောပါ ဘူး”

“အင်း၊ ခုတော့ ကိုလည်း နောင်တရပါပြီကွာ”

နောင်တရပါပြီဆိုသော ကိုစန်းမြင့်က အိမ်ပြန်ရောက်၍ နေကောင်းကျန်းမာလာပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ခရီးတစ်ခုကို ထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လျက်ရှိပြန်လေသည်။

ခင်ခင်ဦးက ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ကိုစန်း”

“မြစ်ခြေဘက်ကို ခဏသွားမလို့၊ မြေခြားဘက်ကိုပါ ရောက်မယ်”

“ဘာရယ်။ မြစ်ခြေဘက်ကို၊ မြေခြားဘက်ကို . . .”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်တို့ပစ္စည်းတွေ အဲဒီမှာ ကျန်ခဲ့သေးတယ်။ ပြန်လိုက်စုပြီး သိမ်းရဦးမှာပေါ့”

“အမလေး၊ တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့။ ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့တော့။ အဲဒီပစ္စည်းတွေလည်း ဆုံးချင်ဆုံးပါစေတော့။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ကိုစန်းရယ်။ နော်”

ခင်ခင်ဦးက တားမြစ်စကားကို ပျာပျာသလဲဆိုသည်။ ကိုစန်းမြင့်က မိန်းမဖြစ်သူကို အငေးသားကြည့်နေသေးသည်။ နောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ခင်က ကိုယ့်ကို ရေနံပြန်လုပ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ် ထင်တယ်။ ကိုယ်က ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ အဝီစိတွင်းပဲ ပြန်တူးတော့မှာပါကွာ”

ကိုးမော်ပြန်တဲ့ဇဟု

အချိန်မှာ ညရှစ်နာရီသာသာခန့် ရှိလေပြီ။ လမိုက်ညဖြစ်သည့်ပြင် တပေါင်းတန်ခူး မိုးသားကျူးသောရာသီမို့ ကြီးမားထူထဲသော မိုးတိမ်တောင်ကြီးများက ကောင်းကင်အနှံ့ လွှမ်းအုပ်ထားပြန်လေရာ လောကတစ်ပြင်လုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းလျက် ရှိလေသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ လိမ္မော်ရောင်လျှပ်စီးများ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်ကို တွေ့ရသလို မိုးခြိမ်းသံ ခပ်အုပ်အုပ်ကိုပါ တစ်ချီတစ်ချီ၌ အဝေးမှ ကြားကြရလေသည်။

ထိုအမှောင်ထုအောက်ဝယ် စိန်နားပန်ချုံများကို အကာအကွယ်ယူလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်အား မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေသူကတော့ ချစ်လွင် ဖြစ်လေသည်။

သူက ရှေ့မြင်ကွင်းကို ခေါင်းထောင်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရှေ့ဘက် ကိုက်နှစ်ရာလောက်တွင် ဈေးဆိုင်များ၊ လူနေတဲများမှ မီးလုံးမီးချောင်းများ ဖွေးဖွေးလက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညပိုင်းအလုပ်ဆင်းသော အင်ဂျင်စက်မောင်းသံများ၊ ဗီဒီယိုရုံဘက်မှ အသံဗလံများကိုပါ ကြားနေရသည်။

မကြာမီ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခုက တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ချစ်လွင် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။ ထိုအရိပ်က တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နှင့် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ ထွေးလား . ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုလွင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

တစ်ဖက်မှ ပြန်မေးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ချစ်လွင်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ဆီးကြိုနေလိုက်သည်။ ဤတွင် ချစ်လွင်နှင့် တင်တင်ထွေးတို့၏ သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့ခန်းက စတင်လေတော့ သည်။

“စောင့်လိုက်ရတာ ထွေးရယ်။ ကိုယ် ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ”

“အမေက နည်းနည်းမှ အလစ်မပေးတော့ဘူး ကိုလွင်ရဲ့။ အခုတောင် အိမ်သာသွားဖို့ အကြောင်းပြပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာ”

“ထွေးတို့ အမေကလည်း ဒီလောက်တောင်ပဲလားကွာ”

ချစ်လွင်က မချင့်မရဲပြောကာ ချစ်သူ၏ လက်ဖျားကလေး များကို ခပ်နာနာကိုင်ညှစ်လိုက်သည်။ တင်တင်ထွေးက -

“ဟုတ်တယ် ကိုလွင်။ အမေက ဟိုလူကြီးနဲ့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်တော့မယ့်ပုံပဲ။ တကယ်တော့ အမေ့ကို ထွေး ဖွင့်ပြောလိုက် တာကိုက မှားသွားတာ။ ဒီ ကိုလှကိုဆိုတဲ့ လူကြီးကို မယူပါရစေနဲ့၊ ထွေးမှာ ရည်ရွယ်ပြီးသား ရှိပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ကတည်းက အမေ က သွေးဆူသွားတာ။ အဲဒီလူကြီးနဲ့ကိစ္စ အထမမြောက်မှာ စိုးရိမ်ပြီး အမြန်ဆုံးကို စီစဉ်ချင်နေတော့တာ။ ပြီးတော့ ထွေးကိုလည်း ကြိမ်း ထားသေးတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောနဲ့ ထင်ရာစိုင်းမယ်တော့ မကြန့်နဲ့။ တစ်ခါတည်း သေခန်းပြတ်ပဲတဲ့”

“တောက် - ကိုယ်တော့ ဒီ လှကိုဆိုတဲ့လူကို သတ်တောင်ပစ်ချင် ပြီကွာ။ တကယ့် သာသနာဖျက်ပဲ”

“အို၊ ဒီလိုတော့ မတွေးပါနဲ့ ကိုလွင်ရယ်။ ထွေးတို့ မျှော်လင့် ချက် လုံးလုံးတော့ မကုန်သေးပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချောင်းဟန့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ နှစ်ယောက်သား အသာငြိမ်နေလိုက်ကြလေ သည်။ အတန်ကြာတော့မှ ချစ်လွင်က စကားပြန်စလိုက်သည်။

“ထွေးတို့အမေက ပကာသနကို အားကြီးမက်မောတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုလွင်။ ဒီ ကိုလှကို ကိုပဲ အထင်တအားကြီး နေတာ။ ထွေးက ရည်ရွယ်ပြီးသား ရှိပါတယ်ပြောတာတောင် ဘယ် သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုပြီး ပြန်မေးဖော် မရတာပဲကြည့်။ ဒီ ကိုလှကို ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့သဘော”

“အင်း၊ ဒီလူကလည်း ဆီပွဲစားပီပီ ငွေကထောတော့ ထွေးတို့ အမေ အထင်ကြီးမယ်ဆိုလည်း ကြီးလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် သားသမီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို ချုပ်ချယ်တာကတော့ . . . ”

ချစ်လွင် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းအော်သံတစ်ခုက အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တင်တင် ထွေးက ချစ်လွင်၏လက်ကို ပျာပျာသလဲ လွှတ်ချထားခဲ့ပြီး ရုတ်ခနဲ ထသွားလေသည်။

“ဟဲ့၊ တင်တင်ထွေး။ အိမ်သာသွားတာ ကြာလှချည်လား”

“လာပြီ အမေ”

တင်တင်ထွေးက ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ချစ်လွင်က ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ စက်ကိုလည်း နှိုးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မှော် မင်းသမီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သည်နေ့ အင်ဂျင်သစ်တစ်လုံး ဝယ်ရန်အတွက် မြို့ပေါ်သို့ သွားစရာရှိသည်။ စက်အကြောင်း နားလည်သော ကိုကျော်ခင်ကိုပါ ခေါ်သွားရမည်။ စက်ဆရာ ကိုကျော်ခင်နှင့် မှော်မင်းသမီးတွင် ဆုံကြဖို့ ချိန်းထား သည်။

တင်တင်ထွေးတို့ တဲရှေ့ရောက်တော့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက် မိသည်။ လှကိုက စောစောစီးစီးပင် ရောက်နေသည်။ တဲရှေ့တွင် တင်တင်ထွေးအမေနှင့် အတူရပ်၍ စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ မနှစ်မြို့သူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ ချစ်လွင် ချက်ချင်းပင် စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။

မှော်မင်းသမီးကိုရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မစည်လှ သေး။ တင်တင်ထွေးတို့ တဲအနီးမှ ကျင်းပိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဘ ဆိုင်ကို စားပွဲတစ်လုံး၌ တွေ့ရသည်။ ကိုဘဆိုင် ဘေးမှာပင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုဘဆိုင်က -

“ဘယ်လဲဟေ့ ချစ်လွင်။ မျက်နှာကြီးလည်း မှန်လို့ပါလား။ ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေပါတယ်။ ဟိုကောင့်မျက်နှာကို စောစောစီးစီး မြင်ခဲ့ရ လို့ပါ”

ကိုဘဆိုင်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ သူက ချစ်လွင်တို့ဇာတ်လမ်းကို အကုန်သိထားပြီးသူ။ အနားရောက်လာ သော စားပွဲထိုးကို ချစ်လွင် လက်ဖက်ရည်မှာလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်မျိုးက လှကိုတို့ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်ရမယ့် အချိန်ပဲလေ။ ကောင်မလေးအမေက မကြာခင် ရက်တောင် သတ်မှတ်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်။ မင်းတော့ ငတ်တော့မယ် ထင်တာပဲ”

“မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့”

“ကောင်မလေးက ကိုယ့်ဘက်မှာပဲဟာ၊ ခိုးပြေးပေါ့”

“ခိုးပြေးတာက ဟုတ်တယ်။ အလုပ်တွေကို အကုန်ပစ်ထား ခဲ့ရမှာ။ ကျင်းမှာက ကျွန်တော် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဦးလေး က ကျွန်တော့်ကို အကုန်လွှဲထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်က ကောင်မ လေးနဲ့ ထွက်သွားပါပြီတဲ့၊ သူများနဲ့ ကျင်းကို ထပ်လွှဲထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“ကြံပေါ့ကွာ။ ချစ်တတ်ရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ” ကိုဘဆိုင်က ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပြန်ကြား ရေးရုံးဘက်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် ကြေညာသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

“ဆီပွဲစား ကိုလှကို ခင်ဗျာ။ ဒီမှာ ဖုန်းလာနေပါတယ်။ တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ပြီး စောင့်နေတာဖြစ်လို့ အမြန်ဆုံး လာရောက် စေလိုပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြသည်။ ချစ်လွင်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သည်။

မကြာမီပင် လှကိုက ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည် ကို သူတို့တွေ့ကြရသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားမည်းမည်းနှင့် လှကိုက ဆံပင်ကို ကော့နေအောင် ဖြီးထားသည်။ သူ့ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်တွင်တော့ ကြီးမားသော ဟန်းချိန်းတစ်ခုက ဝင်းဝင်းတောက်နေလေသည်။

“တကယ်တော့ လှကိုဆိုတဲ့ ကောင်ကို လိုချင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ မှော်ထဲမှာ အများကြီးကွ။ ဒီကောင်က လူပျိုလည်း လူပျို။ ငွေကလည်း ထောတော့ မျက်နှာပွင့်တာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ သူက မင်းကောင်မလေးကိုမှ ရွေးလိုက်တာကတော့ မင်း ကံဆိုးတာပဲ။ ဒီကောင်က လူလည်။ တခြားကောင်မလေးတွေကို လှည့်မကြည့်ဘဲ တကယ့် အမှန်အကန်လေးကိုမှ အပိုင်ချိုင်လိုက်တာ”

ချစ်လွင်က စကားမဆို။ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ကျိုက် လိုက်သည်။ ကိုဘဆိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ကောင်မလေးအမေက ဒီလောက် မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့အစ်မ ဒူးရှည်က အဓိကပဲ။ သူ့အစ်မက သူ ကိုယ်တိုင်သာ စွဲအောင် မလုပ်နိုင်တာ။ သူ့ညီမ တင်တင်ထွေးကို တော့ လှကိုနဲ့ မညား ညားအောင် သူပဲဇာတ်ဆရာကြီး လုပ်နေတာ။ လှကိုက သူကနေတစ်ဆင့် အဘွားကြီးကို နားဖောက်တာကွ”

တင်တင်ထွေး အစ်မနာမည်က တင်တင်ဝင်း။ အရပ်မြင့်မြင့် ခြေတံရှည်ရှည်နှင့်မို့ မှော်ကာလသားများက ကွယ်ရာ၌ ဒူးရှည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဒူးရှည်ကြောင့်တင် မကပါဘူးဗျာ။ အဘွားကြီးကိုယ်တိုင် ကကို ငွေမက်လွန်းပါတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့သဘာဝအရ ပြောကြားဆိုရင် ဒါကိုလည်း လွန်တယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရဘူးကွ။ လှကိုက သူတို့ကို ပေးထားကမ်းထားတာ နည်းတာမှတ်လို့။ သူတို့ ကျင်းစပြီးလုပ်ကတည်းက ကျင်းအောင်တဲ့အထိ ထုတ်ပေးထားတဲ့ ငွေတွေကို တစ်ပြားမှ ပြန်မတောင်းဘူးတဲ့။ ငါက သူတို့တဲနား ကပ်နေတာပဲဟာ။ အကုန်သိတာပေါ့”

“အခု သူတို့နောက်ထပ်ဖောက်မယ့် ကျင်းသစ်နေရာက တော်တော်ကောင်းတယ်ဗျ။ အဲဒီ ကျင်းဖိုးကိုတောင် လှကိုကပဲ စိုက်ပေးတယ်ဆို”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ မကြာခင် အဲဒီကျင်းအတွက် ပွဲတောင် တင်တော့မယ်။ အဲဒီကျင်းနေရာ ကြီးတိုင်းတဲ့နေ့တုန်းက ဒီကောင်နဲ့ ငါနဲ့တောင် ကျွိုင်တက်လိုက်ကြသေးတယ်။ သူတို့တိုင်းတာက ငါနယ် ဘက်ကို တစ်တောင်သာသာလောက် ဝင်နေတယ်။ အဲဒါ ငါက ဝင်ပြောတော့ ဒီကောင်က လက်မခံဘူး။ ဒါနဲ့ စကားများကြရော။ နောက်ဆုံး ကုမ္ပဏီက ဝင်ရှင်းပေးတော့မှ ပြေလည်သွားတာ။ တော်တော် လူပါးဝတဲ့ကောင်။ ငါလည်း ဒီကောင်ကို မျက်မှန်းကျိုးတာ အမှန်ပဲ။ ကောင်မလေးကို ရအောင်ကြံစမ်းပါ ချစ်လွင်ရာ”

ချစ်လွင် စိတ်ထဲတွင် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ကိုပါ ကြိတ်လိုက်မိသည်။ ထိုအခိုက် စက်ဆရာ ကိုကျော်ခင်က ဆိုင်တွင်း သို့ ဝင်လာလေသည်။ ကိုကျော်ခင်အတွက် လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည်နှင့် ကိုဘဆိုင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို ရှေ့နောက်စီးပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတွင် မှော်သစ်ပေါ်နေသော နေရာတစ်ခုကို သူတို့ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းဘူးသို့ နေဝင်ခါနီးမှပင် ရောက်တော့သည်။ ဈေးလည်း ပိတ်သွားလေပြီ။ သည်ည တည်းခိုခန်းမှာပင် ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက်ကျမှ ဈေးထဲဝင်ကြရန် တိုင်ပင်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် သူတို့ဈေးထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဝယ်နေကျ စက်နှင့်စက်ပစ္စည်းဆိုင်သို့ သွားကာကြည့်ရှုကြသည်။ ကိုကျော်ခင်က သူ့စိတ်ကြိုက် မတွေ့မချင်း စက်များကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။ စက်များကို နှိုးကြည့်ရုံသာ မက ပစ္စည်းများကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးနေလေသည်။ သူ သဘောကျသော စက်ကို တွေ့ပြီဆိုမှ... . . .

“ကိုချစ်လွင်။ ဟောဒီ ၂၂ ကောင်ကိုသာ ယူပေတော့။ အသံမာတာရော၊ ငြိမ်တာရော ပထမတန်းပဲ”

“ခင်ဗျားကောင်းတယ်ဆိုရင် ယူရုံပေါ့။ ၂၂ ကောင်ဆိုတော့ ကျွန်တော် အရင်သုံးနေတဲ့ ၁၈ ကောင်ထက်တော့ ပိုကြာကြာ သုံးရမှာပေါ့နော်”

“အာ၊ ကြာကြာသုံးရဖို့ကိုတော့ မပြောနဲ့။ မှော်ထဲကစက်တွေ ဘယ်စက်မှ ကြာကြာမသုံးရဘူး။ သုံးတဲ့ဆီကကို ပန့်ဆီမှမဟုတ်ဘဲ။ ရေနံစိမ်းတွေနဲ့ချည်း ထည့်ပြီး ခွမောင်းနေမှတော့ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ စက်က ကြေးတွေထူပြီး မြန်မြန်ဒေါင်းတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်”

စက်ဖိုးကို ငွေချေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဈေးထဲသို့တစ်ပတ် ပတ်ကာ အခြားလိုအပ်သည်များကို ဝယ်ခြမ်းကြသည်။ ပြီးလျှင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြသည်။ မိမိက မသောက်မစားတတ်သော်ငြားလည်း ကိုကျော်ခင်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့က တာဝန်ရှိသေးသည်။

“ကိုင်း၊ ကိုကျော်ခင်။ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာ မှာပေတော့”

ခန်းဆီးအပြာလေးတပ်ထားသော အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ချစ်လွင်က ပြောလိုက်သည်။ ကိုကျော်ခင်က အရက်နှင့်မြည်းစရာ

တချို့ကို မှာလေသည်။ ချစ်လွင်က ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲ ထပ်မှာ လိုက်သည်။

အရက်နှင့်အမြည်းများ ရောက်လာသည်။ ကိုကျော်ခင်က ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်သည်။ ထိုစဉ် ကပ်လျက်အခန်းထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲက ဝင်သွားလေသည်။ ထိုစုံတွဲမှာ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းပင် ပူညံ ပူညံနှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါနှင့်မောနှင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောနေသော အမျိုးသမီးအသံက သူတို့ အခန်းဘက်သို့ပင် ဖျံ့လွင့်လာလေသည်။ မိမိကိစ္စ မဟုတ်လေသည်မို့ ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်မနေပါ။ သို့သော် . . . . .

“ရှင် ဘာမှ ညာမနေနဲ့။ ကောင်မလေးနာမည်ကအစ ကျွန်မ အားလုံးသိပြီးပြီ။ ကောင်မလေးနာမည်က တင်တင်ထွေးတဲ့။ ကောင်မလေးက မှော်ထဲမှာ အလှဆုံးတဲ့။ ကောင်မလေး မိဘတွေကကို ရှင်နဲ့ ပေးစားဖို့ တအားလိုလားနေတာတဲ့။ ကဲ ရှင် ဘာငြင်းချင်သေးလဲ ကိုလှကို”

နားထဲ အလိုလိုဝင်လာသော အထက်ပါ စကားစုများက ချစ်လွင်မျက်လုံးတို့ကို ကျယ်သွားစေလေသည်။ နားရွက်တို့ကို ထောင်သွားစေလေသည်။

“အေးပါ မိန်းမရာ။ မင်းပြောတာတွေကို ငါ ဘာမှ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အပေါ်လည်း မင်းက နည်းနည်းတော့ နားလည်ပေးဦးမှပေါ့”

“ဘာနားလည်မှု ပေးရမှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူပျိုယောင်ဆောင်ပြီး နောက်မိန်းမယူမယ့်ကိစ္စကို ဘယ်သားမယားကမှ လက်

မခံဘူး။ လက်စသတ်တော့ မှော်ထဲကို ဘယ်တော့မှ လိုက်မလာ ပါနဲ့။ တွေ့ချင်ရင် မင်းဘူးကပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါဆိုတာ ဒါကြောင့် ကိုး။ အရှက်ကွဲမှာကိုတော့ ကြောက်တတ်သားပဲ”

“ကွာ၊ မင်းက ငါ့အပေါ် နည်းနည်းမှ နားမလည်ဘဲကိုး။ ကဲ၊ ငါ နေချင်သလို နေတယ်ပဲ ထား။ မင်းတို့မိသားစုကို ပစ်ထားသလား။ ပြောစမ်း”

ချစ်လွင်က ကိုကျော်ခင်ကို အသာငြိမ်နေဖို့ အချက်ပြလိုက်ပြီး နံရံဆီသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ဟိုဘက်အခန်းနှင့် သည်ဘက် အခန်းကို သုံးထပ်သားပြားဖြင့် ကာခြားထားသည်။ ထိုသုံးထပ်သား ပြားမှာလည်း လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့်သာ မြင့်သည်။ အပေါ် ပိုင်းကမူ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လေသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ သံရိုက်ပြီး ပြန်နုတ်ထားသောနေရာမှ အပေါက်ကလေးက အဆင်သင့်။ ချစ်လွင် ထိုအပေါက်ကလေးမှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ လှကိုမှ လှကိုအစစ်။ သူ့ဘေးမှာ တော့ အသားဖြူဖြူ၊ လုံးလုံးတုတ်တုတ်၊ ဗိုက်ပူပူနှင့် မိန်းမတစ် ယောက်က ဘေးစောင်း အနေအထားဖြင့် ထိုင်နေသည်။

“မိန်းမရာ၊ လောကမှာ မင်း မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေး တယ်ကွာ၊ ငါ ပြောပြမယ်။ မှော်ထဲမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဘာမှ ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း နားမလည်ပါဘူး။ မင်းဆီကို ငါ ပြန်လာရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သားမယား၊ ကိုယ့်အိုး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုတော့ ပစ်ထားခဲ့ပါ့မလားကွ”

“ပစ်ထားကြည့်လိုက်လေ။ သတ္တိရှိရင် စမ်းကြည့်လိုက်ပေါ့ ကိုလှကို။ ခင်ဆွေတဲ့ တစ်ဆွေတည်း ရှိတယ်”

“အေးပါ မိန်းမရာ။ စိတ်ချစမ်းပါ။ ခုလို အလုပ်ကောင်း၊ ဝင်ငွေကောင်းနေတုန်းမှာ ငါ့ကို ဘာမှ ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့။ မင်း အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ။ ရပေါက်ရလမ်းတွေက ရှေ့မှာ တစ်ပုံကြီးရှိသေးတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးက ရတောင့်ရဲခဲကွ။ ရော့- ဒါကို မင်း ယူသွား။ ကလေးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ပေါ့”

လှကိုက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ကြီးမားလှသည့် ငွေထုပ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးနေလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ငွေထုပ်ကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါသအရှိန်ဖြင့် မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေသော်လည်း နှုတ်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မံပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ပေ။

“အဲဒီလို သူတို့ ပြောနေ ဆိုနေတာကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ကျွန် တော်လည်း ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးသွားတော့တာပဲ။ လက်စသတ် တော့ ဒီကောင်က ကျားမှ ကျားအစစ်ပဲဗျ ကိုဘဆိုရ။ ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ တင်တင်ထွေးကို ကြံတဲ့ကောင်ပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါကွာ။ အေးလေ၊ ငါလည်း ထင်တော့ထင်သားပဲ။ ဒီကောင် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုပဲ လူပျိုလို့ကြွေးကြော် ကြွေးကြော်၊ သူ့ရဲ့ လျင်ပုံ၊ သွက်ပုံ၊ ရဲတင်းပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ယုံရခက်ကြီးပါ။ မင်း ခုလို အချိန်မီ သိလိုက်ရတာ မင်းကောင်မလေးအတွက် ကံကောင်းတာပဲ”

“အေးဗျာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကို လာဆုံသွားတာ”

“ဒါနဲ့ မင်းက သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားပြီးနောက် ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို လိုက်မကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်တာပေါ့၊ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားသွားပြီး သူတို့ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာနဲ့ နောက်က အသာကပ်လိုက်သွားတယ်။ ကိုကျော်ခင်ကိုတော့ ကျွန်တော်ပြန် မလာမချင်း စောင့်နေဖို့ မှာထားခဲ့တယ်။

ဒီကောင်က သူ့ မိန်းမကြီးကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့တာပျ။ ရန်ကုန်ကားဂိတ်ကို။ မနေ့ညကတော့ ဘယ်မှာတည်းတယ် မသိဘူး ပေါ့။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူ့မိန်းမက ကားနဲ့ပါ သွားတယ်။ လှကိုလည်း သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ မှော်ထဲဘက် ပြန်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားတယ်။ သူ့မိန်းမ စီးသွားတဲ့ ကားဟာ မကွေးကားကြီးဝင်းထဲက လာတဲ့မှန်လုံပျ။ ဒီက ဂိတ်ခွဲမှာ ခရီးသည်လာတင်တာပဲ။ ပြီးရင် ဟိုကိုပြန်သွားမယ်။ မကွေးမှာ ဂိတ်ပြန်ထိုးပြီး လူစုံတော့မှ ရန်ကုန်ထွက်မယ့်ကားပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကားနောက်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့အသာ ကပ်လိုက်သွားတယ်။ မကွေးကားကြီးဝင်းရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကားက ဂိတ်မှာပြန်နားတယ်။ ညနေ လေးနာရီထိုးမှ ရန်ကုန်ကို ထွက်မှာ။ အချိန်က နာရီဝက်သာသာလောက် လိုသေးတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေတာ။ ပထမ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်သွား တယ်။ အဲဒီနောက် ခရီးသည်နားနေဆောင်ထဲကို ပြန်ဝင်လာပြီး

ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ရဲဆေးတင်လိုက်ပြီးတော့”

“ဒီက အစ်မကြီးက ကိုလှကိုအမျိုးသမီး မခင်ဆွေ မဟုတ်လား”
“ဪ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

မခင်ဆွေဆိုသူ အမျိုးသမီးက ချစ်လွင်ကို အံ့အားသင့်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ချစ်လွင်က မျက်နှာကို အချိုသာဆုံး ပြုံးထားသည်။

“မှော်ထဲက ပြန်လာတာလား”
“မှော်ထဲ မရောက်ဘူးရှင့်။ မင်းဘူးကပဲ ပြန်လာတာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီမောင်လေးက . . . .”

“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလှကိုက မိတ်ဆွေတွေပါ။ အစ်မကြီး မမှတ် မိလို့ပါ။ အစ်မကြီးတို့ အိမ်ကိုတောင် ကိုလှကိုနဲ့အတူ ကျွန်တော် ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ကျွန်တော် မေ့တောင်နေပြီ။ ရန်ကုန်ဘယ်နားမှာ . . . .”

“ထောက်ကြန့် လမ်းဆုံမှာရှင့်”
“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ ကလေးတွေကော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အကြီးနှစ်ယောက်က နေကောင်းကြပါတယ်။ အငယ်ဆုံး သားလေးကတော့ တိုက်ဖျိုက်ဖြစ်လို့ မကြာခင်ကမှ ဆေးရုံက ဆင်း ရတာ။ သူက သူ့အဖေရဲ့ အသည်းကျော်လေးဆိုတော့ အဖေကို ပူဆာနေတာနဲ့ ကိုလှကိုကို လာခေါ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက မလိုက် နိုင်ပါဘူး။ ရှင်တို့ ကိုလှကိုက မှော်ထဲကနေ မခွာနိုင်ဘဲကိုး”

မခင်ဆွေက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ ပြောလိုက်သည်။ ချစ်လွင်က အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အလုပ်တွေများနေလို့ နေမှာပေါ့အစ်မရာ။ ဆီပွဲစား လောက မှာတော့ ကိုလှကိုက အအောင်မြင်ဆုံးပဲ။ သူက မှော်ထဲမှာ စတား ပဲလေ”

“ရှင်တို့ စတားကြီးကိုလည်း ကြည့်ထိန်းကြဦးပေါ့။ တော်ကြာ မှော်ထဲမှာပဲ အရိုးထုတ်နေရပါဦးမယ်”

ခပ်ထေ့ထေ့ပြောလိုက်သော မခင်ဆွေစကားက သူ့အဓိပ္ပာယ် နှင့်သူ ဆောင်ယူနေသည်မှန်သော်ငြား ချစ်လွင်က ဘာမျှ မသိသူကဲ့သို့ မှင်သေသေပင် နေလိုက်သည်။

“အဲဒီနောက်တော့ ခရီးသည်တွေကလည်း တဖွဲဖွဲရောက်လာ၊ လူသံသူသံတွေကလည်း ဆူညံလာတာမို့ ဘာမှ စကားဆက်ပြော လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မယောင်မလည်နဲ့ ပြန်လစ်လာ ခဲ့တယ်။ ကိုင်း၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ကိုဘဆိုင်။ တင်တင်ထွေးတို့ မိဘတွေကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားဖွင့်ပြောလိုက် ရင် ကောင်းမလား”

“ဟာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်းသွားပြောလိုက်လို့ သူတို့ယုံတာ မယုံတာက အပထား။ ကိုယ့်မှာက သက်သေရယ်လို့ ခိုင်ခိုင်မာမာမှ မရှိတာ။ တော်ကြာ သူတို့ပွဲပျက်အောင် ကြံပါတယ်ဆိုပြီး မင်းကို တောင် ပြန်ပတ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကြာတယ်ဗျာ။ ထွေးကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးတော့မယ်။ ဒီလူရဲ့ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လှပြီ”

“အေးပါ။ ခိုးပြေးတာက ဘယ်အချိန် ခိုးပြေးပြေး ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ငါ ကြံစမ်းပါဦးမယ်။ ဒီကောင်လို သူများ သားသမီးကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ဖျက်ဆီးတဲ့ကောင်မျိုးကို မှတ်လောက် သားလောက်ရှိအောင် ဆုံးမရမယ်ကွ။ ဒါမှ မှော်ထဲလည်း သန့် သွားမှာ။ တင်တင်ထွေးမိဘတွေလည်း သူ့အကြောင်းကို သိ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း အဆင်ပြေ၊ ဒီကောင်လည်း မှော်ထဲက ထွက်ပြေး ရမယ့် အကြံမျိုး ကြံရမယ်ကွ”

ကိုဘဆိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်။ ထိုအခိုက် ရှေ့တူရုမှ သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော ကိုခင်ရှိန်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကိုခင်ရှိန်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကိုဘဆိုင် မျက်နှာက ဝင်းလက်သွားသည်။ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီး လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ငါ အကြံရပြီ။ ဟေ့၊ ခင်ရှိန်၊ ဒီကိုလာ ဦးဟေ့”

ကိုဘဆိုင်က ချစ်လွင်ကိုပြောရင်း ကိုခင်ရှိန်ကိုပါ တစ်ပါ တည်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုခင်ရှိန်က သူတို့ဆီကို ဝင်လာ သည်။ ကိုခင်ရှိန်မှာ ကိုဘဆိုင်နှင့် ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဖြစ်သည်။ ပြီး သည်လူက မှော်ရိုးတစ်လျှောက် သူ့ခွင်နှင့်သူ အရေး ပါသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူက ကျင်းပိုင်များအနေနှင့် သူတို့ ကျင်းများအတွက် ပွဲတင်ပွဲမြောက် ပြုလုပ်လိုပါက လိုက်ပါဆောင် ရွက်ပေးရသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဝါသနာပါသူတို့အနေဖြင့် အလိုရှိ ပါက သူ့ထံ၌ မေးနိုင် စမ်းနိုင်လေသည်။ ရင်းနှီးသူများက သူ့ကို နတ်ဆရာခင်ရှိန်ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။

“မင်းဆီက အကူအညီတောင်းစရာ ရှိတယ်ကွ၊ ခင်ရိုန်ရ”
“ဘာအကူအညီလဲ အစ်ကိုကြီး”

ကိုခင်ရိုန်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။
ကိုဘဆိုက်က . . .

“မနက်ဖြန် ဦးထွန်းမြိုင်တို့ ကျင်းသစ်အတွက် မင်း ပွဲတင်
ပေးရမှာ မဟုတ်လား။ တို့ ကျင်းနီးနားချင်းတွေကိုတော့ ဖိတ်ထား
တာပဲ”

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး။ တစ်နေ့ကပဲ သူ့သမီး တင်တင်ဝင်း
လာပင့်သွားတာ”

“ အေး ဟုတ်ပြီ။ အတော်ပဲ။ ဒီလိုကွ၊ ဒီလို . . .”

ဤတွင် သူတို့သုံးဦး၏ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးပွဲကြီးက
စတင်လေပြီ။ ကိုဘဆိုက်က ကိုခင်ရိုန်ကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှ ကုန်စင်
ရှင်းပြသည်။ ပြီး သူ့စိတ်ကူးထဲမှ အကြံကိုပါ ပြောပြသည်။ ကိုဘဆိုက်၏
စိတ်ကူးနှင့် အစီအစဉ်များကို သိရလေသော် ချစ်လွင်က အလွန်
အမင်း ဝမ်းသာသွားသည်။ စိတ်တွေလည်း တက်ကြွလာသည်။
သို့သော် ကိုခင်ရိုန်ကတော့ ခပ်အေးအေးမျက်နှာမျိုးဖြင့် မထုံ
တက်သေး လုပ်နေသည်။ ကိုဘဆိုက် စကားဆုံးသွားလေသော် ပြုံးဖြူ
မျက်နှာဖြင့်-

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီးရ။ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးနော်။
အစ်ကိုကြီးပြောတာတွေက ခိုင်လုံလို့လား”

“ခိုင်လုံပါတယ်ကွ။ ဒီမှာ ကာယကံရှင် တစ်ယောက်လုံး
ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ။ ငါပြောတာတွေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ချစ်လွင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုဘဆိုက် ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“ ကိုင်း၊ ဟုတ်ပြီနော်။ မင်းသာ ပီပီရီရီနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
လုပ်စမ်းပါ။ ဒီကိစ္စက မင်းလည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခင်ရိုန်။ ဒီကိစ္စမှာ ကိုဘဆိုက်က ကြားကနေ
မခံချင်လို့ သက်သက် ဝင်ကူညီတာပါ။ ခင်ဗျားပါ ဝင်ပြီးကူညီ
ပါဦးဗျာ။ ဒီကောင့်ကို နှိပ်ကွပ်မှကို ဖြစ်မယ်

ကိုင်း၊ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ အခုပြောတဲ့ အစီအစဉ်တွေအားလုံး
အောင်မြင်ပြီးစီးတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ဆီတစ်ပီပါ ပူဇော်မယ်ဗျာ။
ဘယ့်နှယ်လဲ”

ချစ်လွင်ရောက်သွားချိန်တွင် ပရိသတ်က စုံလင်လျက်ရှိလေ
ပြီ။ ကျင်းပိုင်ဖြစ်သော ဦးထွန်းမြိုင်၊ ဒေါ်တင်လှနှင့် သမီး တင်တင်ဝင်း၊
တင်တင်ထွေးတို့အပြင် ကျင်းသစ် ပွဲတင်ပွဲသို့ ဖိတ်ကြားထားသော
အနီးအနားမှ လူသုံးဆယ်ခန့်ပါ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လှကိုကတော့ တင်တင်ထွေးအနီးတွင် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်
ကပ်ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပရိသတ်ကြား မယောင်
မလည်နှင့် ဝင်လာသော ချစ်လွင်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တင်တင်ထွေး
က မျက်နှာလေးညှိုးသွားလေသည်။ နတ်ဆရာ ကိုခင်ရိုန်အနီးတွင်
ထိုင်နေသော ကိုဘဆိုက်က ချစ်လွင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

မကြာမီ ကိုခင်ရိုန်က ပွဲတင်ထားသော စင်ပေါ်မှ ဖယောင်း
တိုင်များကို စတင် ထွန်းညှိလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးသုံးကြိမ်ချ
ကန်တော့ပြီးနောက် လက်အုပ်ချီလျက် ပါးစပ်မှ ရွတ်ဖတ်ကာ

ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုလေ၏။ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း ပြီးစီးသော် ထပ်မံ၍ ဦးချပြန်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် လူက ငြိမ်ကျသွားသည်။ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေရာမှ ဦးစွာ လက်အုပ်ချီထားသော လက်ဖျားကလေးများကစပြီး တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာသည်။ မကြာမီ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားလာပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးလာသည်။ ထို့နောက် ပို၍ပို၍ ကြမ်းလာကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လာပြီးနောက် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးတို့ဖြင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်နေလေတော့သည်။ ပါးစပ်မှ တဟင်းဟင်း အသံပြုလျက် အံကိုလည်း တကျိကျိမြည်အောင် ကြိတ်၍ နေလေသည်။

“ဟာ၊ ဘယ်သူမှ မပင့်မဖိတ်ဘဲနဲ့ ဝင်လာတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ပါလိမ့်။ ပရိသတ်တွေ နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ပေးကြပါ”

ကိုဘဆိုင်စကားကြောင့် ပရိသတ်များက လျင်မြန်စွာ နောက် သို့ ရှုပေးကြသည်။ ကိုဘဆိုင်က အလိုက်သင့်ပင် မေးလိုက်လေသည်။

“မှော်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးများလား။ ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ”

“မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဒါဖြင့် တောင်ပိုင်မယ်တော်ကြီးများလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဒါဖြင့် . . . ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်များလဲဆိုတာ မိန့်တော်မူပါ”

“ငါ . . . ငါ . . . ကိုးမှော်ပြန် ကိုယ်တော်ကြီးဟဲ့။ နားလည် လား . . .”

ပရိသတ်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ ကိုးမှော်ပြန် ကိုယ်တော်ကြီးဟု ဆိုသည့်အတွက် ထူးဆန်းနေကြသည်။

“ကိုးမှော်ပြန် ကိုယ်တော်ကြီးက သားတော်တို့ဆီကို တစ်ခါမှ ကြွမလာဖူးဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အခု ကိစ္စရှိလို့လာတာ၊ ကိစ္စရှိလို့လာတာ . . .”

“အကျိုးအကြောင်းကို အလုံးစုံ မိန့်တော်မူပါဦး ကိုယ်တော်ကြီး”
 ဤတွင် ကိုးမှော်ပြန် ကိုယ်တော်ကြီးက မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြောလေသည်။

“နင်တို့ပြောနေတဲ့ တောင်ပိုင်မယ်တော်ကြီးဆိုတာ ငါ့နှမဟဲ့၊ ငါ့နှမ၊ သိရဲ့လား။ ငါတို့မောင်နှမဟာ ရိုးရိုးသားသား ရေနံတူးနေ ရင်းနဲ့ လူယုတ်မာတချို့ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေခဲ့ရသတဲ့။ ငါက မှော်ကိုးမှော်၊ နယ်ကိုးနယ်ကို လှည့်လည်ခဲ့တာမို့ ကိုးမှော်ပြန် ကိုယ်တော်ကြီးဆိုပြီး အမည်တွင်ခဲ့တယ်။ နားလည်လား။ ဟို အနောက်စူးစူးက တောင်ဟာ ငါ့တောင်ပဲ။ အခု နင်တို့မှော်ထဲမှာ အညှီအဟောက် ဇာတ်လမ်းတွေ ပေါ်နေတယ်ဟဲ့၊ ပေါ်နေတယ်၊ သိရဲ့လား။ ငါ့နှမက အပျိုဆိုတော့ သူ့ရှက်လွန်းလို့ ငါ့ကိုလှမ်းခေါ် တာနဲ့ ငါ လာခဲ့ရတာဟဲ့၊ ငါ လာခဲ့ရတာ။ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ကိုဘဆိုင်က မဆိုင်းမတွပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလူက ဘယ်လို အညှီအဟောက်ဇာတ်လမ်းတွေ ခင်းနေတယ်ဆိုတာ မိန့်တော်မူပါ ကိုယ်တော်ကြီး”

“နင်တို့မှော်ထဲမှာ သားကြီးမယားကြီးရှိရက်နဲ့ သူများသားပျို သမီးပျိုကို အငယ်အနှောင်းလုပ်ဖို့ ကြံနေတဲ့သူ ရှိတယ်ဟဲ့၊ ရှိ တယ် . . .”

ချစ်လွင်က လှကိုထံသို့ အသာခိုးပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လှကိုက မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုးမှော်ပြန် ကိုယ်တော်ကြီးက -

“ဟဲ့ လှကို၊ ဟဲ့ လှကို။ နင့်ကို ပြောနေတယ်ဆိုတာ နင် သိတယ် မဟုတ်လားဟဲ့၊ နင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ပြောစမ်း၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း . . .”

ကိုယ်တော်ကြီး၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှမ်းမေးသံအဆုံးတွင် ပရိသတ်က ဟာခနဲဖြစ်သွားကြပြီး တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လှကိုထံသို့လည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ တင်တင်ထွေး၏ မိဘနှစ်ဦးစလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြက်သေ သေသွားကြသည်။

လှကိုက မျက်နှာကြီး မည်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့နှင့် ဒေါသတကြီး ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဘယ်က ကိုယ်တော်စုတ်ကြီးလဲ။ ဘာ ပေါက်ကရတွေ လာပြီး ပြောနေတာလဲ”

“အောင်မယ်။ ငါ့ကိုများ လူယုတ်မာက ဒီလိုပြောရသေးတယ်။ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

“ မဟုတ်တာတွေ ဘာလို့ပြောလဲ။ ရိုက်လွှတ်လိုက်ရမလား”

“ အောင်မယ်။ ငါ့ကိုများ ရိုက်လွှတ်မလေး၊ ဘာလေးနဲ့။ နင့်ကိုသာ ငါ့စီးတော်ကျားနဲ့ ကိုက်သတ်ရမှာဟဲ့ ငလှကိုရဲ့။ ကလေးသုံးယောက်အဖေကြီးရဲ့ . . .”

လှကိုက တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဇေဝဇေဝဖြစ်သွားဟန်ကိုလည်း သူ့မျက်နှာ၌ စပြီး မြင်လာရသည်။ ပရိသတ်ကမူ

ပွဲကြီးပွဲကောင်းသဖွယ် တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုယ်တော်ကြီးက . . .

“ဟဲ့ လှကို၊ နင် မြဲမြတ်ထား။ နင့်မိန်းမ ခင်ဆွေနဲ့ နင့်ကလေးသုံးယောက်အပါအဝင် ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံက နင့်အိမ်ကို ငါ မကြာခင် မီးလောင်တိုက်သွင်းမယ်ဟဲ့။ မီးလောင်တိုက်သွင်းမယ်။ နားလည်လား . . .”

လှကို မျက်လုံးပြူးလေပြီ။ အံ့ဩလွန်းမကလည်း အံ့ဩသွားဟန်တူသည်။ ထို့အပြင် ကြောက်စိတ်ပါ ဝင်သွားပုံရသည်ကို အထင်အရှား မြင်ကြရသည်။ ကိုယ်တော်ကြီးက ဆက်၍ ကြိမ်းလေသည်။

“ဟဲ့ လှကို၊ မိန်းမက ကလေးနေမကောင်းလို့ လာခေါ်တာတောင် အငယ်စိတ်မွန်ပြီး လိုက်မသွားတဲ့ကောင်။ နင့်ကလေး နေမကောင်းတာဟာ ငါလုပ်တာဟဲ့၊ ငါလုပ်တာ။ လုပ်တုန်းကတော့ နင့်ကိုလုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင်က ကံမြင့်နေတာမို့ ကလေးက နင့်ကိုယ်စား ခံသွားရတာ။ ဒီတစ်ခါတော့ နင့်ကိုလည်း ထိရောက်အောင် ဆုံးမမယ်။ နင့်အချစ်တော် နင့်ကလေးကိုလည်း တစ်ခါတည်း အသက်ပါအောင် နုတ်ယူလိုက်မဟဲ့နော်။ ကိုးမှော်ပြန်တဲ့ဟေ့ . . .”

လှကို ဇောချွေးပြန်လေပြီ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချွေးကို အခါခါ သုတ်နေလေသည်။

“က . . ကလေးကိုတော့ အသက် မနုတ်ပါနဲ့။ ချမ်းသာပေးပါ ကိုယ်တော်ကြီး . . .”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်သော လှကိုစကားအဆုံးတွင် ပရိသတ်က အံ့ဩဘနန်း ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တင်တင်ထွေးက ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲထပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ခူးရှည်ခေါ် တင်တင်ဝင်းကပါ ညီမဖြစ်သူနောက်သို့ ထလိုက်သွားသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ ဦးထွန်းမြိုင်နှင့် ဒေါ်တင်လှ တို့ကမူ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်လျက် လှကိုအား ငေးကြည့်နေကြသည်။ ချစ်လွင်က လက်သီးကိုဆုပ်ကာ စိတ်တွင်းမှ အောင်ပြီ အောင်ပြီဟု ကြိတ်၍ ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးအသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘာ အခုမှ ချမ်းသာပေးပါလဲ။ ဘာ အခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ။ ငါ မကျေနပ်ဘူးတဲ့၊ မကျေနပ်ဘူး . . .”

“တောင်း . . . တောင်းပန်ပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး။ ခွင့် . . . ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“သယ်၊ ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ရရိုးလား။ ငါ့ကိုတောင်းပန်ချင်ရင် နင် အခုချက်ချင်း နှင့်အိမ်ကို ပြန်။ ဟိုမှာ ပွဲကိုကောင်းကောင်းတင်။ ငါ့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ရိုရိုသေသေတောင်းပန်။ ဒါမှ ငါ ကျေနပ်နိုင်မယ်။ နားလည်လား . . .”

“ကောင်း . . . ကောင်းပါပြီ ကိုယ်တော်ကြီး”

လှကိုက တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် မျက်နှာကိုအောက်ချကာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်ဝံ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း နှုတ်မဆက်ဝံ့တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထသွားပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ ကိုခင်ရှိန်က တဖြည်းဖြည်းပြန်ငြိမ်သွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ပရိသတ်အပေါင်းက အသီးသီး မှင်သက်နေကြပြီး မလှုပ်မချောက် ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုဘဆိုင်က

ချစ်လွင်အား လက်မ ထောင်ပြလိုက်သည်ကို မည်သူမျှ မမြင်မိလိုက်ကြပေ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ချစ်လွင်က တင်တင်ထွေးအား လူကြီးစုံရာနှင့် တောင်းရမ်းလေသည်။ တင်တင်ထွေး၏ မိဘများမှာ လှကိုနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်ပျက်ခဲ့ရသော သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဆဲအချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းမည့်သူက ပေါ်လာသည့်အပြင် သမီးဖြစ်သူကပါ မေတ္တာမျှနေသူ ဖြစ်လေသည်မို့ တစ်ချက်မျှ မငြင်းတော့ဘဲ အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။

ကိုးမှော်ပြန်ကိုယ်တော်ကြီး၏ နှင်ထုတ်မှုကြောင့် ထွက်ခွာသွားရသော လှကိုတစ်ယောက်မှာမူ ထို့နေ့မှစ၍ မှော်ထဲသို့ ပြန်မလာတော့ပါပေ။

နတ်ဆရာခင်ရှိန်၏သတင်းက မှော်ရိုးတစ်လျှောက် ဟိုးဟိုးကျော်သွားလေသည်မို့ ထိုနေ့မှစ၍ သူ့တဲဝန်းကျင်၌ ပွဲတင်ပွဲမြှောက် ပြုလိုသူ၊ နတ်မေးလိုသူတို့ဖြင့် အမြဲလိုလို ပွဲစည်ကားလျက် ရှိလေသတည်း။ ။

လောကမာယာစိမ်ကြီး

အပေါက်ဝမှ လူရိပ်လိုလို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ကျွန်တော် အသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆေးခန်းအဝ၌ ရပ်လာသော ကိုသိန်းထီကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန်လည်း မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှ လူနာကို အကြောဆေး သွင်းပေးရင်းတန်းလန်းနှင့်မို့ လက်ကမူ မအားပေ။

ကိုသိန်းထီက ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ထဲမှ ဆေးကုန်သွားသည်နှင့် အရက်ပြန်ဆွတ်ထားသော ဝွမ်းစကို အပေါ်မှ အသာဖိကာ အပ်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ ဝွမ်းစကို ကွာကျမသွားစေရန်လည်း လက်မောင်းကို အလိုက်သင့် ကွေးပေးလိုက်သည်။

ထိုလူနာ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည်နှင့် ကိုသိန်းထီဘက်သို့ ကျွန်တော်လှည့်သည်။

“လာ ကိုသိန်းထီ။ သွေးပေါင်တိုင်းမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကိုသိန်းထိက ခုတင်တွင် နေရာယူသည်။ ကျွန်တော်က သွေးပေါင်တိုင်းရန် လုပ်ငန်းစသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ နေရတာ သက်သာတယ် မဟုတ်လား”

“မနေ့ကစပြီး ရင်ဘတ်နည်းနည်း ပြန်အောင့်လာပြီး မောလာတာဆရာ။ ဆေးလည်းပြတ်နေပြီမို့ ဆရာ့ဆီ ပြန်လာတာ”

မကြာမီ သွေးပေါင်တိုင်းပြီးသွားလေသည်။

“တစ်ရာ့သုံးဆယ်၊ ကိုးဆယ်ပါပဲ။ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ အစား မှားရင်လည်း ခံရတတ်တယ်။ ဆင်ခြင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ နည်းနည်းမှ အမှားမခံဘူး။ အထူးသဖြင့် ဝက်သားပေါ့။ ခု စားတာနဲ့ ခု ရင်ဘတ်အောင့်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အဆာလည်းခံလို့ မရဘူးဆရာ။ အဆာခံလိုက်တာနဲ့ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာတော့တာပဲ”

“ဘာမဆို သတိထားပေါ့ဗျာ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်က တကယ်တော့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုပဲလေ။ ပစ်စလက်ခတ်နေရင် နေသလို ချို့ယွင်းတာပဲ။ ကိုင်း၊ ရော့ ဒီမှာ၊ ခင်ဗျားကိုပေးနေကျဆေးက ဒါပဲကျန်တော့တယ်။ ညနေမှ အသစ်ရောက်မယ်။ မနက်ဖြန် တစ်ခေါက် ပြန်လာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ဒါနဲ့ ဆရာ ဘာသုံးဆောင်ပြီးပြီလဲ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်လေ”

“သွားလေ။ ကောင်းသားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း လူရှင်းတုန်း”

ကိုသိန်းထိက ကျွန်တော့်ဖောက်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သည်မှော်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဆေးခန်းစဖွင့်သော လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ကတည်းက သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သူ။ သူက ကျွန်တော့်လိုပင် ငါးဆယ့်တစ်ဝန်းကျင်အရွယ်။ သို့သော် ရေနံတူးသမားပီပီ ကျွန်တော့်ထက် ရင့်ရော်သည်။ ကျွန်တော့်ထက် အိုစာသည်။ လူပုံက မွဲခြောက်ခြောက်၊ ပိန်ပါးပါးနှင့် ဆံပင်က ခေါင်းတစ်ဝက် ဖြူလေပြီ။ စိတ်ဓာတ်မူကား အလွန်အေးဆေးသူ၊ အလွန်ရိုးသားသူ။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆယ်ဘီးကားကြီးတစ်စီးက ဆိုင်ရှေ့မှ တအိအိမောင်းသွားသည်။ ကားပေါ်၌ ရေနံတူးပစ္စည်းများကို အပြည့်အမောက် တင်ထားလေသည်။

“ပစ္စည်းတွေအပြည့်ပါလား ကိုသိန်းထိ။ ဘယ်မှာ သွားတူးမလဲ မသိဘူး”

“အခုနောက်ဆုံးပေါ်နေတဲ့ လုပ်ကွက်ပေါ့ဆရာ။ ဝါးတားဂျက်တွေနဲ့ချည်း တူးနေတဲ့ နေရာပေါ့။ ခုအချိန်က သူတို့ခေတ်ပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့တော့ အနားတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး”

“ဟင်၊ ဘာကြောင့်လဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို တူးခွင့် မပေးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကကို အဲဒီပစ္စည်းမျိုးတွေနဲ့ ဝယ်ပြီး မတူးနိုင်တော့လို့ ပြောတာပါ။ အခု နောက်ဆုံးပေါ်နေတဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ ကိရိယာတွေပေါ့”

“ဟုတ်လား။ ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်အောင်းနေတဲ့သူဆိုတော့ ဗဟုသုတက သိပ်မရှိဘူးဗျ”

“ဒီလိုဗျာ ဆရာ”

ကိုသိန်းထိက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်သောက်၍ လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အရင်တူးနေကြတာက မိရိုးဖလာနည်းအတိုင်း တူးနေကြတာ။ လက်ယက်တွင်းခေါ်မှာပေါ့ ဆရာ။ နှစ်လက်မ သာသာလောက်ကျယ်တဲ့ ကျင်းပေါက်ကလေးထဲကို ကြိုးချပြီး ထောင်းပိုက်နဲ့ တူးတဲ့နည်းပေါ့။ အရင်တုန်းကတော့ ဖိုခုံလောက် ဆိုင် သုံးတိုင်စင်ထိပ်မှာ စက်သီးဆင်ပြီး လူအားနဲ့ ကြိုးဆွဲထောင်း ကြတာပေါ့ ဆရာရယ်။

ဒီနောက်တော့ လူအားကို မသုံးတော့ဘဲ အင်ဂျင်တွေ၊ ကလပ်ခုံတွေနဲ့ ဖြစ်လာတာပေါ့။ စက်အားနဲ့ဆိုတော့ မြန်လည်းမြန်ပြီး ခရီးလည်း တွင်တာပေါ့။ အဲ နောက်ပိုင်းကျတော့ အဲဒီစက်တွေပါ ခေတ်နောက်ကျသွားပြန်ပြီ။ အခုပေါ်လာတဲ့ ဝါးတားဂျက်ခေတ် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစက်ကြီးတွေက ဈေးကြီးလွန်းလို့ လူတိုင်း ဝယ်မသုံးနိုင်ကြဘူး”

“အဲဒီကောင်တွေက တော်တော်ကောင်းသလားဗျာ”

“မကောင်းဘဲလား ဆရာရယ်။ ပေတစ်ထောင်ကျော်လောက်ကို အသာလေး တူးနိုင်တဲ့ကောင်တွေပဲ။ လူအားလည်း ဘာမှ မလို တော့ဘူး။ စက်ကိုမောင်းထားလိုက်တာနဲ့ စိန်လွန်သွားက သူ့အလို လို ယက်ပြီးတူးသွားတာ။ ထွက်လာတဲ့ မြေစာတွေကိုလည်း ရေအားနဲ့ သူ့အလိုလို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျော်လွှာတွေ ဆိုရင်လည်း ဘယ်လောက်ပဲထူထူ ဒီကောင်ကြီးက အသာလေး ဖောက်ထွင်းသွားတာပဲ”

“ ဪ . . ”

“ကြိုးချပြီးတူးရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ယက်တွင်းတွေကျ တော့ စက်နဲ့တူးရင်တောင် အလွန်ဆုံးသွားလှ ပေလေးငါးခြောက်ရာ ပဲ။ ဒီထက်ပို မတူးနိုင်ဘူး။ ကျောက်ခံနေတာနဲ့ ညားရင်လည်း ဖောက်ပေတော့ ရက်နှစ်ဆယ် အစိတ်။ ပြီးတော့ ကျင်းတွေ ကလည်း ဘယ်တော့မှ ဖြောင့်တယ်လို့ မရှိဘူး။ လိမ်သွားရတာနဲ့ ကောက်သွားရတာနဲ့ပေါ့ဆရာရယ်။ အတော့်ကို ကွာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျင်းတစ်ကျင်းကို အဆင်သင့်လှပြီဆိုရင်တောင် နှစ်လလောက်တော့ ဖောက်ယူရတယ်။ ဒီဝါးတားဂျက်တွေက အလွန်ဆုံး ဆယ်ရက်ပဲ”

“တော်တော်စွမ်းတဲ့ ကောင်တွေပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီစက်တွေက ဈေးကြီးတာ ပေါ့။ သိန်းကို ရာချီနေတာ။ တကယ် ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူမှပဲ ဝယ်ကိုင် နိုင်တာ။ အခု ဒီ ငရုန်တောင်မှော်ကလည်း မှော်သက်ကြာလာတာနဲ့ အမျှ ရေနံကြောက အောက်ကိုရောက်သထက် ရောက်နေပြီမို့ ဒီစက်ကြီးတွေနဲ့ တူးမှပဲ ရနိုင်တော့တယ်လေ။ သာမန် လူတန်းစား အတွက်တော့ ရေနံတူးဖို့ မစဉ်းစားရဲတော့တဲ့ အခြေအနေပေါ့ ဆရာ”

“အင်း၊ ဟိုတုန်းက ခေတ်နဲ့တော့ ကွာချင်တိုင်း ကွာသွားပြီလို့ ပြောရမှာပဲနော်”

“မကွာဘဲလားဆရာ။ ကျွန်တော်ဆို ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ် လောက်ကတည်းက ရေနံတူးစားလာတာ။ ပုံတောင်ပုံညာဘက်က နတ်ထိပ်တို့၊ ခင်အေးတို့၊ ဒိုးနွယ်တို့ဆိုတဲ့ မှော်တွေကအစ မြိုင်နယ်

ဘက်က ဆူးဝင်း၊ တရုတ်ကုန်း၊ ကျောက်ခွက်ဆိုတဲ့ မှော်တွေမှာပါ ကျွန်တော့်ခြေရာတွေချည်းပေါ့။

ဟိုတုန်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ မိသားစု နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်ရှိရင် ရေနံတူးလို့ရပြီ။ နေ့ဘက်မှာ နေပူရင် နား။ နားတုန်းမှာ ထောင်းပိုက်တွေကို သွေး။ နေချိုတော့မှ လုပ်ငန်း စပေါ့။ ညဘက်ဆို လသာသာမှာ ရေခဲအိုးအိုး ဘေးချပြီး သီချင်း တအေးအေးနဲ့ ထောင်းကြတာပဲ။ ကျင်းတွေကလည်း ခုလို မနက် ဘူး။ ရေနံကလည်း မရှားဘူး။ များများစားစား မရဘူးဆိုရင်တောင် မိသားစု စားဝတ်နေရေးကတော့ ချောင်လည်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော် တို့အရပ်မှာ တောင်သူအလုပ်က သိပ်အကဲမရဘူး။ မိုးလေက မမှန် တာနဲ့၊ ပိုးမွှားအန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတာနဲ့ သီးနှံကို ကျိန်းသေအားကိုးလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် တောင်သူအလုပ်ထက် ပိုထွက်ခြေကိုက်တဲ့ ရေနံ တူးတာကိုပဲ လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အခု ရေနံက လွဲပြီး တခြားဘာမှ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ လုပ်လည်း မလုပ်တတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာထူးလဲ၊ ဆေးပဲ ကုတတ်တယ်။ တင်ကျီးတစ်ဝမ်း၊ ဗျိုင်းတစ်ဝမ်း ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။ နို့၊ ခင်ဗျားအခု လုပ်နေတဲ့ ကျင်းကလေးကတော့ အခြေအနေကောင်းသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မဆိုးပါဘူး ဆရာ။ အဲဒီ ကျင်းကလေးကပဲ လုပ်ကျွေးနေ တယ် ပြောရမှာပေါ့။ ဒီမှော် ပေါ်စဦးကတည်းက လူအားနဲ့ ကြီးဆွဲ ထောင်းခဲ့တဲ့ကျင်းကလေး။ သူက ခုထိ သဘောကောင်းနေသေး တယ်။ တစ်နေ့ လေး ငါး ဆယ်ဂါလံတော့ မှန်မှန်ရတုန်းပဲ။ တစ်နေ့ကို သုံးခါလောက် ဆီခပ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာက

ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမရယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရယ် အပြင် ဆီခပ်ဖို့ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး တယ်။ ကြုံတဲ့လူက တစ်လှည့်စီ ခပ်ကြရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ကြီးစားပေါ့ ကိုသိန်းထီရာ။ တစ်နေ့ ခင်ဗျားလည်း အဲဒီ ဝါးတားဂျက်စက်ကြီးတွေ ဝယ်ပြီးတူးနိုင်ရမှာပေါ့။ ဟဲဟဲဟဲ”

“အင်း၊ ဆရာပြောသလို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပေါ့ ဗျာ”

ကိုသိန်းထီက ခပ်ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ အားနည်း ဖျော့တော့သော လူပုံပန်းနှင့် လိုက်ဖက်လှစွာ သူ့လေသံတို့က ပျော့စိစိ နိုင်လှသည်။

ဦးတင်ဝင်းအောင်

ကျန်းမာရေးမှူး (အငြိမ်းစား)

မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ချောက်မြို့။

ဖုန်များတင်နေသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားကလေးကို တစ်ချက်မော့ ကြည့်ကာ အဝတ်တစ်ခုကို လှမ်းယူပြီး ကျွန်တော် ဖုန်ခါလိုက်မိ သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုသိန်းထီက ဆေးခန်းအပေါက်ဝ၌ ပေါ်လာ သည်။

“လာ ထိုင် ကိုသိန်းထီ။ ခင်ဗျားအတွက် ဆေးတွေရောက် နေပြီ။ မနက်ကတည်းက လာမယ်ထင်နေတာ”

ကိုသိန်းထီက ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်သည်။ ယနေ့ သူ့ကိုကြည့်ရ သည်မှာ ထူးခြားသလိုဖြစ်နေသည်။ ယခင်ကလို ရှင်ရှင်ပျပျ မရှိလှ။

မျက်နှာက မှုန်မှိုင်းနေပြီး လူကလည်း ငူငူငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်မိသလို ရှိသော်လည်း ကျန်းမာရေးကြောင့် လူမရွှင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသာ သာမန်အတွေးမျိုး တွေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုသိန်းထီ။ နေလို့ မကောင်းဘူးလား။ ရော့ . . ဒီမှာ ဆေး”

“နေလို့က သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဆေးထုပ်ကို လှမ်းယူရင်းပြောသည်။ စကားကို ဆက်ပြောဦးမလို ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ အံ့ကိုတစ်ချက်ကြိတ်၍ မျက်နှာကို လွှဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်လေသည်။

“ပြန်ဦးမယ် ဆရာရယ်”

စကားကို တိခနဲဖြတ်ချလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အံ့အား သင့် ကျန်ခဲ့သည်။ အလွန်ဖော်ရွေသော၊ အလွန်အေးဆေးသော ကိုသိန်းထီတစ်ယောက် ယနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဆေးခန်းသို့လာတိုင်း အေးအေး ဆေးဆေး စကားစမြည်ပြောဆိုပြီးမှ သို့မဟုတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်ပြီးမှ ပြန်တတ်သူဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အမူအရာက ထူးခြား လှသည်မို့ ကျွန်တော့်ကို ပဟေဠိဖြစ်စေတာ အမှန်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျွန်တော်က လူတစ်ရာတစ်ပါးနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေရသူ။ လူအမျိုးမျိုး၏ ဘဝအထွေထွေကို အခါအား လျော်စွာ တွေ့မြင် ကြားသိနေရသူ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ လူထဲမှ

လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုသိန်းထီသည်လည်း သူ့အဖြစ်သနစ်နှင့် သူ့ သူ့အကြောင်းကိစ္စနှင့်သူ ရှိလိမ့်မည်ဟုသာ တွေးနေမိ လေသည်။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုသိန်းထီတစ်ယောက် ပျောက်ချက် သား ကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ထံ နောက်ဆုံး ဆေးလာယူသွား သော နေ့မှစ၍ ပေါ်မလာတော့ပေ။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ပတ် ရှစ် ရက်မျှပင် ရှိပြီထင်သည်။

သည်နေ့ညနေတော့ ခြေညောင်းလက်ဆန့်ဆိုသလို ရေနံ လုပ်ကွက်များရှိရာဘက်သို့ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ လုပ်ကွက်အသစ်ဘက်ကိုရောက်တော့ ကိုသိန်းထီပြောသလိုပင် ဝါးတားဂျက်စက်ကြီးတွေကို အများအပြားတွေ့ရသည်။ စုစုပေါင်း လေး ငါးဆယ်ထက် နည်းမည်မထင်။ မြင့်မားခွံထည်သော သံငြမ်း စင်ကြီးတွေကို ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် တွေ့ရသည်။ ဆူညံသော စက်မောင်းသံများနှင့်အတူ စိန်လွန်သွားများက အလိုအလျောက် လည်ပတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရေအားဖြင့် ပြန်လည်မှုတ် ထုတ်လိုက်သော နွံပျော်ရည်များကိုလည်း ချောင်းပေါက်မတတ် အိုင်ထွန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆေးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်၍ မကြာမီပင် ကျွန်တော် ကိုသိန်းထီကို တွေ့ရလေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုသိန်းထီပုံစံက ပျာယိးပျာယာနိုင်လှသည်။ ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ဒီပိုးလျက်သားလေး ပါလာ

သည်။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကြည့်ပါဦး ဆရာ။ ကျွန်တော့် သမီးလေး ထမင်းရည်ပူတွေ လောင်ကုန်လို့”

“ခုတင်ပေါ်ကို တင်လိုက် ကိုသိန်းထီ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးက မျက်နှာလေးမဲ့နေသည်။ ငိုပြီးသား မျက်ရည်စကလေးများ ခြောက်သွေ့နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဘယ်ဘက်လက်တွင်မူ လက်ဖျားကလေးများမှ တံတောင်ဆစ်ကွေးအထိ အပူလောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြီးမားသော အရည်ကြည်ဖုကြီးများက မြင်မကောင်းအောင်ပင် ဖုဖေါင်းလျက်ရှိလေသည်။

“ကျောင်းသူလေးပါ ဆရာ။ ကျောင်းမသွားခင် ထမင်းအိုး တည်ပြီး ငွှေရာက အဖုံးပွင့်ကျပြီး လက်ကိုလောင်မိသွားတာ။ စာရေး တဲ့လက်မဟုတ်လို့ တော်သေးတာပေါ့”

ကိုသိန်းထီက သမီးဖြစ်သူကို မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က လိုအပ်သလို ပြုစုဆောင်ရွက်ပေးနေ သည်။

“ကိုင်း၊ ကိုသိန်းထီ။ ဟောဒီ လိမ်းဆေးကို ယူသွား။ ကျွန်တော် လိမ်းပေးသလို ဒဏ်ရာပေါ်ကို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် လိမ်းပေး။ လက်က အရည်ကြည်ဖုတွေကို လုံးဝမဖောက်နဲ့။ ဒီအတိုင်းထား။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဆေးလာထိုးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အားလုံးပြီးသည်နှင့် ကိုသိန်းထီက သူ့သမီးကို ခုတင်ပေါ်မှ ပွေ့ပြီးချသည်။ ပြီးလျှင် အတူပါလာသော အဒေါ်ကြီးကို တစ်စုံ တစ်ခု လှမ်းပြောနေလေသည်။ မကြာမီပင် ထိုအဒေါ်ကြီးက ကလေး မလေးကို လက်ဆွဲကာထွက်သွားလေသည်။ သူတို့ထွက်သွားမှ ကိုသိန်းထီက ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကလေးကို ထမင်းအိုးတည်ခိုင်းရတာလဲ ကိုသိန်း ထီ။ ဟို အဒေါ်ကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်တဲနားကပါ ဆရာ။ အတူနေလာကြတာ ကြာ ပါပြီ”

“နို့၊ ခင်ဗျားမိန်းမကော”

“မရှိဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ပဲ နေကြ တာ”

“ဟင်၊ ဘယ်ကိုသွားလို့ မရှိတာလဲဗျ”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကိုသိန်းထီက မဖြေ။ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းနေလေသည်။ သူ့မျက်နှာက ရုတ်ချည်းပင် မှိုင်းမှုန်သွားကာ နာကျည်းသော၊ ခံရခက်သော ဝေဒနာရိပ်များက လွှမ်းတက်လာ လေသည်။ အံ့ကိုလည်း မေးကြောကြီးများ ထောင်နေအောင် ကြိတ် လျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေမိဆဲ -

“လာ ဆရာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ သူက ရှေ့မှ ထွက်သွား လေသည်။

“မင်းလှေ့မော့လည်း မဆယ်နဲ့၊ နားရွက်တိုလည်း မကယ်နဲ့ ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်တာပဲ ဆရာ။ ဒီကောင်လေးကို ကျွန်တော် သေတွင်းထဲက ဝင်ကယ်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ အဲဒီကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဆပ်သွားပြီပေါ့. . .

ဒီကောင်လေးနဲ့ စတွေ့တာက မှော်ထဲမှာပဲ ခင်ဗျ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က မြိုင်နယ်နဲ့ ပုလဲနယ်ကြားထဲက ကတိုးဆိုတဲ့ မှော်မှာ ရေနံတူးနေတာ။ အဲဒီမှော်က ဒီလိုမှော်ကြီးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ထင်တဲ့နေရာကို ရေနံလျှောက်တူးရာက ဟိုနားစုစု ဒီနားစုစု ဆိုသလို မှော်ဖြစ်နေတဲ့ မှော်ပြောက်ကျားကလေးပေါ့ ဆရာ။ တောခေါင်ခေါင်ကြီးထဲမှာ။ ဘာနဲ့မှလည်း မနီးဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်တို့အစုက ကိုဘိုခင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ တဲကို အနုကြမ်းဝင်စီးပါလေရော။ ကိုဘိုခင်က တောသူဌေးဗျ။ ဆီစက်တွေ ဘာတွေလည်း သူ့ရွာမှာရှိတယ်။ ရေနံကို အားကျလွန်းလို့ တောထဲမှာ လာလုပ်နေတာ။

သူ့တဲကို အနုကြမ်းစီးတော့ ကိုဘိုခင်က အညံ့မခံဘဲ ပြန်ခုခံတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုက အင်အားများတော့ ဘယ်နိုင်မလဲ။ ဟိုလူတွေလက်ချက်နဲ့ ကိုဘိုခင်ရော၊ ကိုဘိုခင်မိန်းမရော သေတာပဲ။ ဒါ့အပြင် သူ့ဆီမှာ ကျင်းဦးစီးလုပ်နေတဲ့ ကိုအုန်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ဒီပြင်အလုပ်သမား ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ သေတဲ့အထဲ အဆစ်ပါ သွားသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက လူလေးငါးယောက်တော့ သေတယ် ထင်ပါရဲ့ ဆရာ။

ကျွန်တော်တို့ အစုကလူတွေလည်း ညအချိန်မတော်ကြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြေးကြလွှားကြပေါ့ဗျာ။ ဟိုကောင်တွေ

က လူသတ်ရုံမကဘူး။ ဘိုခင်တဲကိုပါ မီးရှို့တော့တာပဲ။ ဖြစ်ပုံက ဘိုခင်ကို ဒီကောင်တွေ အငြိုးနဲ့ လာလုပ်တာဗျ။ တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့က ဘိုခင်ဆီမှာ ကျင်းသားအဖြစ် လာလုပ်ဖူးသတဲ့။ အစုစားသဘောမျိုး လုပ်ကြရာက ဆီတွေလည်းပေါက်ရော ဘိုခင်က အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ပေးပြီး သူတို့ကို မောင်းထုတ်သတဲ့။ တိုင်ချင်ရာတိုင်လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီအငြိုးနဲ့ ဘိုခင်ကို လာချတာပဲ။

ပထမတော့ ကျွန်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသေးတယ်။ ဘိုခင်တဲကို မီးရှို့ပြီဆိုတော့မှ ပြေးဖို့ ပြင်တော့တာ။ တဲမီးလောင်တာနဲ့ ဆီတိုင်ကီတွေပါ မီးကူးတော့မှာ မို့ မပြေးလို့မဖြစ်ဘူးလေ ဆရာ။ အဲ၊ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က ပြေးတော့မယ်အလုပ်၊ ဘိုခင်တဲထဲက ကယ်ပါ ယူပါနဲ့ အော်နေတဲ့ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့တာပဲ။

ဖြစ်ပုံက မြင့်ဝေဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ မသေဘဲ သတိလစ်နေရာက တဲကိုမီးစလောင်တော့မှ သတိရလာပြီး အကူအညီတောင်းတော့တာကိုး။ သူ့ပေါင်မှာလည်း ဓားဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ထမပြေးနိုင်ဘဲ ပိတ်မိနေတာကိုး။ ဒီကောင်လေးက ကျင်းဦးစီးကိုအုန်းရဲ့ သားဗျ။ ကိုအုန်းက မယားသေပြီးနောက် အခြေပျက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ဘိုခင်ဆီ ရောက်လာကြတာ။ ဘိုခင်ဆီမှာပဲ အလုပ်လုပ်နေတာ အတော်ကြာပါပြီ။

အဲဒီ မြင့်ဝေဆိုတဲ့ကောင်လေးက အဲဒီတုန်းက အသက် ၁၄ နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်လေး အော်သံကြားတော့ ဘိုခင်တဲဘေးကို ပြေးသွားတယ်။ ဒီနောက်

တဲထရံတွေကို ဓားမနဲ့ခုတ်ဖြုတ်ပြီး ကောင်လေးကို ဆွဲထုတ်ရတာ ပေါ့ဆရာ။ ကံကောင်းလို့ဗျ။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီကောင် အရှင်လတ်လတ် မီးသဂြိုဟ်ခံရပြီးသားပဲ။

ဒါနဲ့ တိုတိုဆိုရရင် ဒီကောင်လေးကို ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့အဖေကိုအုန်းကလည်း သေပြီလေ။ သူ့မှာ ဘယ်မှလည်း သွားစရာက မရှိ။ ဒီကြားထဲ ဒဏ်ရာကြီးကလည်း တန်းလန်းနဲ့ကုံး။ အဲဒီဒဏ်ရာကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ အကုန်ကျခံပြီး ကုပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ မှော်ကတော့ နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ် မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခါတည်း ပြေးကြ တော့တာပဲ။

ကျွန်တော့် မိသားစုမှာက ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရယ် ကလေးအငယ်နှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ပြုတာ နောက်ကျတော့ ကလေးရတာလည်း နောက် ကျတယ်ဆရာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမကလည်း ကျွန်တော့်ထက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ငယ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတူလုပ် အတူစား၊ အတူနေကြရင်း၊ မှော်တကာ လျှောက်သွားကြရင်း ဒီ ငရှန်တောင်ကို ရောက်ခဲ့ကြ တာပဲ။ မြင့်ဝေလည်း ကျွန်တော်တို့သွားလေရာ အတူပါတာပဲ။ သူက အားလည်း အားကိုးရပါတယ်။ ကျင်းထောင်းရာ၊ ဆီခပ်ရာ မှာကအစ ကူဖော်လောင်ဖက်ရတယ်။ သူ့အသက်ကလည်း ခုဆို ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီလေ။ သူက ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဦးလေးလို့ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမကိုတော့ အစ်မလို့ ခေါ်တယ်။

ဒီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း သိပ်နေမကောင်းတာနဲ့ ကျင်းကို မသွားနိုင်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်

ကိုပဲ ဆီခပ်လွှတ်နေရတယ်။ ဆီကျင်းနဲ့ ကျွန်တော့်တဲနဲ့က ကိုက်နှစ်ရာ လောက် ဝေးပါတယ်။ မှော် ပေါ်ဦးစကတည်းကဆိုတော့ ကျွန်တော့် ကျင်းက အစွန်ဆုံးဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကျင်းဟိုဘက်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျင်းပတ်လည်မှာ တောချုံကလေးတွေကလည်း ပြန်ထနေပြီး ကျင်းတဲနဲ့ကလည်း နည်းနည်းလှမ်းနေတာဆိုတော့ ဆီခပ်ပြီးတာနဲ့ ကျင်းကို သော့ခတ်ထားရတယ်ခင်ဗျ။ မသမာတဲ့ သူတွေ ဆီခိုးခပ်လို့ မရအောင်ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီဂြိုဟ်ဆိုးဝင်မယ့်နေ့ကို ရောက်လာတော့တာပဲ ဆရာ။ အဲဒီနေ့မနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဖြူခင် နဲ့ မြင့်ဝေတို့ ဆီခပ်ဖို့ သွားကြတယ်။ သူတို့သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့မှ သူတို့ ကျင်းသော့မေ့ကျန်နေခဲ့တာကို ကျွန်တော်က သိရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီနေ့က ဆရာ့ဆေးသောက်ပြီး နည်းနည်းသက်သာသလိုရှိတာနဲ့ ကျင်းသော့လည်း သူတို့နောက် လိုက်ပေးရင်း မရောက်တာကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျင်းအခြေအနေကို လည်း သွားကြည့်ဦးမယ်လေဆိုပြီး နောက်ကနေ ထလိုက်သွားမိ တယ်။ အပြန်မှာ ထင်းခြောက်ကလေး ဘာလေး ခုတ်လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ဓားမတစ်ချောင်းကိုပါ ဆွဲလာခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုလိုက်သွားတော့ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသွားနေကျ အောက်လမ်းက မသွားဘဲ ကမ်းပါးပေါ်က လမ်းအတိုင်းသွားလိုက် မိတယ် ဆရာ။ ကမ်းပါးပေါ်မှာ အပင်ခြောက်တစ်ခု တွေ့ထားတာ မို့ အပြန်ထင်းဝင်ခုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး သွားလိုက်တာပါ။ ဒါနဲ့ တောကလေးထဲက တိုးပြီး ကမ်းပါးထိပ်ကို ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော် အောက်ကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီ မှာတင် ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော့်

တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကြက်သေ သေ သွားတယ်။ တကယ်သာ လမ်းရိုးအတိုင်း ကျွန်တော်လာခဲ့မိရင် ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော်သိမြင်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ချုံတွေက ရှေ့မှာ အကာအကွယ်သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်လေ။ ခုတော့ သူတို့ နောက်ကျောကနေ လာခဲ့တဲ့အပြင်၊ အပေါ်စီးကလည်း မြင်ရတာ ဆိုတော့ သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်ရတော့တာပါ ပဲဗျာ။။

ကန်တော့နော်ဆရာ၊ သူတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျီစယ်နေလိုက်ကြတာ။ မိုက်ဖတ်ခင်းနေကြတာ။ မြင့်ဝေက ဖြူခင်ကို နမ်းလိုက်၊ ဖြူခင်က မြင့်ဝေကို ပြန်နမ်းလိုက်နဲ့ပေါ့ ဆရာ။ ကျွန်တော် ဖြင့် အံ့ဩလွန်းလို့ အသက်ရှူဖို့ကိုတောင် မေ့နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မယုံနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်မျက်စိ ကိုလည်း မှားမှားနေရောသလားဆိုပြီး အခါခါ ပွတ်သပ်ကြည့်မိ ပါရဲ့။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ။ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့တဲ့၊ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ မီးတွေဝင်းခနဲပွင့်သွားပြီး ဒေါသတွေလည်း တဖွားဖွား ဖြစ်လာတယ်။ ဒီ တိရစ္ဆာန်တွေကို လက်ထဲက ဓားမနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြေးပိုင်းလိုက်တော့မယ်လို့တောင် ကြံလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်မိရင် ကိုယ်သာ ထောင်ကျ ပြီး အကျိုးယုတ်ရမယ့်အဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက် ရမယ့်အဖြစ်ကို အသိဦးသွားပြီး စိတ်ကို ထိန်းလိုက်နိုင်တယ်။ တကယ်ကျတော့လည်း လူသတ်ရဲလောက်အောင် ကျွန်တော်က သတ္တိမရှိပါဘူး ဆရာရယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်တော်လည်း အံ့ကြိတ်ပြီး နောက်လှည့်ပြန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တဲပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ မြင့်ဝေက နောက်က လိုက်လာတော့တာပဲ။ ဦးလေးရေ၊ သော့မေ့ကျန်ခဲ့လို့ဗျာလို့ ပြောပြီး တဲထဲဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ‘အေး . . . အေး ယူသွားလေကွာ’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မြင့်ဝေ ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော် မှော်ဦးဘုရားဘက်ကို ထွက်လာခဲ့မိ တယ်ဆရာ”

“ခင်ဗျားမှန်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကသာ စိတ်လိုလက်ရ လုပ် မိလိုက်ရင် ခုလို ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်တွေ့နိုင်တော့မလဲ။ ဒီအကြောင်း တွေကိုလည်း ဘယ်ပြန်ပြောနိုင်တော့မလဲ ကိုသိန်းထီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ အကြိတ်အနယ် စဉ်းစားတာပဲ။ နောက်ဆုံး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက် တာကိုပဲ ယတိပြတ်လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းစားချိန်လောက်ရောက်တော့ တဲကို ပြန်သွားတယ်။ ဒီနောက် ဘာမှ အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောချလိုက်တယ်။ နင်တို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြ ပေတော့လို့။ သူတို့ကလည်း ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ အမိခံရမှတော့ ဘာမှ မပြောသာတော့ဘူး။ ညနေစောင်း သူငယ်တန်းကျောင်းသား ကျွန်တော့်သားလေး ကျောင်းဆင်းလာတော့ ကလေးကိုခေါ်ပြီး သူတို့ ဆင်းသွားကြတော့တာပဲ။ ဒုတိယတန်းတက်နေတဲ့ သမီးကို

တော့ ကျွန်တော် ယူထားလိုက်တယ်။ အခု အဲဒီကလေးက မနိုင် မနင်းနဲ့ ထမင်းအိုးတည်ရာကနေ ခုလို ဖြစ်ရတာပါပဲ ဆရာရယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အလွန်မော လှစွာ ကျွန်တော်ချလိုက်မိသည်။ ယခင်တစ်ရက်က ကျွန်တော့် ဆီ ဆေးလာယူရင်း အမူအရာတွေပျက်နေသော သူ့အဖြစ်ကို ယခု မှပင် ကျွန်တော်သဘောပေါက်ရပါလေသည်။ ကျွန်တော် ကိုသိန်းထီကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ကိုသိန်းထီ။ ဖြစ်ပြီးတာတွေကတော့ ဖြစ်ပြီးသွားပြီပေါ့။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီကို အချိန် မရွေး လာခဲ့ဗျာ နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်း ကောင်းကြီး သိလိုက်ပါပြီ။ အမှန်တော့ ဒီလောကကြီးဟာ တကယ် မာယာများတဲ့ လောကကြီးပါပဲ ဗျာ။ ဒီလောကကြီးက အိမ်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ တူပြီး ကျွန်တော်တို့လူသားတွေကတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်သားတွေနဲ့ တူတယ်။

ဘာမှလည်း မခိုင်မာ၊ ဘာမှလည်း မရေရာတဲ့ အဲဒီအိမ်ကြီး ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က စုပြုံတိုးဝေ့ပြီး နေကြတာပဲ။ တစ်သက်လုံး ဂရုတစိုက်နဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ပေမဲ့ အခန့်မသင့်တာနဲ့ တစ်ချက်တည်း ကွဲကြေပျက်စီးသွားတတ်တဲ့ သဘောဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲဗျာ။ ဘယ်လောက် အနှစ် သာရ မဲ့သလဲဗျာ။ လူတွေနေချင်အောင်၊ လူတွေမခွာချင်အောင် ဘယ်လိုပဲ မာယာတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ အလှတွေဆင်ထား ဆင်ထား။

တကယ်တမ်းကျတော့ ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးတောင် နေဖို့မကောင်း တဲ့ မာယာအိမ်ကြီးပါပဲဗျာ”

ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် ကိုသိန်းထီက ကျွန်တော့်ကို နှုတ် ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူ့၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စိတ်နာနာနှင့် မှတ်ချက်ချခဲ့သော သူ၏ လောကအမြင်က ပြောင်မြောက်လှ၏။ ထက်မြက်လှ၏။ ဘဝနှင့်ရင်း၍ရသော အတွေ့ အကြုံမြို့လည်း ထိုမျှ လေးနက်နေခြင်း ဖြစ်မည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ကိုသိန်းထီတစ်ယောက် ထိုအယူအဆ၊ ထို အတွေးအမြင်တို့အား ထာဝရစွဲမှတ်သွားမည့် အရေးကိုတော့ ကျွန်တော် မလိုလားမိပါ။ ဤလောကကြီး၌ အချိုးညီသည်၊ မညီ သည်ကို အပထား၍ အခါနှင့်အချို့ အမှောင်နှင့်အလင်း၊ အကောင်း နှင့်အဆိုး ဒွန်တွဲလျက်ရှိသော နိယာမသဘောကိုတော့ ကိုသိန်းထီ ဝဲကြည့်စေချင်သေးသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူပြောသော ထို လောကမာယာအိမ်ကြီးထဲမှာပင် နေချင့်စဖွယ် သာယာချိုမြိန်မှု ကလေးများ၊ ချစ်မက်တွယ်တာစရာကလေးများ ရှိနေသေးသည်ကို ကိုသိန်းထီ သိစေလိုသည်။ ထိုသို့ သိရုံမျှမက တစ်ဖန် ပြန်လည် ၍လည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိစေလိုသည်။ ဤသည်မှာ ကိုသိန်းထီအပေါ် ထားရှိမိသော ကျွန်တော်၏ စေတနာအမှန်၊ ဆန္ဒအမှန်ပင် ဖြစ်ပါ လေတော့သည်။ ။

အတ္ထုအကျဉ်းသား

ဤခရီးကို ဤကားနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့မိခြင်းအတွက် ကျောင်းဆရာဦးဖေဇော်တစ်ယောက် နောင်တ ရပြီးရင်းရ၍ နေလေသည်။

ကြည့်ပါလော့။ အိဆူဇူးအမျိုးအစား ထိုကားကြီးက ကုန်များကို တင်ထားလိုက်သည်မှာ အမိုးကိုင်းကို ထိလုနီးပါးပင် ဖြစ်သည်။ လူတွေက ထိုကုန်များပေါ်မှာ ကျောချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်လျက် ကျပ်ညပ်မြတ်သိပ်ပြီး လိုက်ပါလာကြရသည်။

တောလမ်းခရီးမို့ လမ်းကကြမ်းရသည့်ပြင် မကြာမီကမှ မိုးရွာထားသဖြင့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် နေရာတော်တော်များများတွင် ဗွက်များပေါက်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုဗွက်တောများ၊ ချိုင့်ခွက်များကို တအိအိဖြတ်မောင်းရင်း ကားကြီးက ယိမ်းထိုးသွားသည့်အခါ ကားပေါ်မှ လူများပါ လိုက်ပါယိမ်းထိုးကြရသည်။ ထိုအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖိမိကြိတ်မိကြပြီး တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်ကြရသည်။ သည်ကြားထဲ လမ်းဘေးမှ ဝါးရုံကိုင်းများ ဆူးကိုင်းများနှင့် တွေ့လျှင် မရိုက်မိ မငြိမိအောင် အသည်းအသန် ရှောင်ကြတိမ်းကြ

ရပြန်သည်။ ခရီးသည်များခမျာ ဖင်တစ်နေရာစာ ကလေးကိုပင် အထိုင်ပြင်၍ မရလောက်အောင် ကျပ်ညပ်လျက် ညောင်းညာ ကိုက်ခဲ မှုများကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံကာ ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် လိုက်ပါလာ ကြရရှာလေသည်။

“တောက် . . ထွန်းကြည်ဆိုတဲ့ကောင် လောဘကို ကြီးလွန်း တယ်။ ဒီလောက်တောင် ကုန်တွေ တင်ခဲ့ရအောင်”

ခရီးသည်တစ်ဦးထံမှ မကျေမချမ်းပွင့်ထွက်လာသံ ဖြစ်လေ သည်။ ကားဒရိုင်ဘာကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် တစ်ဦးနှစ်ဦး၏ ထောက်ခံပြောဆိုသံများကိုပါ ကြားရသည်။ ဦးဖေဇော်ကိုယ်တိုင် ကားသမားထွန်းကြည်ဆိုသူကို မည်သူမည်ဝါ မှန်း မကွဲပြားလင့်ကစား စိတ်တွင်းမှမူ အများနည်းတူ အချဉ်ပေါက်၍ နေမိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကားကြီးက တရွေ့ရွေ့ တအိအိ မောင်းနှင်လာ ရင်း တယ်ပင်လှစခန်းသို့ အရောက်တွင် အများ၏ ကျိန်ဆဲမှုကို ခံရလွန်းသောကြောင့်ဟုပင် ဆိုရမည်လား မသိ။ ကားအောက်မှ အသံကြီးတစ်ခု မြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ကားက ထိုးရပ် သွားလေတော့သည်။

“အကျိုးတော့ နည်းပြီဗျို့။ ကားက နှေးရတဲ့အထဲ ရှပ်ကျိုး သွားလို့တဲ့”

ခရီးသည်တစ်ဦးက ညည်းညူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ကားပြင်ရဦးမည်ဖြစ်၍ ဤစခန်း၌ အတန်ကြာဦးမည် ဖြစ်လေရာ ကားပေါ်မှ လူများက အောက်သို့ ဆင်းလာကြလေသည်။ များပြား လှသော လူအုပ်ကြီးက ပြန့်ကျဲသွားပြီးနောက် ဆိုင်အသီးသီးသို့ ဝင်ကြလေသည်။

အရိပ်အာဝါသကောင်းသော ကားရပ်စခန်းကိုရောက်မှ ကား ပျက်သွားသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ လမ်းခုလတ်၌ဆိုပါက ခရီးသည်အားလုံးအတွက် မစားသာလှပါ။

ဦးဖေဇော်က နီးရာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။ ခရီးသည်များက ထမင်းစားသူ စား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သူ သောက်၍ အရက်ထန်းရည်ဆိုင်များသို့ ဝင်သူက ဝင်ကြလေသည်။ ကားသမားများမှာ အများနည်းတူ မနားနိုင်ဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေကြ လေသည်။ တယ်ပင်လှစခန်း၌ ရေနံရှာဖွေရေးမှ ကားနှစ်စီးကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါမှပင် ကားသမားထွန်းကြည်ဆိုသူကို လူနှင့်နာမည် တွဲလျက် ဦးဖေဇော် မြင်ဖူးရလေသည်။ ထွန်းကြည်ဆိုသော်လည်း အသက်က ငယ်လှသည်တော့ မဟုတ်။ အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ငါး ဝန်းကျင်တော့ ရှိလောက်ပေသည်။ အသားမည်းမည်း၊ ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် အရပ်က ပုပျပ်ပျပ် ဖြစ်သည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်၌ ကျောက်ခွက်များ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့်ပြင် ရွှေသွားနှစ်ချောင်းကပါ ရှိနေပြန် လေရာ ထွန်းကြည်၏ မျက်နှာမှာ အတန်ပင် အကျည်းတန်လှ ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်က ကားခေါင်းထဲ မှ ဆင်းလာသည်ကို ဦးဖေဇော် တွေ့ရလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးက ကားဘေးတွင်ရပ်ကာ ကားသမားများ အလုပ်ရှုပ်နေပုံကို ငေးငိုင်ကာ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုသူမမှာ ရုပ်ရည်ချောမောရုံမျှမက ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာလည်း အချိုးအစားမျှတကာ လှပလေသည်။ ခရီး ပန်း၍ပေလော မသိ၊ မျက်နှာလေးက အတန်ငယ် ညှိုးနွမ်းလျက်

ရှိသည်။ ခဏကြာသော် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျွန်းပင် တစ်ပင်အောက်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း သွားထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနီးရှိလူနှစ်ယောက်ထံမှ အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြသံများက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဦးထွန်းကြည်ဆိုတဲ့လူက မြာရှုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း သူ့ထက်ကဲထဲက ပဲကွ။ သူ့ကောင်မလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ သွားလေရာ ခေါ်သွားတာ ကြည့်ပါလား။”

“ဒီလူက အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ ကောင်မလေးကို အပိုင်ချိုင်ထားတာကွ။ အကြောင်းသိရင် ကောင်မလေးဘဝက တော်တော်သနားစရာကောင်းတယ် ကိုယ့်လူ”

ကျွန်းပင်အောက်မှ မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အရေးကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် စိတ်မဝင်စားလှပေ။ မိမိအကြောင်းကိုသာ ပြန်တွေးနေမိသည်။

အမှန်တော့ ဦးဖေဇော်က မင်းဘူးခရိုင်အတွင်းရှိ ရေနံ့သာကျေးရွာသို့ ကျောင်းပြောင်းမိန့်ဖြင့် ဤခရီးကို လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့နယ်မှ တာဝန်ရှိသူများက ဦးဖေဇော်ကို အတန်တန်တားကြသေးသည်။ မနက်ဖြန်မှသာ လိုက်ပါရန် ပြောကြသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေနံ့သာအလွန် ဓာတ်ဖိုကုန်း၌ ဘုရားပွဲရှိသောကြောင့် ဈေးသည်များဖြင့် ကားကျပ်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဦးဖေဇော်ကို စေတနာဖြင့် တားမြစ်ကြခြင်းပါပေ။ သို့သော် ဦးဖေဇော်ကိုယ်တိုင်ကကို မိမိတာဝန်ကျရာဒေသကို ရောက်လိုဇောဖြင့် ဆတ်ဆော့ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ခရီးဆုံးသို့ ရောက်အောင်သာ သည်းခံပြီး လိုက်ပါရပေတော့မည်။

ဦးဖေဇော်က အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ တယ်ပင်လှစခန်းမှာ လမ်းဆုံဖြစ်သည့်ပြင် ကားပျက်ချိန်နှင့် တိုးနေသဖြင့် စည်ကား၍ နေလေသည်။ ထမင်းဆိုင်များမှာ ရောင်းကောင်းလှသည်။ မိမိစီးလာသော ကားပေါ်တွင် ဓာတ်ဖိုကုန်းဘုရားပွဲသွား ဈေးသည်များသာ အများဆုံးလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ် တစ်နေရာကို အကြည့်ရောက်သွားခိုက် ဦးဖေဇော်က စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်သွားမိသည်။ အရိပ်ကောင်းသော ဒဗတ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် စားပွဲတစ်ခုကို ချထားသည်။ ထိုစားပွဲတွင် ယောက်ျားနှစ်ဦး ရှိနေသည်။ တစ်ဦးမှာ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ခန့်ရှိပြီး နောက်တစ်ဦးမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ လူငယ်မှာ သာမန်လက်လုပ်လက်စား အလုပ်သမားအသွင်မျိုးဖြစ်သည်။ သက်လတ်ပိုင်းခန့်ရှိသူမှာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားပြီး ရှူးကောင်းလှသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ လူပုံမှာ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့နှင့်ဖြစ်ကာ စပွဲရှုပ်လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် တစ်ချိန်က မင်းသားကြီးဝင်းဦးနှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်ဟု ဆိုချင်စရာဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ လူငယ်ဖြစ်သူက စကားတွေ ပြောလိုက်၊ မျက်ရည်တွေ ကျလာလိုက်၊ မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်နှင့် အတော်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့် အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ခံစားချက်တစ်ခုခုကို ရင်ဖွင့်ပြောဆိုနေပုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဝင်းဦးနှင့်တူသူကမူ ဂရုတစိုက်နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့ပြင် လူငယ်၏ မျက်လုံးများက ကျွန်းပင်အောက်တွင် တစ်ဦးတည်းထိုင်နေသော မိန်းမချောလေး ထံသို့ မကြာမကြာ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်ကို ဦးဖေဇော် သတိ ပြုမိလေသည်။ လူတစ်ယောက် အကြောင်းတစ်မျိုးစီပေမို့ သူ့ အကြောင်းနှင့်သူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဦးဖေဇော် နှလုံးသွင်းလေ သည်။

သို့ဖြင့် တယ်ပင်လှစခန်း၌ နှစ်နာရီခန့်ကြာပြီးသော် ကား ပြင်၍ ပြီးသွားလေသည်။

“ကိုင်း . . . ကိုင်း။ ခရီးသည်တွေ ကားပေါ်တက်နိုင်ပြီ။ လူတွေ ကျန်ခဲ့မယ်နော်။ ကိုယ့်လူကိုယ် သတိထားကြ”

ကားစပယ်ယာ၏ ပြာရှုပ်ရှုပ်ပြောသံက ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကားကြီးက တယ်ပင်လှစခန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ကားပေါ်တွင်ကား နေရာလုရင်း ရန်ဖြစ်သံ၊ အော်ဟစ်ပြောဆို ညည်းညူသံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိလေသည်။

မကြာမီ စစ်စေးသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ စစ်စေးမှတစ်ဖန် တောင်ဂူကို ကျော်လာခဲ့ပြန်သည်။ တောင်ဂူအလွန် ညောင်ပင် ချောင်းသို့ ရောက်သည်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ခရီးသည်များကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလေသည်။ မနေ့ညက မိုးကြီးရွာပြီး တောင်ကျ ရေများ ဒလဟော ဆင်းလာခဲ့သည်။ ယခု ရေပြန်ကျသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သဲနုန်းများက ချောင်းထဲမှာ အထပ်ထပ်စုပုံလျက်

ကျန်နေလေသည်။ ချောင်းကိုဖြတ်ရန် ဝိတ်လျှော့သည့်အနေဖြင့် ခရီးသည်များကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားဆရာက ဂီယာသွင်းပြီးနောက် ကားကို ချောင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ထိုးဆင်းလိုက်လေသည်။ ပထမတွင် ကားက ပုံမှန် အတိုင်း ရုန်းနေသေးသည်။ ချောင်းလယ်သို့ ရောက်ကာမှ ဆက် မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ တစ်ခံနေလေတော့သည်။ ကားကို ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်လုပ်ပြီး ရုန်းကြည့်သည်။ မရပါ။ ဘီးအောက်သို့ သစ်ကိုင်းများ၊ ကျောက်ခဲများ ထိုးထည့်ပြီး ကြိုးစားရုန်းကြည့် ပြန်သည်။ ဘယ်လိုမှ မရပါ။ ထို့ကြောင့် ခရီးသည်ယောက်ျားများကို ကားနောက်မှ ဝိုင်း တွန်းခိုင်းပြီး ရုန်းကြည့်ပြန်သေးသည်။ သို့သော် ထိုနေရာမှ တစ်လက်မမျှ မရွေ့နိုင်တော့ပါ။ ကားက ရုန်းလေမြုပ်လေ ဆိုသကဲ့သို့ ရှေ့ဘီးနှစ်လုံးအပြင် ကားခေါင်းပိုင်းကြီးပါ သဲနုန်းထဲ သို့ နစ်သည်ထက်နစ်၍ သွားလေသည်။

ကားသမားထွန်းကြည်တစ်ယောက် ပျာယာခတ်၍နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့များ၊ သဲများဖြင့် ပေပွလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ကြံရာမရသည့်အဆုံး ထွန်းကြည်က သူ့စပယ်ယာတစ်ယောက် ကို လင်းလေစခန်းသို့ ထွန်စက်ငှားရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ မကြာမီပင် ထိုစပယ်ယာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ထွန်စက်မှာ ခရီးလွန်နေသောကြောင့် ယခု မရနိုင်။ မနက်စောစောတွင်မှ လာဆွဲပေးနိုင်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

ခရီးသည်များအားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကြ သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ညည်းတွားပြောဆိုသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြတော့

ပေ။ ညအိပ်ရတော့မည့် အခြေအနေကို ကြုံတွေ့နေရလေပြီမို့ ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ချသူချ၊ တဲထိုးသူ ထိုးဖြင့် စီစဉ်ပြင်ဆင် ကြရလေတော့သည်။မကြာမီ ရေနံတူးဖော်ရေးမှ ကားနှစ်စီးအပြင် အခြားခရီးသည်တင် ကားနှစ်စီးပါ ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်ရာ လမ်းပိတ်ဆိုမှုကြောင့် ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ သည်နေရာမှာပင် စတည်းချကြရပြန်လေသည်။ ချောင်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် တစ်မုဟုတ်ချင်း စည်ကား၍ သွားလေ၏။

အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မွန်းတိမ်းချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ လေသည်။ ဦးဖေဇော်က ဘာမျှ မတွေးချင်တော့ဘဲ စိတ်ကိုလျှော့ ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိပိုင် ပစ္စည်းလေးများကို ဘေးတွင်ချ ကာ နီးရာသစ်ပင်ခြေရင်း၌ ခေါင်းထိုးပြီး အိပ်ချလိုက်လေသည်။

ဦးဖေဇော် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားမိသည် မသိ။ လူနှစ်ဦး၏ ကျယ်လောင်စွာ ငြင်းခုံပြောဆိုသံများကြောင့် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့လေသည်။

“မင်းက ငါ့ကားကိုလည်း စီးခဲ့သေးတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ဖော်ကားမော်ကား ပြောသေးတယ်။ မင်းက ဘာကောင်တုံးကွ”

“ကျုပ်က အမှန်ကို ပြောနေတာ။ ညကျရင် သေချာပေါက် မိုးရွာလိမ့်မယ်။ မိုးရွာလို့ ရေကျလာရင် ခင်ဗျားကား ရေထဲပါလိမ့် မယ်။ ဒါ ဖော်ကားတာလား”

“လုံးဝ မိုးမရွာဘူး ဟေ့ကောင်။ ချောင်းအထက်မှာ ဖြူနေတာ မတွေ့ဘူးလား။ ကောင်းကင်မှာလည်း ဒီလောက်တောင် ကြည်နေတဲ့

ဥစ္စာ။ မင်းက ဘာမို့လို့ သေချာပေါက်မိုးရွာမယ်လို့ ပြောနိုင်ရ တာတုံးကွ”

“အံ့မယ်။ ခင်ဗျား တော်တော်တုံးသေးတာကိုး။ မိုးဖြူမစဲ မိုးမည်းမရွာဆိုတာကို ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား။ ဒီည သန်းခေါင် မတိုင်ခင် ခင်ဗျားကားကို ထုတ်နိုင်ရင် ထုတ်နိုင်။ မထုတ်နိုင်လို့က တော့ ရေထဲဝှမ်းပြန်ပြီး ပါပြီသာမှတ် ကိုယ့်လူ”

“တောက်၊ ဒီကောင် ပြောလေ ကဲလေကွာ။ ငါ ရိုက်လိုက်ရ ရင်တော့”

အခြေအနေက တစ်စတစ်စ ပိုဆိုးလာလေသည်။ ဦးဖေဇော် နှင့် ခရီးသည်များအားလုံး ထိုနှစ်ယောက်ထံသို့ အာရုံရောက်နေ ကြလေသည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ စကားများနေသူနှစ်ဦးမှာ ကားသမားထွန်းကြည်နှင့် တယ်ပင်လှတွင် ဦးဖေဇော် သတိပြုမိခဲ့ သော ဝင်းဦးနှင့်တူသူတို့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထွန်းကြည်က တစ်ဖက်လူကို တုတ်ဖြင့်ရိုက်မည် တကဲကဲ လုပ်နေ သဖြင့် သူ့စပယ်ယာက ဝင်ဆွဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝင်းဦး ကလည်း အလျော့ မပေးပါ။

“ကိုင်း၊ ကိုထွန်းကြည်။ ခင်ဗျား သတ္တိရှိရင် ဒီည မိုးရွာ မရွာ လောင်းမလား”

“လောင်းမယ် ဟေ့ကောင်၊ လောင်းမယ်။ ဘယ်လောက် ကြေး လောင်းမလဲ။ ဒီည မိုး လုံးဝ မရွာစေရဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ သိန်းအစိတ်ကြေး လောင်းမယ်ဗျာ။ ဒီည သန်းခေါင်မတိုင်ခင် မိုးရွာလာရင် ခင်ဗျားရှုံး။ မိုးတစ်ပေါက်မှ မကျဘူးဆိုရင် ကျုပ်ရှုံးဗျာ။ ကိုင်း၊ ဘယ်နှယ်တုံး”

“စိန်လိုက် ဟေ့ကောင်၊ စိန်လိုက်။ လူပါးဝတဲ့ကောင်၊ သိကြ
သေးတာပေါ့ကွာ”

ပရိသတ်များအားလုံး မျက်လုံးကျယ်သွားကြပြီး စောစောက
ကားပျက်သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရမှုများပင် ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်
ဖြစ်သွားလေသည်။ တချို့က ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရပေဦးမည်ဟု
တွေးကာ တပြုံးပြုံးနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထွန်းကြည်က သူ့ကားခေါင်းထဲမှ ငွေထုပ်ကြီးကို ယူချလာ
လေသည်။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေသည်ကို
လည်း တွေ့ရသည်။

“ဟောဒီမှာ ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးသိန်း။ ဟေ့ကောင် ထုတ်လေ
ကွာ၊ မင်းပိုက်ဆံ”

“ထုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ငွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီမှာ
ရွှေ ငါးကျပ်သား။ မနေ့ကမှ သမာဓိဝင်းက လုပ်လာတာ။ ဟောဒီမှာ
ရွှေဘောက်ချာ။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို စစ်ဆေးကြည့်”

ထွန်းကြည်က ဝင်းဦးပြသော ရွှေနှင့်ဘောက်ချာတို့ကို ယူ၍
တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ စစ်ဆေးနေလေသည်။ ထို့နောက် ကျေနပ်
သွားကာ ငွေထုပ်နှင့်ရွှေများကို အိတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်လျက် ပစ္စည်း
ထိန်းပြီး ဒိုင်လုပ်ပေးမည့်သူကို ရှာကြလေသည်။ ဤတွင် ဓာတ်ဖိုကုန်း
ဘုရားပွဲအတွက် ဈေးလာဝယ်သော ဘုရားလူကြီး ဦးတင်ချိန်ကို
တွေ့သွားကာ ဒိုင်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးကြလေသည်။
ဦးတင်ချိန်က ပျာပျာသလဲပင် ငြင်းဆိုလာသည်။

“အမလေး။ တာဝန်ကြီးလှပါတယ် မောင်တို့ရယ်။ မတော်
လို့ ပျောက်ပြုများသွားရင်။ မလုပ်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

“အို၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဘကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်
ယူပါတယ်။ ရဲရဲသာ ကိုင်ထားစမ်းပါ”

ဝင်းဦးက မရမကပင် ပြောနေလေသည်။ နောက်ဆုံး၌
ဦးတင်ချိန်က မလွဲသာတော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့်
နှစ်ဦးသဘောတူ ဦးတင်ချိန်ထံ အိတ်ကို အပ်ကြလေသည်။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးထဲတွင်မူ တီးတိုးငြင်းခုံလျက်
ရှိကြလေသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ကာ ထွန်းကြည် နိုင်မည်၊
ဝင်းဦး နိုင်မည် စသည်ဖြင့် အသီးသီး ထင်မြင်ချက်ပေးလျက်
ရှိနေကြလေသည်။

နေက ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ နေဝင်ပြီးသည်နှင့် တောရိပ်ကြောင့်
အမှောင်က ရုတ်ချည်းပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။ မကြာမီ ကန်ဘို
တရုတ်မီးစက်ကလေးဖြင့် မီးပေးလိုက်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ဝင်းထိန်သွားလေသည်။ မိုးကာမိုးထားသော တဲတစ်ခုအတွင်းသို့
မီးကြိုးသွယ်ကာ မီးလုံးဆင်ပေးထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထို
တဲအတွင်း၌မူ ဒိုင်လူကြီး ဦးတင်ချိန်က ငွေအိတ်ကိုပိုက်လျက်
မသက်မသာ ထိုင်နေရရှာသည်ကို အများက မြင်ကြရလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း နဂိုကတည်းက အချိန်ပိုရှိလျှင် အလကား
မနေတတ်သော ယောက်ျားတို့၏ သဘာဝက ရှိထားရသည့်အထဲ
ဘုရားပွဲသွားမည့် လောင်းကစားသမားများကလည်း ပါလာပြန်
လေရာ ဟိုနားတစ်ဝိုက် သည်နားတစ်ဝိုက်တို့၌ ကစားဝိုင်းများက
အလျှိုအလျှို ပေါ်လာလေတော့သည်။ မိုးချုပ်လာသည်နှင့်အမျှ
ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်းများမှာ မီးတထိန်ထိန်၊ လူသံတည့်ညံနှင့် အစည်
ကားကြီး စည်ကားနေလေတော့သည်။ ယာယီအားဖြင့် စောစောက
မိုးရွာ မရွာ လောင်းပွဲကြီးကိုလည်း မေ့ပျောက်၍ နေကြလေသည်။

ဦးဖေဇော်က သင့်တော်ရာနေရာတစ်ခုတွင် နေရာယူကာ မိုးကာတစ်ချပ်ကို ခင်း၍ လဲလျောင်းနေလေသည်။ ကောင်းကင်ကို ကြည့်ကာ ကြယ်စုံနေသည်ကို တွေ့ရလေသော် ဤပွဲ၌ ဝင်းဦးပင် ရှုံးလေမည်လားဟု တွေးမိရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့သော် မိုးတို့၏ အစိုးမရတတ်ပုံ သဘောသဘာဝကိုပါ တစ်ဆက် တည်း တွေးနေမိလေသည်။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ကစားဝိုင်းတို့မှ အသံဗလံများက ပိုမို၍ ဆူညံလာလေသည်။ ညရုန်နာရီသာသာခန့်တွင် အခြေအနေက ပုံမှန်အနေအထားမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဦးဖေဇော်နှင့် မနီးမဝေး ပိုကာဝိုင်းမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဖဲသမားများ ဗရုတ် ဗရုတ် ထပြေးကြသည်ကို ဦးဖေဇော် တွေ့လိုက်ရသည်။

“မြွေတွေ့ဗျို့၊ မြွေတွေ့၊ ပြေးကြ၊ ပြေးကြ”
“အောင်မလေး၊ ကိုက်ကုန်ပါပြီဗျ၊ လုပ်ကြပါဦးဗျ”
“ဟ . . .ဟ၊ မြွေဟောက်ကြီး ဟ။ ပြေးပါဆို၊ ပြေး . . . ပြေး . . .”

ဤသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်မှုမှာ အခြားကစားဝိုင်းများကိုပါ ကူးစက်သွားလေသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ပြေးကြ လွှားကြ အော်ကြ ဟစ်ကြနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးကပါ ပျက်သွားခဲ့ပြီးနောက် မှောင်အတိကျသွားလေသည်။ ဦးဖေဇော် ကိုယ်တိုင် အိပ်နေရာမှ ရုတ်ခနဲထကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့ သွားရှောင်နေလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် မိုးကာတဲအတွင်းမှ အသံပြာမတတ် အော်ဟစ် လိုက်သော ဦးတင်ချိန်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“လုပ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကျုပ်ဆီကအိတ်ကို ဝင်လုသွားပြီ။ လုပ်ကြပါဦး”

အခြေအနေက ပို၍ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်များက ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများ၊ ကလေးငိုသံများကမူ မစဲနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီနေရာမှာ မီးကြိုးကို ဆွဲဖြတ်သွားတာဟေ့”
တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။ မီးကြိုးကို ပြန်ဆက်နိုင်ဘို့ ကြိုးစားနေကြလေသည်။ မကြာမီပင် ပြီးစီး သွားပြီး မီးစက်ကို ပြန်မောင်းပေးလိုက်ရာ မူလအတိုင်း ပြန်လည်၍ လင်းထိန်သွားလေသည်။ အခြေအနေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်စ ပြုလာလေသည်။

တစ်နေရာတွင် လူများဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလယ်တွင် အရိုက်ပင် ခံရ၍ပေလော၊ သို့မဟုတ် လူ အနင်းပင် ခံရ၍လော မသိ၊ မြွေအသေနှစ်ကောင်ကို တွေ့ကြရ လေသည်။

ထိုခဏတွင် လူတစ်ဦးက လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်လာပြီး နောက် . . .

“သွားပါပြီဗျာ၊ သွားပါပြီ။ ဒါ ကျုပ် မြွေတွေဗျ၊ ကျုပ် မြွေတွေ။ ဘုရားပွဲမှာ အလမ္မာယ်ပြဖို့ အစွယ်ချိုးထားတဲ့ မြွေတွေ။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပခြုပ်ထဲက လွတ်ထွက်ကုန်မှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုလူက ညည်းညူ၍နေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ထွန်းကြည် ဝင်းဦးနှင့် ဦးတင်ချိန်တို့ သုံးဦး တွေ့ဆုံမိကြပြီးနောက် ဝင်းဦးက -

“တောက်၊ သွားပြီဗျာ။ ရွှေတွေကော ငွေတွေပါ ပါသွားပြီ။ ဒီကောင်တွေ နောက်ကြောင်းအတိုင်း ပြန်ပြေးမှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ လိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်လို့မိတော့မှာလဲ။ ငွေထုပ်ပါသွားတဲ့အပြင် မိန်းမကိုပါ ရှာမတွေ့ပြန်ဘူး။ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ သန်းသန်းရေ . . သန်းသန်း”

အရေးထဲ ထွန်းကြည်က မိန်းမ ပျောက်နေပြန်သည်။ သူ့တပည့် စပယ်ယာများနှင့်အတူ ထွန်းကြည်က မိန်းမနာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ကာ အနီးအနားသို့ လိုက်ရှာကြလေသည်။ သို့သော် အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ဘဲ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေလေသည်။ ထွန်းကြည်တစ်ယောက် အရူးမီးဝိုင်းခံရသလို ကယောက်ကယက်ဖြစ်၍ နေလေသည်။

လူထု ပရိသတ်မှာ ပြန်လည်၍ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ကစားဝိုင်းများကို သိမ်းသူက သိမ်းနေကြသည်။ တဒင်္ဂ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကစားဝိုင်းများ ပျက်သွားကြရုံမက မိုးရွာ မရွာလောင်းပွဲကြီးမှာလည်း အလိုလို ပျက်ပြယ်၍ သွားလေတော့သည်။ ဦးဖေဇော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ချောက်ချားလျက် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

ခေတ္တမျှကြာသော် လင်းလေစခန်းဘက်မှ မောင်းလာသော ထွန်စက်သံများနှင့်အတူ မီးရောင်များကိုပါ မြင်ကြရလေသည်။ မကြာမီပင် ညောင်ပင်ချောင်းသို့ ရောက်လာကာ ကားများကို ညတွင်းချင်း ဆွဲတင်ပေးလေသည်။ ထွန်စက်၏ ဆွဲအားနှင့် ကား၏ ရုန်းအားတို့ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်သွားလေသည်။ ပထမတွင် ထွန်စက်က နံနက်တွင်မှ လာဆွဲပေးရန် စီစဉ်

ထားသော်လည်း မိုးကို စိတ်မချသဖြင့် ညတွင်းချင်း လာဆွဲပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ငွေထုပ်နှင့် မိန်းမပါ ပျောက်ဆုံးသွားသော ထွန်းကြည်နှင့် ရွှေများကိုဆုံးရှုံးသွားသော ဝင်းဦးတို့နှစ်ဦး မည်သို့ခံစားကြရမည်ကို မသိလေသော်ငြား ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များက ထိုည၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်ပြောဆို၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြလေသတည်း။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားပြီးနောက် နှစ်လခန့်အကြာတွင် ဦးဖေဇော်တစ်ယောက် ကျောင်းတာဝန်ဖြင့် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

တစ်နေ့သော် စာရွက်စာတမ်းတချို့အား မိတ္တူပွားရန် မိတ္တူကူးစက်၌ အလုပ်အပ်နှံခဲ့ပြီး အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ မိမိနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်မိသူ တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ဦးဖေဇော် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“နို့၊ ဒီက မောင်ရင်က ဝင်းဦး . . အဲလေ . . ယောင်လို့”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝင်းဦး မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်ဇင်ပါ။

ဒီက ဆရာကြီးကိုလည်း မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသားပဲ”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ သေချာတာပေါ့။ မောင်ရင်နဲ့ ကားသမား ထွန်းကြည်တို့ မိုးရွာ မရွာ လောင်းကြတဲ့ ညကပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဟုတ်ပြီ။ ဆရာကြီးက မှတ်မိသားပဲ”

“မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်တွေက နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြလဲ မသိဘူး။ ကျုပ်ဖြင့် တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားမိတာပဲ”

“အင်း၊ ပြီးတာတော့ ပြီးပါပြီ။ ပြောရရင် အဲဒီညက ကိစ္စတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်လက်ချက်တွေချည်းပဲဗျ”

“အလို၊ မောင်ရင်လက်ချက်တွေ၊ ဟုတ်စ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း၊ ဆရာကြီး ဒီလောက်သိချင်နေရင် ဒီအကြောင်းတွေကို အစအဆုံး ပြောပြရသေးတာပေါ့ဗျာ”
ဤတွင် အောင်ဇင်က အကြောင်းစုံအား ရှင်းပြလေတော့သည်။

မင်းဘူးဒေသ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် ကွမ်းတစ်ကိုက်အမည်ရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိလေသည်။ ထိုရွာတွင် ဦးမောင်ဖဲ၊ ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် သမီးချောနှစ်ယောက်ဖြစ်သော စန်းစန်းနှင့် သန်းသန်းတို့ မိသားစု နေထိုင်ကြလေသည်။ အစ်မကြီးစန်းစန်းက လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်ကပင် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး အငယ်မ သန်းသန်းကမူ ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုချောတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကားသမားထွန်းကြည်က ရွာသို့ရောက်တိုင်း အိမ်သို့ဝင်လာကာ သန်းသန်းအား ပိုးပန်းနေသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ဦးမောင်ဖဲ

အနေဖြင့် ထွန်းကြည်ကို နှစ်မြို့လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ထွန်းကြည်၏ အပေးအကမ်းရက်ရောမှုကြောင့် ဟန့်တားရမှာ အားနာလျက် မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ နေရလေသည်။ သန်းသန်း ကိုယ်တိုင်ကမူ ချစ်သူ အောင်တင့် ရှိပြီးသားဖြစ်သည့်အပြင် ထွန်းကြည်လို ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်၊ အကျင့်မကောင်းသူက အိမ်ထောင်ရှိပါလျက်နှင့် မိမိကို ပိုးပန်းရပါမည်လားဟု ရှက်လည်းရှက် မုန်းလည်းမုန်းမိသည့်အလျောက် ဝေးဝေးကပင် ရှောင်၍နေလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ဖဲမှာမူ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖဲချိုးကပ်နေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် ဖဲကစားရင်း အကြီးအကျယ် ရှုံးလေတော့သည်။ ဤတွင် ရှုံးမဲမဲကာ ငွေမျောလျှင် ငွေနှင့်လိုက်ဟူသော စကားအတိုင်း မိမိ၏ ယာခင်းနှင့်နွားများကို ပေါင်နံ့ပြီး ဆက်ရိုက်လေရာ ဘာတစ်ခုမျှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘဲ စုပ်စုပ်မြုပ်သွားလေသည်။

သို့နှင့် မိုးဦးကျချိန်ရောက်သော် အများနည်းတူ ယာထဲ မဆင်းနိုင်တော့ဘဲ ခြေမဲ့လက်မဲ့ဘဝဖြင့် ဦးမောင်ဖဲ အခက်ကြုံရလေတော့သည်။ ဤတွင် ထွန်းကြည်အတွက် သန်းသန်းကို ရဖို့အရေး အကွက်ဆိုက်လာလေတော့သည်။ ပေါင်နံ့ထားသည့် အကြွေးမှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်လေရာ ဤမျှ များပြားသောငွေကြေးကို ဦးမောင်ဖဲအနေဖြင့် မည်သို့မျှ ပြန်ရွေးနိုင်ဖွယ် မမြင်ပေ။

အောင်ဇင်က ဆက်၍ ပြောလေသည်။

“တိုတိုပြောကြပါစို့ ဗျာ။ အဲဒီ ပေါင်ထားတာတွေ အားလုံးကို ထွန်းကြည်က ပြန်ရွေးပေးလိုက်တယ်ဗျ။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဦးမောင်ဖဲကလည်း ထွန်းကြည်ဆန္ဒ လိုက်လျောဖို့ သမီးကို နားချ

ရတော့တာပေါ့။ သန်းသန်းခမျာ သနားစရာပါဗျာ။ မိဘတွေကို ငဲ့ပြီး ထွန်းကြည်လိုကောင်မျိုးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ရတာပဲ”

“ကောင်မလေးအတွက်ကတော့ သနားစရာပါပဲ။ သို့သော် မိသားစုကတော့ ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားတယ် ပြောရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ထွန်းကြည်က ယာတွေ၊ နွားတွေအားလုံး ပြန်ရွေးပေးလိုက်လို့ ဦးမောင်ဖဲလည်း အကုန်ပြန်ရသွားတယ်။ ယာထဲကိုလည်း ပြန်ဆင်းနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုက ကျန်နေသေးတယ်ခင်ဗျာ။ ကိုမောင်ဖဲ သောက်သောက်လဲ ဖဲရှုံးပစ်ရာမှာ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ ကုန်ရုံမကဘဲ အခြားသူတွေဆီက ငွေတွေချေးပြီး ရှုံးပစ်တာလည်း ပါသေးသကဲ့။ ဒီငွေတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့က လိုနေသေးတယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီနှစ် ယာထဲဆင်းနိုင်ဖို့က စိုက်ပျိုးစရိတ်တွေ၊ မျိုးဝယ်ဖို့တွေကလည်း လိုပြန်သေးတယ်။ ဒီ လိုအပ်ချက်တွေအားလုံးကိုလည်း ထွန်းကြည်ကပဲ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ ထွန်းကြည်က အပိုင်ကိုင်တော့တာပဲ။ ဘယ်လို ကိုင်သလဲဆိုတော့ သူက ဦးမောင်ဖဲကို ပြောတယ်။ ဦးလေး၊ ဦးလေးရဲ့ယာတွေ၊ နွားတွေကို ကျွန်တော်ပြန်ရွေးပေးပြီးပြီ။ ခုတစ်ခါ ဒီပြင် ဖဲကြွေးတွေကိုပါ ပြန်ဆပ်ပေးရဦးမယ်။ နောက်ပြီး ယာထဲဆင်းဖို့ အသုံးစရိတ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်က ထုတ်ပေးရဦးမယ်။ ဒီတော့ကာ အရင် ယာတွေ၊ နွားတွေရွေးပေးရလို့ ကုန်ကျခဲ့တာတွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော်ပဲ အကုန်ခံလိုက်ပါ့မယ်။ ခုထပ်ပေးရမယ့် ငွေတွေအတွက်ကိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ

ဦးလေး ငွေချေးတဲ့သဘောမျိုး လုပ်ထားစေချင်တယ်။ ငွေချေးစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးစေချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျာ”

“ဟင်၊ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်နေရသေးလဲ။ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့လိုက်ရင် ပြီးနေတာပဲဟာ။ ဟိုက သမီးလည်း ပေးပြီးနေမှပဲ”

“ထွန်းကြည်က အကြံနဲ့ပေါ့ဆရာကြီးရာ။ ကောင်မလေး သူ့ဆီက ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့။ ကောင်မလေးက ရည်းစားနဲ့ဆိုတော့ မတော်လို့များ သူ့ဆီက ပြန်ထွက်ပြေးသွားရင် ဒီငွေတွေကို ဦးမောင်ဖဲက ပြန်ဆပ်ရအောင် အပိုင်ကိုင်ထားတဲ့ သဘောပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီစာချုပ်အတွက် မိဘကဲ့ငဲ့ပြီး ကောင်မလေး သူ့ဆီမှာမြဲအောင် ခြေချုပ်လုပ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့။

ထွန်းကြည်က ဦးမောင်ဖဲကို ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောပြတယ်။ သူ့အနေနှင့် သန်းသန်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တကယ်မေတ္တာရှိတာပါ။ သူ့အနေနဲ့ ငွေတွေ အများကြီးအကုန်ခံပြီး ယူခဲ့ပေမဲ့ သန်းသန်းက ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရင် သူ့မှာ ကုန်ရကျိုးမနပ်ဘဲ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီစာချုပ်က သန်းသန်း သိသာရုံလုပ်ထားတဲ့ သဘောပါပေါ့။ နောင်တစ်ချိန် သားသမီးတွေ ရပြီး အိမ်ထောင်ရေး တည်မြဲသွားတာနဲ့ ဒီစာချုပ်က ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ပါဘူးပေါ့။ အဲဒီလို ရှင်းပြတယ်။ ဒီတော့ ဦးမောင်ဖဲကလည်း ထွန်းကြည်ဘက်ကကြည့်ရင် ဒါဟာ မှန်တာပါပဲ။ ယုတ္တိရှိတာပါပဲဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ် ခင်ဗျာ”

“နို့၊ အဲဒီ ဖဲကြွေးတွေက တော်တော်များသလားဗျာ”

“မများဘဲလား ဆရာကြီးရာ။ များတာပေါ့။ ဖဲကြွေးချည်း သက်သက်ကို ဆယ်သိန်းအောက် ဘယ်ရောက်လိမ့်မလဲ။ တခြား ယာဆင်းစရိတ်တွေ၊ ဘာတွေအတွက် ပေးရတာပါ ထည့်ပေါင်းမယ် ဆိုရင် ထွန်းကြည် ထပ်ထုတ်ပေးရတဲ့ ငွေတွေက သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်ကျော်လောက်တောင် ရှိသဗျ”

“အင်း၊ ဒီ ဦးမောင်ဖဲကလည်း တော်တော်ရွတ်တဲ့ လူပါပဲလား။ နောက်တော့ကော ဘယ်လိုတွေ ဆက်ဖြစ်ကြသလဲ။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးငြိမ်းသွားကြရောလား။”

“ဘယ်ငြိမ်းလိမ့်မလဲ ဆရာကြီးရာ။ ဘယ် ငြိမ်းလိမ့်ဦးမလဲ။ ဒီတစ်ခါ တစ်စခန်း ထလာတဲ့သူက ထွန်းကြည်ရဲ့မိန်းမကြီးပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးက ထွန်းကြည် ဒီလိုလျှောက်ရမ်းနေတာ တွေ့တော့ သူ့မှာ ဆွေ့ဆွေ့ကို ခုန်နေရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ အိမ်က ပိုက်ဆံတွေ လည်း စိုက်ပေးရသေး၊ အိမ်ပေါ်ကို အငယ်ကလေးကပါ တက် လာသေးဆိုတော့ ဆရာကြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သူ့မှာ ထွန်းကြည်ကို မလှန်နိုင်လို့သာ ကြိုတ်မှိုတ်ခံနေရတာကလား။”

ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမကြီးက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သဘော မျိုးဖြစ်အောင် ကြံတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုကြံသလဲဆိုတော့ ကြားလူက တစ်ဆင့် သန်းသန်းရည်စား အောင်တင့်သိစေဖို့ သတင်းလွှင့်ပေး လိုက်တယ်။ အောင်တင့်အနေနဲ့ စာချုပ်မှာပါတဲ့ ငွေကိုသာ ယူလာ ခဲ့ပါ။ အကုန်မတတ်နိုင်ရင်တောင် တစ်ဝက်လောက်ပါအောင် ယူ လာခဲ့။ စာချုပ်ကိုလည်း သူ ခိုးပေးမယ်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ထွန်းကြည်လက်က လွတ်အောင် သူ ကြံဆောင်ပေးမယ်ပေါ့။

ငွေတွေလည်းပြန်ရ ကောင်မလေးကလည်း ထွက်ပြေးဆိုရင် အားလုံးအိုကေသွားမယ်ဆိုပြီး ဒီမိန်းမကြီးက တွက်ထားတာကိုး ဆရာကြီးရ”

“ဒီလိုမှဖြင့်ဗျာ။ သူ့အနေနဲ့ ထွန်းကြည် နောက်မိန်းမယူတာကို မလိုလားနေမှတော့ ကောင်မလေးကို အောင်တင့်လက်ထဲထည့် လိုက်ပြီး စာချုပ်ကိုပါ ပြန်ပေးလိုက်ရင် ပြီးမနေဘူးလား။ ဘာလို့ စာချုပ်ကို ရွေးခိုင်းနေဦးမလဲ”

“မိန်းမဆိုတော့လည်း တွက်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကုန် ထားတဲ့ငွေတွေက အများကြီးဆိုတော့ နည်းနည်းပဲ ပြန်ရရဆိုပြီး အောင်တင့်ကို မျှားခေါ်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဒီတော့ မောင်ရင့် အောင်တင့်က ကြိုးစားရောတဲ့လား”

“ဝေးပါသေးတယ်ဗျာ။ တစ်ဖက်က စကားခေါ်ပေမဲ့ ဒီ အောင်တင့်ဆိုတဲ့ကောင်က နဂိုကတည်းက လူဆင်းရဲဆိုတော့ ဘာ ကိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ သန်းသန်းလည်း ထွန်းကြည်နောက် ပါသွား ရော သူလည်း စိတ်ညစ်ပြီး ရေနံရှာဖွေရေးထဲ ရောက်သွားတော့ တာပဲ”

“ဒီလိုနဲ့ တယ်ပင်လှစခန်းမှာ မောင်ရင့်နဲ့ အောင်တင့်တို့ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟာ၊ တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဆရာကြီး ဘယ်နှယ်လုပ်သိတုံးဗျ”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကောင်လေးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ငိုတစ်လုံး၊ ရယ်တစ်လုံးနဲ့ ပြောပြနေတာကို ခင်ဗျားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်နေတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေးက ကျွန်းပင်အောက်မှာ

ထိုင်နေတဲ့ သန်းသန်းဆီကိုလည်း မကြာမကြာ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေ တာဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားမိလိုက်တာပေါ့”

အောင်ဇင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်က အောင်တင့်နဲ့ သိတာကြာလှပါပြီ။ ဒီဇာတ်လမ်း တွေကိုတော့ တယ်ပင်လှမှာ သူနဲ့ တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်မိမှ သိရ တာပါ။ သူတို့ ရေနံရှာဖွေရေးကားက တယ်ပင်လှကို တာဝန်နဲ့ ရောက်နေချိန်မှာ ထွန်းကြည်ကားကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတော့တာကိုး။ အောင်တင့်က ကျွန်းပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သန်းသန်းကိုပြပြီး ရင်ဖွင့်လိုက်တာများဗျာ။ ကျွန်တော် အတော်လေး ကရုဏာ သက်သွားမိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ညောင်ပင်ချောင်းမှာ ထွန်းကြည်ကား ဗွတ်နစ်နေတုန်း အောင်တင့်တို့ကားပါ ဆက်ရောက်လာတာမို့ ကျွန်တော်လည်း ဒီ အကြံကို ကြံမိဖို့ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း မတရားမှု ဆိုရင် သိပ်ခံချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အရေးမဟုတ်ပေမဲ့ ကူညီဖို့ လက်မနှေးဘူး။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ အောင်တင့် ရဲ့အချစ် ရေးကိုလည်း ကူညီရာရောက်အောင်၊ ထွန်းကြည်လို ကောင်မျိုးကို လည်း ဆုံးမပြီးသားဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က စီစဉ်လိုက် တာပဲ။

အဲဒီတုန်းက အခြေအနေကိုလည်း ဆရာကြီးသိတဲ့အတိုင်း ပဲလေ။ ထွန်းကြည်ကားက ချောင်းလယ်မှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒီပြင် ကားတွေလည်း ဆက်သွားလို့ မရတော့ဘူး။ လူတွေက ည အိပ်ဖို့ ပြင်နေကြပြီ။ ကစားဝိုင်းတွေလည်း စဖို့လုပ်နေကြပြီ။ ဒီအချိန်

မှာပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို အဲဒီအကြံဝင်လာတာပဲ။ ဒီနောက် အောင်တင့်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့် အစီအစဉ်တွေ ပြောပြလိုက်တယ်။ အောင်တင့်ကလည်း လုပ်မယ်ဆိုပြီး သဘောတူတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အကွက်ဆင်ထားတဲ့အတိုင်း ပီပီရီရီ ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်ကြဖို့ ဆက် တိုင်ပင်ကြတယ်။

ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းစတယ်။ ပထမဆုံး ထွန်းကြည်ကို ကျွန်တော်က ဆွဲကြည့်တယ်။ သိပ်မခက်ဘူး။ ကား ဗွတ်နစ်လို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က သွားဆွပေးလိုက် တော့ သူ ပိုပြီးစိတ်တိုသွားတယ်။ မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ထွန်းကြည်က ကျွန်တော့်အကွက်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ မိုးရွာ၊ မရွာကို သိန်းအစိတ် ကြေး လောင်းမိပြီဆိုကတည်းက စီမံကိန်းတစ်ဝက် အောင်မြင်ပြီလို့ ကျွန်တော်မှတ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက်တော့ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်အောင် အလမ္မာယ်ဆရာကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး သူ့မြေတွေ လွတ်ပစ်တာလဲ ကျွန်တော်ပဲ။ အခြေအနေ ရှုပ်ယှက် ခတ်နေတုန်း မီးကြိုးကို ဆွဲဖြတ်ပစ်တာလည်း ကျွန်တော်ပဲဗျ”

“ဒါဖြင့် ဦးတင်ချိန်ဆီက ငွေထုပ်ကိုလု၊ သန်းသန်းကို ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာက အောင်တင့်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ဆရာကြီးရာ။ အောင်တင့်က သူ ဒီရောက် နေတယ်ဆိုတာ ထွန်းကြည် မသိအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေ တယ်။ သန်းသန်းကိုလည်း ခိုးတွေ့ပြီး အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်ရှင်းပြ ထားတယ်။ ညတွင်းချင်းပဲ အောင်တင့်က သူ့အရိုးနဲ့ သူ့ပြန်ထိုး ဆိုသလို ထွန်းကြည်ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ထွန်းကြည်မိန်းမကြီးဆီက စာချုပ် ကိုပြန်ရွေးပြီး သန်းသန်းနဲ့အတူ ပြေးကြတော့တာပေါ့ဗျာ”

ဦးဖေဇော်က ဇာတ်ရည်လည်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ညိတ်နေလေ၏။ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန် ဖြင့် -

“နို့၊ မောင်ရင့်ရွှေတွေတော့ အောင်တင့်ဆီက ပြန်ရရဲ့၊ မဟုတ်လား”

“ရတယ်ခင်ဗျ။ မရလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေတွေက အစစ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဗျာ၊ အစစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ။ လက်သန်းလုံးလောက် ကြိုးမျိုးကို တစ်ပေ သုံးသောင်းလောက်ပဲပေးရတဲ့ ပလက်တီနမ် ရွှေမျိုးဗျ။ နာမည်ကြီးရွှေဆိုင်က ဘောက်ချာအတုတွေနဲ့ ကျွန်တော်က အကျ အန လုပ်ထားတာ။ ပထမတော့ ကျွန်တော့်ကို လိမ်သွားတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ပြန်လိမ်ဖို့ ဆောင်ထားတာပါ။ အောင်တင့်ရဲ့ အရေး တော်ပုံနဲ့ ကြုံကြိုက်သွားလို့ အသုံးချလိုက်ရတာ။ ကူညီရကျိုးတော့ နပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာလို့ မဆုံးဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်က တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ သူပါပဲဗျာ။ သို့သော် ဥပဒေအရတော့ အောင်တင့်က မယားခိုးမှုနဲ့ ငြိနေတယ် မဟုတ် လားဗျ”

“ဘာမှငြိစရာ မရှိတော့ဘူး။ ထွန်းကြည်က သေမှပဲ ဆရာ ကြီးရယ်။ ဘာမဆို လောဘ၊ အတ္တကြီးတဲ့သူဆိုတော့ အကုသိုလ် တွေ ဝိုင်း၊ ရောဂါတွေ ဝင်ပြီး မကြာခင်ကပဲ ဆေးရုံမှာ သေသွားပေါ့ ဗျာ”

“ ဪ . . ”

ဦးဖေဇော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နေလေသည်။ စိတ်ထဲ တွင်မူ လူသတ္တဝါတို့၏ အတ္တစိတ်ကြီးမားပုံ၊ ထိုအတ္တကိုပင် အခြေခံ ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခမှန်းမသိဘဲ တဝဲလည်လည်နှင့် ကျင်လည်မြဲ ကျင်လည်နေကြပုံကို တွေးမိကာ သံဝေဂ အရကြီးရလျက် ရှိနေ လေသတည်း။ ။

ဓမ္မာစိမ်ထောင်စရေး

နွဲ့သင်္ဇင်ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ မိုးမြင့်အောင်က ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ခင်နွဲ့ရီက ကွမ်းယာ ယာနေရင်း တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ မိုးမြင့်အောင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ မိုးမြင့် အောင်က ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းတံတွေးတို့ကို ပျစ်ခနဲ ထွေးထုတ် လိုက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မနွဲ့ရေ။ ကွမ်းနှစ်ထုပ်လောက် လုပ်ထားလိုက်ဦး။ ကျွန်တော် ပန်းပဲဆိုင်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်။ အပြန်မှ ဝင်ယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ထုံး၊ ဆေးမွှေး၊ ဗမာဆေးပဲ မဟုတ်လား ကိုမိုးမြင့်အောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ပြောပြီး မိုးမြင့်အောင်က ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သွား လိုက်သည်။ ခင်နွဲ့ရီက ယာလက်စ ကွမ်းယာများကို ပါဆယ်ထုပ် ပြီးသည်နှင့် မိုးမြင့်အောင်အတွက် ကွမ်းစယာသည်။

သိပ်မကြာမီပင် မိုးမြင့်အောင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်လိုက်ပြီး ခင်နွဲ့ရီဘေးမှ ခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်နွဲ့ရီက ကွမ်းထုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မိုးမြင့်အောင်က ကွမ်းထုပ်ထဲမှ ကွမ်းယာတစ်ယာကို တုတ်ချွန်ကလေးနှင့် ထိုးယူလိုက်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရောင်းကောင်းရဲ့မဟုတ်လား မနွဲ့”

“ခုတလော ပါးတယ်ရှင့်။ မှော်ထဲမှာလည်း ဆီဈေးတွေ ကျတယ် ဆိုကတည်းက ငွေတွေရှားသွားသလိုပဲနော်။ ကိုမိုးမြင့်အောင် တို့ကော အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာထူးလဲ။ ဆီထွက်ကတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆီဈေးကျတော့ စရိတ်ထောင်းပြီး ဘယ်ကိုက်တော့မလဲဗျာ”

ကွမ်းဝယ်သူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ခင်နွဲ့ရီက ထပြီး ရောင်းရပြန်သည်။ မိုးမြင့်အောင်ထံမှ စကားသံတိတ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်နှင့် မျက်လုံးတို့ကတော့ လှုပ်ရှားမြဲ လှုပ်ရှားနေသည်။ ပါးစပ်က ကွမ်းကို တဖြုတ်ဖြုတ်ဝါးနေသလို မျက်စိက ခင်နွဲ့ရီ၏ နောက်ပိုင်းအလှတွင် စုံချည်ဆန်ချည် ကျက်စားနေလေသည်။

ရောင်းပြီးသွားသည်နှင့် ခင်နွဲ့ရီက ပြန်ထိုင်သည်။ မိုးမြင့်အောင်က မျက်နှာကို ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံမျိုးဖြင့် ခင်နွဲ့ရီကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မနွဲ့။ ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်ထားတဲ့ကိစ္စကို ခုထိ စဉ်းစားနေတုန်းပဲလား”

မိုးမြင့်အောင်စကားကြောင့် ခင်နွဲ့ရီမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ စကားကိုတော့ မည်သို့မျှ ခွန်းတုံ့မပြန်။

“လုပ်ပါဦး မနွဲ့ရာ။ တစ်ခါလာလည်း စဉ်းစားပါရစေဦး၊ တစ်ခါလာလည်း စဉ်းစားပါရစေဦးနဲ့။ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား။ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ မနွဲ့ရာ”

ခင်နွဲ့ရီက မိုးမြင့်အောင်ကို မကြည့်။ စကားကိုသာ မိုးမြင့်အောင် ကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မလောချင်ပါနဲ့ ကိုမျိုးမြင့်အောင်ရယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မ ဦးစားမပေးနိုင်သေးလို့ပါ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မိသားစု အခက်အခဲတွေက အများကြီးရှင့်”

“လာပြန်ပြီဗျာ ဒီစကား။ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ။ မနွဲ့ အတွက်ဆို ဘာမဆို . . .”

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ ပန်းပဲဆရာက ဆိုင်ထဲကို ရုတ်တရက် ဝင်လာသည်။ မိုးမြင့်အောင်ကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဗျို၊ ကိုမိုးမြင့်အောင်။ ခင်ဗျားထားခဲ့တဲ့ ပိုက်တွေကို လာကြည့်ဦး။ ပိုက်တွေက အတိုအရှည်မညီဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း အားလုံးကို ခြောက်လက်မစီ ဖြတ်လိုက်ရင် ဟုတ်ပါ့မလား။ တော်ကြာ ဖြတ်ပြီးမှ လွဲကုန်မှာ စိုးလို့ဗျ”

မိုးမြင့်အောင်က ကပျာကယာထပြီး ပန်းပဲဆရာနှင့် လိုက်သွားသည်။ သည်တော့မှ ခင်နွဲ့ရီ အသက်ကို ချောင်ချောင်ရှုခွင့် ရတော့သည်။

အလုပ်အားနေချိန်မို့ စိတ်က မိုးမြင့်အောင်အကြောင်းကို ဆက်ပြီးစဉ်းစားနေမိသည်။ မိုးမြင့်အောင်က မန္တလေးရေနံတူးအဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်။ သည်လိုပဲ ကွမ်းယာဝယ်ရင်း သူ့ကို ချဉ်းကပ်နေသည်မှာ ကြာလှချေပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ သုံးလလောက်တော့ ရှိပြီထင်

သည်။ မိုးမြင့်အောင်က ဘယ်လောက်ပင် စည်းရုံး စည်းရုံး သူက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ရသည်။ မိုးမြင့်အောင်၏ ညွှတ်ကွင်း၌ မသက်ဆင်းမိစေရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၊ ပရိယာယ် အမျိုးမျိုးဆင်ပြီး ရှောင်ကွင်းနေခဲ့ရသည်။

ပြောရလျှင် ခင်နွဲ့ရီအဖြစ်က ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသူငယ် လေးသံကြားရုံနှင့် လန့်ဆိုသည့် အဖြစ်မျိုး၊ ကြုံဖူးခဲ့ရ၊ တွေ့ဖူးခဲ့ရ၊ ကြောက်ဖူးခဲ့ရလေသော ထိုဇာတ်လမ်းမျိုး နောက်တစ်ကျော့ ပြန်လာမည်ကို စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် သတိထားနေရသည့် အဖြစ်မျိုး။

ဘာတဲ့။ မိုးမြင့်အောင် ပြောသွားတဲ့စကားက။ ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား။ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါတဲ့။ ဟုတ်လား။ အဲဒီ မယုံလို့လားဆိုတဲ့ စကားကြီးကိုပဲ ခင်နွဲ့ရီက လန့်တာပါ။ အဲဒီ တကယ်ချစ်တာပါဆိုတဲ့ စကားကြီးကိုပဲ ခင်နွဲ့ရီတို့က အလွန်ကြောက်တာပါလို့ နော်။

ကြောက်ဆို ဒဏ်ရာက အကင်းမှ မသေသေးဘဲ။ သည် အကြောင်း တစ်ခါပြန်တွေးမိတိုင်း အနာပေါ် တုတ်တစ်ခါကျသလို နာကျင်ရမြဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာက နှလုံးသားဒဏ်ရာ ဖြစ်နေသည်မို့ ပို၍စူးရှ၊ ပို၍ ခံခက်လှသည်ဟု ထင်မိချင်သည်။

ယခုလည်း ပြန်မတွေးချင်သော ထိုအကြောင်းဆီသို့ စိတ်က ပြန်ရောက်သွားမိပြန်သည်။ ထိုအခါ ခင်နွဲ့ရီမျက်နှာကလေးမှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ငရှန်တောင် ရေနံမှော်ကြီး အစွမ်းကုန် စည်ကားနေသည့် အချိန်။ တစ်နိုင်ငံလုံး ဟိုးဟိုးကျော်ပြီး သတင်းကြီးနေသည့်အချိန်။ ရေနံတူးချင်သူတွေ၊ ဈေးရောင်းချင်သူတွေ သူ့ထက်ငါ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည့်အချိန်။

ရေနံတူးသမားများက ကျင်းတစ်ပေါက်စာ ရေနံတူးခွင့်ရရေး အတွက် ကွပ်ကဲရေးရုံးအရှေ့တွင် စုပွဲတိုးဝေ နေကြသည်။ ထိုနည်း အတိုင်းပင် ဈေးသည်တွေကလည်း ဈေးတန်းနေရာချထားရေး ရုံးရှေ့မှာ ဆိုင်ခန်းနေရာရရေးအတွက် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းနေ ကြသည်။

နေရာချထားရေးအဖွဲ့မှာ အထူးပင် မျက်နှာပွင့်လှ၏။ သူတို့ကို ဟိုလူကလည်း မျက်နှာချိုသွေး၊ သည်လူကလည်း မျက်နှာ ချိုသွေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ဆိုင်ခန်းလိုချင်သူတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးထားသော ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်တွေ၊ အချိုရည်ဘူးတွေ၊ မုန့်၊ လက်ဖက်ရည်တွေနှင့် ပြည့်လျှံနေသည်။

ခင်နွဲ့ရီနှင့် ဒေါ်လှတို့နှစ်ယောက်က သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ အေးအေးလူလူပင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့က အင်အားနည်းသမား ဆိုတော့ ရှေ့ကလူတွေထဲ ဝင်မတိုးနိုင်။ စားသောက်ဆိုင်သမား၊ ဘီယာဆိုင်သမား၊ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သမားတွေနှင့် ဝင်မပြိုင်နိုင်။ သူတို့ပြီးတော့မှ အကျကောက်ကလေး ဝင်ကောက် မည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ထိုင်စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နေအတော်စောင်းမှပင် ရုံးထဲမှာ လူကျဲသွားသည်။ သူလို ကိုယ်လို ဆိုင်သေး ဆိုင်ငယ်သမားတွေလောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ခင်နွဲ့ရီက ဒေါ်လှကိုထားခဲ့ပြီး ရုံးထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ နေရာချထားပေးနေသူ၏ စားပွဲနားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

ရှေ့က လူကုန်သည်နှင့် သူ့အလှည့်ရောက်လာသည်။ အသားဖြူဖြူ အသက်ခပ်လတ်လတ်အရွယ်ရှိ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသူက ခင်နွဲ့ရီကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘာဆိုင်ဖွင့်မှာလဲ”

“ကျွန် . . . ကျွန်မက ကွမ်းယာဆိုင်လေးပါရှင်”

“ကွမ်းယာဆိုင်က နေရာလွတ်မှ မရှိတော့ဘဲ။ ကုန်နေပြီ”

“လုပ် . . . လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရယ်။ နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးပဲရ ရပါ။ တစ်ဆိုင်စာလောက်ကလေးပါ ရှင့်”

“မရှိတော့ဘူးဆိုမှပဲ။ တစ်ဆိုင်စာလောက်ကလေး လုပ်နေပြန်ပြီ”

ထိုလူက ခပ်မာမာပြန်ပြောလိုက်တော့ ခင်နွဲ့ရီ မျက်နှာကလေး ငယ်သွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆိုင်ခန်းက ခုလာ ခုယူလို့မှ မရဘဲ။ ကြိုတင်စာရင်းပေးရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“မ. . . မသိလို့ပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မတို့က အဝေးက လာတာပါ။ ဒီမှာက အသိလည်း မရှိ၊ အားကိုးရမယ့်သူလည်း မရှိလို့ပါ ရှင်”

“ဈေးတန်းသစ် အကွက်ရိုက်မှပဲ ရတော့မယ်။ နောက် သုံးရက်လောက်ကြာမှ ပြန်လာခဲ့။ အခု စာရင်းပေးခဲ့။ မှတ်ပုံတင်သွားယူ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ခင်နွဲ့ရီက နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ထိုလူ၏ မျက်လုံးတို့က ခင်နွဲ့ရီ၏ အိစက်ဖွံ့ထွားလှသော ကိုယ်အောက်ပိုင်းဆီသို့ ဒက်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ မျက်လုံးကို ပြန်မခွာနိုင်တော့ဘဲ ခင်နွဲ့ရီသွားရာနောက်သို့ တစိုက်စိုက်နှင့် လိုက်သွားလေသည်။

ဒေါ်လှဆီမှ မှတ်ပုံတင်ယူပြီး ခင်နွဲ့ရီပြန်လာတော့ ထိုလူက စိတ်ပြောင်းနေလေပြီ။ စိတ်သာမက မျက်နှာကပါ ပြောင်း၍ နေလေပြီ။ ပျော့ပျောင်းချိုသာသော အသွင်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်သွားကာ ခင်နွဲ့ရီအား ရှေ့မှကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“ထိုင်၊ ညီမလေး။ ညီမလေးတို့က အသိမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဆိုတော့လည်း အစ်ကိုက ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်။ ဗွီအိုင်ပီ အတွက်ဆိုပြီး ချန်ထားတဲ့ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းစာ အစ်ကိုမှာ ကျန်သေးတယ်။ အဲဒီလူက လာဖို့ မသေချာတော့ဘူး။ ညီမလေး ယူမလား”

“ယူမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ခန်းခက သိပ်ဈေးကြီးနေမလားပဲ”

ခင်နွဲ့ရီ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အသံတွေပင် တုန်နေသည်။ ထိုလူ့အပေါ် ကျေးဇူးတင်သောစိတ်တွေက ဟုန်းခနဲပင် ကြွတက်လာသည်။

“ဈေးကတော့ ကြီးတယ်။ နေရာကလည်း ကောင်းတယ်။ ဗဟိုကျတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ခန်းခအတွက်က ဘာမှ မပူပါနဲ့။ အစ်ကို ကြည့်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ ဆိုင်ဆောက်ဖို့အတွက်သာ စီစဉ်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မဖြင့် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းကို မသိဘူး။ နောက်ကိုလည်း ဆက်ပြီး အားကိုးပါရစေနော် အစ်ကို”

သည်နောက်တော့ သူ့အကြောင်း ကိုယ်မေး၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူမေးပြီး အတန်ကြာအောင် စကားပြောနေမိကြသေးသည်။ သည်နောက်မှ ခင်နွဲ့ရီက ဆိုင်ဆောက်ဖို့အရေး တိုင်ပင်ရန် ဒေါ်လှထံ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ထသွားသည်။

ခင်နွဲ့ရီက ထွက်သွားသော်ငြား ခင်နွဲ့ရီ၏ လုံးဝန်းမို့မောက်သော ရွှေရင်ဖြိုးဖြိုးနှင့် မျက်မှောင်ကလေးချီကာ စကားပြောတက်သည့် အညာသူညိုချော မျက်နှာကလေးက ထိုလူမျက်စိထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ စွဲကျန်နေခဲ့လေသည်။

သည်နောက်တော့ မောင်မောင်လတ်က ခင်နွဲ့ရီ၏ ဘဝကလေးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်။

ခင်နွဲ့ရီ ဆိုင်စဆောက်သောနေ့က ပန္နက်ရိုက်၊ တိုင်ထူပြီး ချိန်လောက်မှာပင် မောင်မောင်လတ်က ဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ခန်းအနေအထားကို အကဲခတ်၍ မောင်မောင်လတ်က ညည်းတွားလိုက်သည်။

“အဆောက်အအုံကလည်း သေးသေးကလေးပါလား အနွဲ့ရဲ့”

“သေးဆို ကွမ်းယာဆိုင်ပဲလေ အစ်ကို။ ပြီးတော့ အနွဲ့တို့က လူလည်း သိပ်မှ မများပဲဟာ”

“ခက်ပါလား အနွဲ့ရယ်။ ဒီလောက် ဗဟိုကျတဲ့နေရာမှာ ကွမ်းယာတစ်မျိုးတည်းနဲ့ပဲ ပြီးတော့မှာလား။ နောက်ဆုံး မီးသွေးပဲ ပုံရောင်းရောင်း၊ ထင်းပဲ ပုံရောင်းရောင်း ရောင်းလို့ရအောင် ဆိုင်ကို ကြီးကြီးဆောက်ထားမှပေါ့”

“မသိဘူးလေ အစ်ကိုရယ်။ အနွဲ့က ရိုးရိုးပဲ တွေးမိတာကိုး”

“လာဘ်မြင်မှပေါ့ အနွဲ့ရဲ့။ မှော်က ဒီလောက် ခေတ်ကောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာရောင်းရောင်း ရောင်းမကောင်းဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ ကဲ . . . ကဲ အစ်ကိုပြောတဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပြင်ဆောက်ဖို့လုပ်”

သည်လိုနှင့် ဆိုင်ကို ပြန်ပြင်ဆောက်ကြရသည်။ မောင်မောင်လတ် ချပေးသောပုံစံနှင့် အကျယ်အဝန်းအတိုင်း ပြင်ဆောက်လိုက်မှ ဆိုင်က ထည်ဝါသွားသည်။ ခုံညားသွားသည်။

ဒေါ်လှက ဆိုင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး အားတွေရနေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ အနွဲ့။ ခုလို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ဆောက်လိုက်တော့ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့။ ကိုလတ်လည်း ကုမ္ပဏီမှာ နေရတာ ကျဉ်းကျပ်တဲ့အခါ ဒီမှာ ချောင်ချောင်ချိချိ လာနေလို့ရတာပေါ့။ ကုမ္ပဏီက ထမင်းဟင်းကို ငြီးငွေ့တဲ့အခါ ဒီမှာ လာစားလို့ရတာပေါ့”

ဒေါ်လှ စကားဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ မောင်မောင်လတ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သလို ခင်နွဲ့ရီကလည်း ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးကာ ခေါင်းကို အသာငဲ့လိုက်သည်။

ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ မောင်မောင်လတ်က အစီအစဉ်သစ်တစ်ခုကို ခင်နွဲ့ရီအား ပြောပြသည်။

“ဟန်ကျပြီ အနွဲ့ရေ။ ကွမ်းယာကို ဒီဘက်က ရောင်း။ ပိုနေတဲ့ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းကို မျော့၊ ဝါး၊ သက်ငယ်နဲ့ ထရံတွေ ပုံရောင်း

မယ်။ တောက မျောသမား၊ ဝါးသမားတွေနဲ့ အစ်ကိုက အဆက် အသွယ်ရှိပြီးသား။ ဒီ လာပုံခိုင်းလိုက်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ နေရာချထား ရေးမှာ ဆိုင်ခန်းလာတောင်းတဲ့ သူတွေကိုလည်း ဆိုင်ဆောက် ပစ္စည်းတွေကို ဒီမှာလာယူရမယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်။ ကဲ မပိုင်လား”

“ကောင်းသားပဲ အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ အနွဲ့တို့က လုပ်နိုင်ပါ့ မလား”

“ဘာ မလုပ်နိုင်စရာရှိလဲ။ လူများများလိုတာမှ မဟုတ်တာ။ အနွဲ့က ကွမ်းရောင်း။ ဒေါ်လှက ဒီမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ထိုင် နေရုံပဲ။ မျော၊ ဝါး လာပုံတဲ့သူက သူတို့ဘာသာရေတွက်ပြီး ပုံပေး သွားမှာ။ ဝယ်ချင်တဲ့သူကလည်း သူ့ဘာသာရွေးပြီး သယ်သွားကြ မယ့် ဥစ္စာ။ ဒေါ်လှက ထိုင်ရောင်းပြီး ပိုက်ဆံကောက်နေရုံပဲ”

“အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အနွဲ့က အရင်းအနှီးကိစ္စကို ပြောနေတာပါ အစ်ကို”

“အနွဲ့ရာ။ ဒီအကြောင်းကိုမသိဘဲ အစ်ကိုက ပြောပါ့မလား။ ရော့ . . . ဒီမှာ။ ငွေဆယ်သိန်း။ ဒါ လုပ်ငန်းအစပျိုးဖို့ပဲ ထုတ်ပေး တာ။ လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်လာလို့ လည်ပတ်ဖို့ လိုလာရင် ထပ်ထုတ် ပေးဦးမယ်”

မောင်မောင်လတ်က ငွေစက္ကူအုပ်တွေကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲ ထုတ်ပေးသည်။ ခင်နွဲ့ရီမျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားသည်။

မောင်မောင်လတ်တွက်ကိန်းက ကွက်တိပ်င် ဝင်သွားသည်။ ဆိုင်နေရာက အရပ်လေးမျက်နှာ လမ်းဆုံကျရာဆိုတော့ ရောင်း

ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မှော်ကြီးကလည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာ၊ အဆောက်အအုံတွေကလည်း တိုးသည်ထက် တိုးလာ နေသည့် အချိန်မျိုးတွင် သစ်၊ ဝါး၊ သက်ငယ်ဝယ်သူတွေက တစ်နေ ကုန် ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ကားတစ်စီးစာ ပုံထားလျှင် သုံးရက်ပင် မရောင်းရ။ ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲပင် ကုန်သွားသည်။

ခင်နွဲ့ရီ ကံထလေပြီ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဝင်လိုက်သည့်ပိုက်ဆံ တွေ။ တစ်ဖက်က ကွမ်းယာကို လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရ သလို အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေကလည်း ညတစ်ရော့ခိုးချိန်မျိုးမှာပါ ထ ထ ရောင်းနေရသည်။ နေ့စဉ်ဆိုင်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ယောက် သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရောင်းရငွေတွေကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် ရေတွက်ကြရသည်။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့သည့်ငွေ တွေကို နေ့တိုင်းလိုလို ရနေသည်မို့ ခင်နွဲ့ရီ ပျော်လိုက်တာ။

သည်ရက်တွေမှာ မောင်မောင်လတ်က အဝင်အထွက် စိပ်သည်ထက် စိပ်လာသည်။ ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်စားသည့်ရက်က နည်း လာပြီး ခင်နွဲ့ရီတို့ဆီမှာပင် စားနေတာ များသည်။ အိပ်တာကျတော့ ဟိုမှာ ပြန်အိပ်သည်က များပါသည်။ တစ်ခါတလေတွင် ခင်နွဲ့ရီ တို့ဆီမှာပင် နှစ်ည သုံးည ဆက်အိပ်သွားတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

ခင်နွဲ့ရီတို့က မောင်မောင်လတ်ကို ဘာပြောနေစရာ လိုသေး သနည်း။ သူ့လို ကျေးဇူးရှင်ကြီး၊ ကယ်တင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက် အတွက် အမြဲတမ်း တံခါး မရှိ၊ ဓား မရှိပဲပေါ့။ ဘယ်အချိန် ဝင်ဝင်၊ ဘယ်အချိန် ထွက်ထွက်ပဲပေါ့။

တစ်ညမှာတော့ မောင်မောင်လတ်က ညဉ့်နက်မှ ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ဆိုင်သိမ်းနေချိန်မှာ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်သိမ်း

ပြီးသည်နှင့် ခင်နွဲ့ရီက မောင်မောင်လတ်အတွက် အိပ်ရာခင်းပေးသည်။ မောင်မောင်လတ်က တစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာသည်ဟုပြောကာ စကားအနည်းအကျဉ်းသာပြောပြီး အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်သွားသည်။ မကြာမီ ခင်နွဲ့ရီတို့လည်း အသီးသီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်ရောက်တော့ ခင်နွဲ့ရီက တစ်ရေးနိုးပြီး အပေါ့သွားရန် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မီးက ဖျတ်ခနဲ ပိတ်သွားသည်။ မီးစက်က ပျက်တာဖြစ်မည်ဟု ခင်နွဲ့ရီထင်လိုက်မိသည်။ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ပြန်ထလာခဲ့သည်။ တံခါးဝရောက်တော့ လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိပြီး ခင်နွဲ့ရီလန့်သွားသည်။

“အမလေး၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဟော၊ အနွဲ့ပါလား”

“ဟင်၊ အစ်ကို။ ကန်တော့နော် ကန်တော့”

သူ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ ဘယ်သူလဲ သိသွားကြသည်။ ထိုမျှမက၊ တစ်ယောက်၏ကိုယ်နံ့ကို တစ်ယောက်က မိမိရကြီး ရှုရှိုက်လိုက်ကြရသည်။ စောစောက လူချင်းတိုက်မိပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားတော့ မောင်မောင်လတ်က ခင်နွဲ့ရီလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ထိန်းကိုင်ထားလိုက်သည်။ ယခု ထိုလက်တွေက ဆက်ကိုင်မြဲ ကိုင်ထားပြီး ပြန်မလွှတ်တော့ချေ။ ခင်နွဲ့ရီကလည်း ကိုယ်လုံးချင်းထိနေသော မောင်မောင်လတ်ရှေ့မှ ရုန်းထွက်မသွားချေ။ အသက်ရှူမြန်လာခြင်းနှင့်အတူ ရုန်းထွက်ရန် စိတ်ပင်မကူးတော့ချေ။

ထိုနောက်တွင်တော့။

ထိုညမှ နောက်ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာသော် ခင်နွဲ့ရီက မောင်မောင်လတ်ကို ယခုကဲ့သို့ ပြောလေပြီ။

“အစ်ကိုရယ်၊ အနွဲ့တို့ ဒီအတိုင်း ဆက်နေသွားလို့တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ မင်္ဂလာလေး ဘာလေးဆောင်ဖို့ မလုပ်တော့ဘူးလား”

“ကိုယ်သိပါတယ် အနွဲ့ရယ်။ လုပ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်က မိုးရွာတုန်း ရေခဲနေရတဲ့အချိန် မဟုတ်လား။ မှော် အခြေအနေကောင်းတုန်း စီးပွားရေးကို တွန်းလှုပ်နေရမယ့် အချိန်။ မင်္ဂလာဆိုတာ ဘယ်အချိန်ဆောင်ဆောင် ရတာပဲ။ အစ်ကိုက လူပျို၊ အနွဲ့က အပျို၊ ဘာပူစရာ လိုသေးလဲ။ တချို့ဆို ပေါင်းသင်းနေကြတာ နှစ်ပတ်တောင်လည်နေပြီ။ ဘာမင်္ဂလာမှ မဆောင်ဘူး။ ငွေကိုပဲ ကြိတ်ရှာနေကြတာ”

“သူများတွေ ဘယ်လိုနေနေပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ အနွဲ့ကတော့ ဒီလိုကြီးနေရတာ လိပ်ပြာမသန့်လို့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အမယ်။ မှော်ဆိုတာ ဘာပတ်ဝန်းကျင်မှ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုဘူး။ ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကိုစောင့်ကြည့်နေတာ မရှိဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ့နေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်နေပဲ။ ဒီလူတွေနဲ့ အမြဲတမ်းလည်း အတူနေရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူက ကိုယ့်ဘေးမှာ အခုရှိပေမဲ့ တော်ကြာ ရှိချင်မှ ရှိတော့တာ။ ဘာမှ ရှက်နေစရာမလိုဘူး။ မှတ်ထား အနွဲ့။ မှော်လောကဆိုတာ ဘယ်သူမှ သူ ဘာကောင်လဲ၊ ငါ ဘာကောင်လဲဆိုပြီး စပ်စုနေတာ မရှိဘူး။ လေ့လာနေတာ မရှိဘူး။

သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ခပ်တည်တည် စခန်းသွားနေကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲဗျ နော်”

ခင်နွဲ့ရီ ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်တော့။ ယုတ္တိယုတ္တာနှင့် ရှင်းပြ နေသော မောင်မောင်လတ်စကားကို ဘယ်လိုမှ မငြင်းတတ်တော့။ နောက်ဆုံး၌ “အေးလေ သူက မင်္ဂလာမဆောင်ဘူးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်နေ့နေ့ဆောင်မယ်လို့ ပြောထားသားပဲ” ဟူသော အတွေးဖြင့် ဖြေတွေးတွေးကာ ခင်နွဲ့ရီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့် လိုက်သည်။ ထို့အပြင် ထိုခဏ၌ သူ့မျက်လုံးတို့က လက်ပေါ်မှ ခြောက်ကွင်း ခုနစ်ကွင်းခန့်ရှိသော လက်ကောက်တွေကို အကြည့် ရောက်သွားပြန်လေရာ သူတွေ့မိသော အတွေးက ပို၍ပင် ခိုင်မာ သွားရလေသည်။

ဒေါ်လှကမူ သည်ကိစ္စကို ဘာမှ ဝင်မပြော။ ဘာမှ ဝင်မပါ။ မြုံစိစိ၊ ငုံးတိတိနှင့်ပင် နေသည်။ ပြောရလျှင် သူက ခင်နွဲ့ရီနှင့် ဘာမှ သွေးသားတော်စပ်သူ မဟုတ်။ အိမ်နီးနားချင်းမို့ အဖော် သဟဲအဖြစ်နှင့် မှော်ထဲလိုက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မသကာ ကိုယ့်သမီး၊ ကိုယ့်တူမဆိုလျှင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ပြောသာ သေးသည်။ ခုတော့ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်၊ သူတို့စိမ့်ကိန်း၊ သူတို့ အစီအစဉ်နှင့် သူတို့ခရီးစဉ်ကို သူ့အနေနှင့် ဘာမျှဝင်မပြောသာ။ ပြောစရာလည်းမလို။

အခန်းထဲကို သူတို့လင်မယား နေရာဝင်ယူလိုက်ကတည်းက သူက ဘုရားစင်အောက်သို့ ခပ်အေးအေးပင် ပြောင်းအိပ်ပေး လိုက်သည်။

မောင်မောင်လတ်စကားက မှားတော့ မမှားပါချေ။ မှော် လောကသားမှန်သမျှ ကိုယ့်အရေးကိုယ် လုံးပန်းနေကြသူချည်း ဖြစ်သည်။ အရပ်ထဲ ရွာထဲမှာလို သူတစ်ပါးကိစ္စကို စောင့်ကြည့်၊ ကဲ့ရဲ့၊ အတင်းပြောသော ဓလေ့က သိပ်မရှိလှ။ သည်လိုမရှိရခြင်း မှာ မှော်သားတွေက လူကောင်းတွေချည်းမို့လို့ဟု မဆိုလို။ အခြေ အနေကိုက သည်လိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မှော်ထဲမှာက လူပေါင်းစုံသည်။ လူကောင်းတွေ ရှိသလို လူ ဆိုးတွေလည်း ရှိသည်။ အထူးအားဖြင့် လူဆိုးလူမိုက်များအတွက် ကျက်စား ကျင်လည်ရာ၊ ဇာတ်မြုပ်ခိုအောင်းရာ နေရာဟု ပို၍ပင် ဆိုထိုက်လှသည်။ လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်၊ ဖေါက်ထွင်း၊ မုဒိမ်းကျင့် စသော ရာဇဝတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ပြီး တိမ်းရှောင်လာသူ၊ ထောင်ပြေး၊ ဝရမ်းပြေး၊ သူပုန်လူထွက် အလွန်ပေါများသော နေရာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မှော်ထဲမှာ အနေတတ်ဖို့လိုသည်။ မင်း ဘာ ကောင်လဲ၊ ငါ ဘာကောင်လဲဆိုပြီး ထောင်ထောင်ထောင်ထောင် လာ မလုပ်နှင့်။ လူတန်းစားစကား လာမပြောနှင့်။ သူ ဘယ်လိုလူ၊ ငါ ဘယ်လိုလူဆိုပြီးတော့လည်း မဝေဖန်နှင့်။ အာမချောင်နှင့်။ သူတစ်ပါးအကြောင်းကိုလည်း မသိချင်နှင့်။ သိလျှင်လည်း မသိချင် ယောင်ဆောင်နေ။ ကိုယ့်အထာနှင့်ကိုယ် ခပ်တည်တည်နေ။ ဤ သည်မှာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံး၊ ဘေးအရှင်းဆုံးနေနည်းပင် ဖြစ် သည်။

နောက်တစ်ခုက မှော်ထဲမှာ ကိုယ့်ရပ်သူရွာသားချင်း၊ အကြောင်းသိတွေချင်း စုဝေးနေထိုင်ကြသည်ဟူ၍ ရှားလှသည်။

များသောအားဖြင့် နယ်တကာ အရပ်တကာက လူတွေ ရောထွေး စုဝေးမိကြပြီး ကြုံရာနေရာမှာ နေကြသည်သာ များသည်။ ပြီး နေရာတစ်ခုမှာ စွဲမြဲပြီး ကြာကြာနေကြသည်လည်း မဟုတ်ပြန်။ အခြေအနေအရ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းလိုက် ရွှေ့လိုက် နှင့် ခရီးနှင့်ကြသူတွေသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် မှော်ထဲမှာနေရသည်မှာ အနေချောင်သည်၊ ပေါ့ပါးသည်၊ လွတ်လပ်သည်ဟုပင် ပြောနိုင်ပြန် သည်။ ကိုယ့်အရေးနှင့်ကိုယ် ဘာသိဘာသာပင် နေကြသည်မို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရေးစိုက်နေသည်ဟူ၍ မရှိ။

သည်တော့ မောင်မောင်လတ် ပြောသလိုပင် သည်ကိစ္စကို အကြောင့်ကြကြီး ကြောင့်ကြနေစရာ၊ အပူလုံးတစ်ခုလုပ်ပြီး စိုးရိမ် နေစရာ လိုလှသည် မဟုတ်။ သူလို ကိုယ်လို ခပ်တင်းတင်း ခပ် ပြောင်ပြောင် နေလိုက်ရုံသာရှိသည်။ အချိန်တန်၍ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားရယ်လို့ တိတိကျကျဖြစ်ရလျှင် ပြီးရောမဟုတ် လား။ လောလောဆယ် စီးပွားရေးကိုသာ မဲလုပ်နေဖို့ အရေးကြီး သည်ဟု ခင်နွဲ့ရီ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေ့ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေလိုက်လေ တော့သည်။

သည်လိုနှင့် နေလိုက်သည်မှာ ငါးလခန့်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်၌ မှော်အနေအထားကလည်း ပြောင်းလဲစ ပြုလေပြီ။ မှော်ဟောင်းဖြစ်သွားသော ခင်နွဲ့ရီတို့ဘက်မှာ သိပ်မစည်ချင်တော့။ ကျင်းသမားတွေက မှော်ကွက်သစ်တွေမှာ သွားပြီး စုပုံနေကြ

ပြန်သည်။ ဈေးသည်တွေကလည်း သူတို့သွားသည့်နောက်ကို လိုက် ပြီး ပြောင်းနေကြ၊ ရွှေ့နေကြပြန်ပြီ။ ဤသည်မှာ ငါးပွက်ရာ ငါးစာ ချရသော မှော်ခလေးအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

အများနည်းတူ ခင်နွဲ့ရီတို့လည်း ဆိုင်ရွှေ့ရန် ပြင်ကြသည်။ ဆိုင်ဖျက်သောနေ့က သူတို့အလုပ်ရှုပ်ကြသည်။ ဦးစွာ ဆိုင်ပစ္စည်း တွေကို လှည်းငှားပြီး ဆိုင်သစ်နေရာသို့ ရွှေ့ကြရသည်။ ရွှေ့ပြီးသား ပစ္စည်းတွေကို ဒေါ်လှအား ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားရသည်။ မောင်မောင် လတ်နှင့် ခင်နွဲ့ရီတို့ကတော့ ဆိုင်ဖျက်ရာတွင် လူငှားများနှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူလုပ်နေကြသည်။

ဤတွင် ခင်နွဲ့ရီက အမိုးပေါ်မှ သက်ငယ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲ ချနေစဉ် အမှိုက်တစ်စက မျက်လုံးထဲဝင်သွားသည်။ အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးထဲက အမှိုက်ကို ထုတ်ရန်ပြင်သည်။ အမှိုက် က တော်တော်နှင့် ထုတ်၍မရ။ မျက်လုံးထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုကြီး ဖြစ်နေပြီး အနေရခက်နေသည်။ မောင်မောင်လတ်ကပါ ဝိုင်းကူပြီး ထုတ်ပေးရသည်။ ခင်နွဲ့ရီ၏ မျက်လုံးကိုဖြုတ်ပြီး ပါးစပ်နှင့် မှုတ်ထုတ် ပေးသည်။ အတန်ကြာတော့မှ အမှိုက်စင်သွားပြီး အနေရခက်တာ လည်း ပျောက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဗြုန်းစားကြီး ဝင်ရောက်လာလေသည်။ လူတစ်ယောက်က မောင်မောင်လတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်မို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျ သွားသည်။ မောင်မောင်လတ်က အံ့အားသင့်စွာ ထိုလူကို ပြန် အကြည့်တွင် လက်ဝါးနှစ်ချက်က သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ကျရောက်သွားပြန်လေသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ခင်နွဲ့ရီက ကြက်သေသေပြီး ကြောင် ကြည့်နေမိသေးသည်။ နောက်တော့မှ သတိဝင်လာပြီး မောင် မောင်လတ်အား အဆက်မပြတ်ရိုက်နေသူကို ဝင်ဆွဲတော့သည်။ ထိုအခါ ရန်သူ၏မြားဦးက ခင်နွဲ့ရီဘက်သို့ လှည့်လာချေပြီ။

“အောင်မယ်၊ သူ့ကောင်ထိတော့ မခံချင်ဘူးပေါ့လေ လာခဲ့စမ်း။ ဒါ နင့်ယောက်ျားများ မှတ်နေသလား၊ ငါ့ယောက်ျားဟဲ့၊ ငါ့ယောက်ျား။ နင့်ကိုပါ ဆုံးမရသေးတာပေါ့။ ကဲဟယ် . . . ကဲဟယ်”

“ဖြန်း . . . ဖြန်း”

ခင်နွဲ့ရီပါးတွေ ပူခနဲ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံး ထဲမှာလည်း မီးတွေပွင့်ကုန်သည်။ မောင်မောင်လတ်က ကြားမှ ဝင်ရပ်ပြီး ဗလုံးဗထွေးနှင့် ပြောသည်။

“မမမြင့်၊ မမမြင့်။ သူ့ကို မရိုက်ပါနဲ့ဗျ။ ရိုက်ချင်ရင် ကျွန် တော့ကို ရိုက်ပါ”

“အောင်မာ။ ဟဲ့ ငလတ်၊ ဟဲ့ ကလေကဝ။ နင် ဘာကောင်လဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသေးရဲ့လား။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ကို ပစ်ပြီး အလေလာလိုက်နေတဲ့ ကောင်ကများ။ ထို့ . . .”

ထိုမိန်းမကြီးက ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ လူပုံက အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ပိန် ခြောက်ခြောက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ခေတ်ပေါ် ပစ္စည်းများ၏ အကူအညီ ဖြင့် ကြိုးစားပြီး အလှပြင်ထားသော်ငြား အသက်ကြီးသည့်ရုပ်ကိုမူ မဖုံးကွယ်နိုင်ချေ။ ထို့ပြင် ယခုလို ဒေါသမွန်ပြီး စူးစူးဝါးဝါးကြီး ဖြစ်နေပြန်တော့ သူ့ရုပ်က ပို၍ အရုပ်ဆိုးကာ ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းနေလေသည်။

မောင်မောင်လတ်က ပြောသေးသည်။

“ခင်ဗျား လွန်မယ်နော် မမမြင့်။ ဒီလို ထင်ရာမြင်ရာ စွတ် မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာကိုလည်း ဘာမှ နားမထောင်သေးဘဲနဲ့”

“ဟဲ့ကောင် ငလတ်။ တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း။ နင်ရှင်းပြတာကို ငါက ဘာနားထောင်စရာလိုသေးလဲ။ နင် ဒီမှာ လာပြီး ဇာတ်လမ်း ရှုပ်နေတာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်နေတဲ့ဟာပဲ။ အောင်မယ်။ ငါ့ကိုများ လွန်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့။ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ကောင်ကများ။ ဒီမှာ၊ နင့်လို ရေမျောကမ်းတင်ကောင်ကို ငါဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ယောက်ျား တော်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နှင်မေ့ပလား။ ငါသာ မကယ်ရင် နင် ခုထိ ထောင်ထဲက ထွက်ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေ့သွားပလားဟဲ့ ခွေးမျိုးရဲ့”

မိန်းမကြီးက ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေကိုပါ ဖော်ပြီး အော်ဟစ် နေသည်။ ချက်ကောင်းမိသွား၍လား မသိ။ မောင်မောင်လတ် ငြိမ်သွားသည်။ တွေ့သွားသည်။ ထူထူပူပူ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခိုက် မှာပင် အဖော်ပါလာဟန်တူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆိုင် ထဲဝင်လာပြီး ထိုမိန်းမကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာဝင်ပြောကာ ဆိုင်အပြင် သို့ ဆွဲခေါ်နေလေသည်။ မိန်းမကြီးက တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့နှင့်ပင် ရုန်းရင်း ကန်ရင်း ပါသွားသည်။

မောင်မောင်လတ်က ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ငိုနေ သည်။ ပြီးမှ ခင်နွဲ့ရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ပါအပြင်သို့ ထွက်၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ရှက်လိုက်တာ၊ ရှက်လိုက်တာ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ အိမ်ထောင်ကလေး ပြုလိုက်ပါတယ်။ သူများယောက်ျားကြီးနှင့် ညားနေမိရက်သား ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုရသည့် ပုံစံတလည်း ဟိုမရောက် သည်မရောက်ကြီး။ ငွေရတာကလေးကို မက်ပြီး သည်ပုံစံအတိုင်း အပေါင်းခံလာခဲ့တာ။ တရားဝင်တာလည်း မဟုတ်၊ မဝင်ဘူးလည်း မဟုတ်တဲ့ သည်ပုံစံကြီးနှင့် နေမှန်းမသိနေလာလိုက်တာ။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ပါ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မိန်းမစားတွေထဲမှာ စာရင်းပါနေပါရောလား။ မှော်ထဲမှာတွေ့၊ မှော်ထဲမှာညား၊ နှစ်ဦးသဘောတူ အတူနေ၊ စီးပွားရေး အတူလုပ်၊ အချိန်တန်တော့ အမြတ်တစ်ဝက်စီခွဲပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြသော **မှော်အိမ်ထောင်ရေး** ထဲမှာ ကိုယ်လည်း ပါနေပါရောလား။

တွေးလေ၊ တွေးလေ စိတ်ထိခိုက်ရလေ။ စိတ်ထိခိုက်ရလေ ကြပ်ကြပ်ငိုရလေပင်။ ယာယီ ဆောက်ထားသော မိုးကာတဲထဲမှာ မျက်နှာမှောက်ပြီး ခင်နွဲ့ရီ မျက်ရည်မစဲနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေပြီ။ ဒေါ်လှက ကြိုးစားပြီး ဖျောင်းဖျနေသည်။

မှောင်ချိန်ရောက်တော့ မောင်မောင်လတ်က မိုးကာတဲထဲကို ဝင်လာသည်။ ခင်နွဲ့ရီကို ချော့သည်။ ခင်နွဲ့ရီက ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး ငိုသံနှင့်ပြောသည်။

“အစ်ကို ရက်စက်တယ်။ သိပ်ရက်စက်တယ်။ သားကြီး မယားကြီး ရှိလျက်နဲ့ အနွဲ့ကို ကြံရက်တယ်”

“အနွဲ့ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ် မငြင်းပါဘူး။ ကိုယ် အနွဲ့ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ အနွဲ့ရယ်။ ဒီမိန်းမကြီးနဲ့လည်း ကိုယ် အပြတ် စာရင်းရှင်းမှာပါ။ အနွဲ့ ဘာမှ မပူပါနဲ့။ နော် . . . နော်”

မောင်မောင်လတ်က အစွမ်းကုန်ချော့နေသည်။ ခင်နွဲ့ရီက မောင်မောင်လတ်စကားတို့ကို မကြားတော့။ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုရင်း ခူးနှင့်မျက်ရည်သုတ်နေသည်။ ခေါင်းကိုသာ တယမ်းယမ်း လုပ်နေသည်။

များမကြာမီ ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မောင်မောင်လတ်ကို ပျာယီးပျာယာပင် ပြောသည်။

“ကိုလတ်။ ခင်ဗျားကို ရဲတွေ လိုက်ရှာနေတယ်နော်”

“ဟာ၊ ဟုတ်လား ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“ဘယ်သူတိုင်လိုက်တယ် မသိဘူး။ ကုမ္ပဏီက ဆီတွေကို ခင်ဗျား မှောင်ခိုရောင်းစားနေတယ်ဆိုပြီး မန်နေဂျာက ရဲခေါ်ပြီး ခင်ဗျားကို ဖမ်းခိုင်းတာတဲ့။ ခင်ဗျား အမြန်ဆုံး ရှောင်နေပေတော့ ကိုယ့်လူ”

“ဒုက္ခပဲဗျာ။ ပြဿနာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ဝင်နေပါလား။ ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။ ကဲ . . . အနွဲ့ ခဏနေခဲ့ဦးနော်။ အစ်ကို ပြန်လာခဲ့မယ်။ လောလောဆယ် ပြန်မလာရင်လည်း ဘာမှ မပူနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ဟန်မပျက် ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ဆက်ရောင်းနေ။ ကြားလား”

ထိုစကားကိုပြောပြီးသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား သုတ်သီး သုတ်ပျာ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ပြောရလျှင် အဲဒါဟာ နောက်ဆုံးပါပဲ။ မောင်မောင်လတ်ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရခြင်းနှင့် မောင်မောင်လတ်စကားကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရခြင်းပါပဲ။

အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဆိုသော ရှေးစကားကို တန်းဖိုးမထားဘဲ ရူးပေါပေါ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ခြင်း တော့ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ပါ။ လူကကို အရိုးခံ တောသူစစ်စစ်ပါ။ ထွေလီကာလီ လော်လည် ဆန်းပြားလိုသည့်စိတ်မျိုး မရှိတာလည်း အမှန်ပါ။ ဆင်းရဲပင် ဆင်းရဲသော်လည်း တည်တည်တံ့တံ့နှင့် လေးလေးနက်နက်ပြုရမည့် ဘဝကိစ္စများကို တန်ဖိုးမဖြစ်စလောက် ကလေးနှင့် အလဲအလှယ်ပြုလိုသူမျိုးလည်း မဟုတ်ရိုးအမှန်ပါ။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသနည်း။ မိမိကပင် မာယာများ လှသော လောကကြီးထဲကို မလိမိမီး မလိမ်မာနှင့် ဝင်ခဲ့မိခြင်း ကြောင့်ပင်လော။ သို့မဟုတ် ဘဝဝင်ကြွေး ဆိုတာမျိုးကြီးကြောင့် ပေလော။

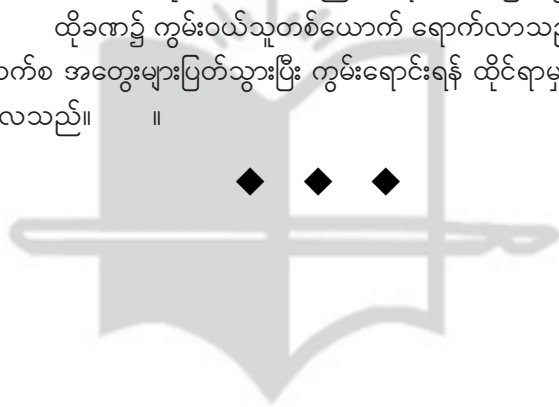
မည်သို့ဆိုပါစေ။ တစ်ခါသေဖူးခဲ့ပြီမို့ ပျဉ်ဖိုးတော့ နားလည် ခဲ့ရလေပြီ။ ပျက်သွားသောအပိုင်းကို အပျက်အတိုင်း ဆက်ထားလို့ မဖြစ်။ အချိန်မီ ပြုပြင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အရှုံးထဲ က အမြတ်ဟုပင် သဘောပိုက်ရပေမည်။ မိမိ၏ လက်ကျန်တန်ဖိုး ကို ပိုမို၍ ပဲ့မသွားရအောင်၊ လျော့မသွားရအောင် အချိန်မီ ဖာရ ထေးရ၊ ပိတ်ရ ဆို့ရပေလိမ့်မည်။

ယခု မိုးမြင့်အောင် ဆိုသူက ပေါ်လာပြန်ချေပြီ။ မိမိကို ချစ်သတဲ့၊ လက်ထပ်လိုသတဲ့။ ဈေးသည်မို့လို့ အလိမ္မာသုံးပြီး ဟိုလို ပြောလိုက်၊ သည်လိုပြောလိုက်နှင့် ကွေ့ပတ်ရှောင်နေရသော်ငြား စိတ်ထဲကတော့ တုံးတုံးချပြီးဖြစ်သည်။ ဒင်းကရော ဘာမို့လို့လဲ။ ဘာမို့လို့ ယုံရမှာလဲ။ ပြောရလျှင် သူ့အကြည့် သူ့အပြောတွေမှာ ကိုက သူ ဘယ်လိုလူဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒီပုတ်ထဲက

ဒီပဲပါပဲ ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးကတော့ ရိုးသွားပါပြီ။ နှင် ချစ်တာ ငါ သိပါတယ်ဟာ ဆိုသည့်စကားမျိုးကိုသာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

ခင်နွဲ့ရီက တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ခံစားချက်တွေ တက်ပြီးရင်း တက်လာသည်။ ထိုခံစားချက်ကြောင့်ပင် မျက်နှာကို မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက် ရင်း အံကလေးကိုပါ မသိမသာကြိတ်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ထိုခဏ၌ ကွမ်းဝယ်သူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်မို့ တွေး လက်စ အတွေးများပြတ်သွားပြီး ကွမ်းရောင်းရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက် လေသည်။ ။

အရေးတော်ပုံတပ်သား

သူတို့ ခံတပ်ကြီးရှေ့ကိုရောက်တော့ ကြီးမားခုံထည်သော အဆောက်အအုံကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ဆီးကြိုလျက်ရှိလေသည်။

ဆရာဦးစိုင်းလင်းက ဦးဆောင်ကာ ဝင်းတံခါးမှ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သီဟနှင့် ဇော်ဇော်တို့က ဆရာ့နောက်ပါးမှ အသာကပ်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ခံတပ်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဆရာဦးစိုင်းလင်းက မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှ အရာအားလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ပင် လေ့လာကြည့်ရှုနေလေသည်။ ထူထဲကြံ့ခိုင်သော အင်္ဂတေများဖြင့် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့အား စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားပုံတို့ကို ကြည့်လျက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဆရာက သဘောအကျကြီးကျလျက် ရှိလေသည်။

“အီတာလျံလူမျိုး အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဆောက်ခဲ့တဲ့ ခံတပ်ကြီးကွ။ သမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုပေါ့ကွာ”

ထို့နောက် ခံတပ်ကြီးအပေါ်ပိုင်းသို့ တက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဆင်ခြေလျှောသဏ္ဍာန် ခပ်စောင်းစောင်း တည်ဆောက်ထားသော အတက်လမ်းအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် ကျယ်ဝန်းထူထဲသော အုတ်ရိုးကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ အုတ်ရိုးကြီး၏ မျက်နှာစာဘက်၌ ရပ်မိကြလျှင်ပင် လေက တဟူးဟူး တိုက်လာလေသည်။ ပြန်ပြူးသော ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုလည်း တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်တွေ့ကြရသည်။ မြစ်ထဲ၌ လှေ၊ သင်္ဘောများက စုန်ချည် ဆန်ချည် ခုတ်မောင်းသွားလာလျက် ရှိကြသည်။

ဆရာက မြစ်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးလျက် ပြောလေသည်။

“အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတပ်က အဲဒီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း တက်လာတာကွ။ ဒီခံတပ်ကြီးကနေ မြန်မာအမြောက်တပ်က ဆီးပြီး ဆော်တော့ သူတို့ ရှေ့တိုးလို့ မရတော့ဘူး။ ဝှေးချောင်းခံတပ်ကို ကျော်လာနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီမင်းလှခံတပ်ကိုလည်း ရောက်ရော သူတို့ တစ်ခံနေတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က သင်္ဘောတွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်ခိုင်းရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီ မင်းလှခံတပ်ကျမှ သူတို့ ရေတပ်တွေ ရှေ့ဆက်တက်နိုင်မှာမို့ ဒီ ခံတပ်ကြီးကို နောက်ကြောကနေ ဓားနဲ့ ထိုးဖို့ ကြံတော့တာပဲ။ အစီအစဉ်အရ မလွန်တို့၊ ပန်းတော်ပြင်တို့ဆိုတဲ့ ဒေသတွေဘက်ကနေ ကမ်းတက်တိုက်ဖို့ ပြင်တာပေါ့ကွာ”

“ပန်းတော်ပြင်။ ဟုတ်လား ဆရာ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ရွာပဲ”

သီဟက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆရာ့ကို ပြောလိုက်သည်။ ဆရာက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဘက်မှာ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတွေ ကမ်းကပ်ပြီး ကုန်းပေါ်တက်ကြတာပဲ။ အဲဒီမှာတင် ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်း

တွေရဲ့ ခြေလျင်တပ်တွေ၊ အမြောက်တပ်တွေက မြင်းတွေ တဟီဟီ၊ ဖုန်တွေ တလုံးလုံးနဲ့ တက်လာတာလည်း မြင်ရော မြန်မာကျေးရွာတွေမှာ ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ပြေးကြ လွှားကြ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ အိုးအိမ်တွေကိုလည်း စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက မြင်သမျှ တွေ့သမျှကို လုယက်ဖျက်ဆီးကြတယ်။ ကျွဲ၊ နွားတွေကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီကောင်တွေ ရှေ့ဆက်တက်လာကြရာမှာ မြန်မာကင်းတပ်နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်တော့တာပဲ။ နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်သံတွေ၊ ပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့ ဆူညံနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ချင်း ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာတာမို့ မြန်မာတပ်က အထိအခိုက် အကျအဆုံးများစွာနဲ့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရတယ်”

သီဟနှင့်အတန်းတူ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဇော်ဇော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီစစ်ပွဲမှာ မြန်မာတွေက လက်နက်မကောင်းလို့ အရှုံးပေးလိုက်ရတာဆို။ မြန်မာတွေမှာလည်း အမြောက်တွေ ရှိသားပဲ၊ မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်။ ရှိတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရည်အသွေး ချင်းက အရမ်းကွာတယ်။ သူတို့ရဲ့ ၆ ပေါင်ဒါတို့၊ ၁၂ ပေါင်ဒါတို့ဆိုတဲ့ အမြောက်တွေက တို့ထက်အများကြီး ပိုကောင်းတယ်ကွ။ ရိုင်ဖယ်ချင်းယှဉ်လိုက်ရင်လည်း သူတို့က မာတီနီ ဘေးဖွင့် ရိုင်ဖယ်တွေချည်းပဲ။ တို့က ခေတ်မီ ရိုင်ဖယ်ဆိုလို့ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ရှိပြီး ကျန်တာတွေက တူမီးသုံးခွေစွပ်တွေချည်းပဲကွ။ ဒါကြောင့် တို့ရှုံးတာ”

“ခုနေမျိုးမှာ တွေ့လို့ကတော့ ဒီကောင်တွေကို ဘာမှုလောက် မလဲ နော် ဆရာ”

“ဒါပေါ့ကွ။ ဒါနဲ့ မြန်မာတပ်တွေလည်း ဆုတ်သွားရော အင်္ဂလိပ်တွေက တွေ့သမျှ မြန်မာရွာတွေ၊ အိမ်တွေ၊ ရေနံတွင်း တွေကို မီးတင်ရှို့တော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက တို့နိုင်ငံမှာ ဘယ်လောက် သယံဇာတ ပေါသလဲဆိုရင် ရေနံတွေဆိုတာ တူးနေစရာကို မလိုဘူး တဲ့။ အပေါ်ကို အလိုလိုစိမ့်ထွက်နေပြီး အလွယ်တကူ ခပ်ယူနေရုံ ပဲတဲ့။ မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတွေက အချိန်တန်ရင် ရေနံအိုးကလေး တွေ ခေါင်းမှာရွက်ပြီး ရေနံလာခပ်ကြသတဲ့။ စုဆောင်းပြီးသား ရေနံတွေကိုလည်း အောက်ပြည်အောက်ရွာကို လှေတွေနဲ့ သွား ရောင်းကြတယ်တဲ့။

ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်တွေက ဒီရေနံတွင်းတွေကိုပါ မီးတင်ရှို့ခဲ့ တာဆိုတော့ နေရာအနှံ့ မီးလောင်ပြင်ကြီးတွေပဲ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဟိုနားလည်း မီးခိုးတွေတထောင်းထောင်း၊ ဒီနားလည်း မီးခိုးတွေ တထောင်းထောင်းပေါ့။ ညဆိုရင်လည်း ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် ဟိုနား မှာလည်း မီးနဲ့ဝင်းဝင်း၊ ဒီနားမှာလည်း မီးနဲ့ဝင်းဝင်းပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုနဲ့ မင်းလှခံတပ်ကြီးဆိုကို သူတို့ ရောက်သွားရောလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းလှခံတပ်ကို သူတို့ ဝိုင်းမိသွားတယ်။ အဲဒီ မှာတင် တိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်တော့တာပဲ။ အင်္ဂလိပ် တွေက ခံတပ်ထဲကို အမြောက်တွေ၊ ဗုံးတွေနဲ့ တရစပ်ပစ်သွင်း တယ်။ မြန်မာရဲမက်တွေကလည်း အကြိတ်အနယ် ခုခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ မြန်မာတွေပဲ အထိနာတာပဲ။ အဲဒီမှာ

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က မြန်မာတပ်မှူးကို ခေါ်ပြီး လက်နက်ချခိုင်း တယ်။ ဒီတော့ မြန်မာတပ်မှူးကလည်း စဉ်းစားတယ်။ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး ခုခံနေရင် ကိုယ့်ဘက်က အထိနာသထက်နာဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ခံတပ်ထဲမှာ အားလုံးအသေခံရမှာနဲ့စာရင် ခံတပ်ကို စွန့်ခွာ ပြီး ဒိပြင်တစ်နေရာက ပြန်စစ်ဆင်တာက ပိုကောင်းတယ်လို့ သုံး သပ်တယ်။

ဒါကြောင့် မြန်မာတပ်တွေက ခံတပ်ကြီးကို စွန့်ခွာလိုက်ကြ တယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက မင်းလှခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ မင်းလှခံတပ်ကျသွားတော့ သူတို့ သင်္ဘောတပ်တွေလည်း မန္တလေး ရောက်အောင် ချီတက်သွားနိုင်ကြတော့တယ်”

“မြန်မာတပ်တွေက လမ်းကနေဖြတ်ပြီး မတိုက်ကြတော့ဘူး လား ဆရာ”

“ဒီကိစ္စက ဘုံဘေဘားမား သစ်ခိုးမှုကနေစပြီး တို့မြန်မာ တွေကို အင်္ဂလိပ်က အကျပ်ကိုင်တာကွ။ မြန်မာမင်းက အလျှော့ ပေးပြီး စစ်ပြေငြိမ်းတာတောင်မှ သူတို့က လက်မခံဘဲ ကျူးကျော် လာတာ။ အဲဒီတုန်းက တို့မြန်မာထီးနန်းမှာလည်း အုပ်စုတွေက ကွဲနေကြတာ။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ စေ့စပ်လိုတဲ့အဖွဲ့နဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို ပြန်တိုက် ချင်တဲ့အဖွဲ့ဆိုပြီး နှစ်ဖွဲ့ ကွဲနေတာ။ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်ကို အလျှော့ ပေးလိုတဲ့အဖွဲ့က အသာစီးရသွားပြီး မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ချီတက်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတပ်ကို ဘယ်မြန်မာတပ်မှ ပြန် မတိုက်ခိုက်ရဘူး။ တိုက်ရင် အရေးယူမယ်လို့ ကြေးနန်းရိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် တို့မြန်မာတွေက ပြန်မတိုက်သာတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ကြရတော့တယ်။

ပထမတော့ အင်္ဂလိပ်က မန္တလေးရောက်တာနဲ့ သူတို့လိုချင်တာ တောင်းဆိုပြီး ပြန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားကြတာ။ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ တို့အရှင်နှစ်ပါးကို ဖမ်းဆီးပြီး တို့နိုင်ငံကို တစ်ခါတည်း ကျွန်ပြုလိုက်ကြတော့တာပဲ။ အင်း၊ ဒီ ခံတပ်ကြီးကို မြင်ရတော့ ဆရာစိတ်ထဲမှာ အသစ်ပြန်ခံစားရသလိုပဲ ဖြစ်မိတယ်ကွာ”

ပြောပြီး ဆရာက မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ လွမ်းမောစွာ ငေးကြည့်နေလေသည်။ သီဟတို့နှစ်ယောက်က ငြိမ်နေကြသည်။ အမှန်တော့ သည်ခံတပ်ကြီးကို ယခင်ကတည်းက သူတို့ ရောက်ဖူးပြီးသားပါ။ သို့သော် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် နေလာခဲ့ကြသည်။ ယခု ဆရာက ပြောပြတော့မှ ဒီခံတပ်ကြီး၏ အတိတ်သမိုင်းကို သူတို့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်ကြရတော့သည်။

ဆရာဦးစိုင်းလင်းက သူတို့ကျောင်းကို ပြောင်းလာသည်မှာ ၁၅ ရက်ခန့်ပင် ရှိသေးသည်။ ဤခံတပ်ကြီးကို သွားကြည့်လိုသဖြင့် အဖော်ခေါ်ရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် ဆရာနှင့်လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဤခံတပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဆရာခံစားရသလို ဆရာနှင့်အတူ သူတို့လည်း ခံစားရသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဟဲ့ သီဟ။ နင် ဒီနေ့ နင့်ကိုကြီးရီထွန်းကို ထမင်းသွားပို့လိုက်ဦး”

“ဟာ အမေကလဲ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်အလှည့်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါအလှည့်ပဲ ဟာ”

“နင့် အစ်မအဲဒါက ဒီနေ့ သူတို့ကျောင်းကပွဲအတွက် ဝတ်စုံချုပ်ဖို့ ဆရာမက ခေါ်ထားလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် သားပဲ သွားလိုက်ပါ”

“အလကား အမေရာ။ အဲဒါက သက်သက်လူပါးဝတာ။ သူမသွားချင်လို့။ ကျောင်းကပွဲဖြင့် အဝေးကြီး လိုသေးတယ်”

“ဝေးတာ မဝေးတာ မသိဘူးဟေ့။ ဝတ်စုံချုပ်တာ ချုပ်ရမှာပဲ” အဲဒါက တံမြက်စည်းလှည်းနေရာမှ ပြန်အော်သည်။ သီဟက အဲဒါကို မျက်နှာမူန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပေတေတေ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

အဲဒါက သီဟကို နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး မျက်စောင်းပြန်ခဲ့ပြသည်။

“နင် ပျင်းရင်ပျင်းတယ် ပြောပါလား”
“ဟဲ့၊ ငါက မပျင်းဘူး။ နင်သာ အပျင်းကောင်”

“ကဲ၊ တော်ကြစမ်းဟယ်။ တစ်ကောင့်တစ်ကောင် ကိုက်မနေကြစမ်းနဲ့။ အိမ်အလုပ် လုပ်ရရင် နင်တို့ ဒီလိုချည်းပဲ။ သွား . . . သွား ငါ့သား။ သွားပို့လိုက်။ အဲဒါလည်း အလကား မနေရဘူး။ ညနေ အမေလယ်ထဲလာတော့ သူပါ လိုက်ရမှာ”

သီဟက စုစုအောင့်အောင့်နှင့်ပင် ထမင်းခြင်းနှင့် ရေဘူးတစ်ဖက်စီ ချိတ်ထားသော ဆိုင်းထမ်းကို ကောက်ထမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်နှင့် လယ်ထဲကို တစ်မိုင်သာသာလောက် သွားရသည်။ အမြွှာမောင်နှမဖြစ်သော အဲဒါနှင့်သီဟကို ကျောင်းအားရက်များ၌ လယ်ထဲသို့ တစ်လှည့်စီ ထမင်းသွားပို့ကြရန် အမေလုပ်သူက တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သီဟ လယ်ထဲရောက်တော့ ကိုကြီးရီထွန်းက ထယ်ထိုးနေရာမှ ခေတ္တနားကာ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေ

သည်။ သီဟက ထမင်းခြင်းကို တဲအတွင်းမှ စင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပြီး ကိုကြီးရီထွန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ လယ်ထဲရောက်တော့ သူ့စိတ်တွေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းထဲ၌ လေက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေလေသည်။ ကွင်းလေကို ရှူရှိုက်ရင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ လေပြည်နှင့်အတူ ပုစွန်ပုပ်နံ့နှင့် ရွှံ့ပုပ်နံ့သင်းသင်းတို့ကို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရှူရှိုက်ရသည်။ ကတွတ်ပေါက်မှ ရေကျသံနှင့် ခရုမျက်ပြအော်သံတို့က နားထဲမှာ တစ်မျိုး သာယာနေသလိုပင်။

“ကိုကြီးရီထွန်း။ ကျွန်တော့်ကို ထယ်ထိုးသင်ပေးလေဗျာ”

“အား၊ မင်း ခွန်အားနဲ့ ထယ်ကိုဘယ်နိုင်ဦးမလဲ”

“နိုင်ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တန်းတည်း ကျော်တင့်တောင် ဒီနှစ်ကျောင်းထွက်ပြီး ထယ်ကိုင်နေတာပဲဟာ”

“သူက အလေ့အကျင့်ရနေပြီကွ။ ထယ်ကို နိုင်နေပြီ။ မင်းက ခုမှ စမှာ”

ကိုကြီးရီထွန်းက ဆေးလိပ်ကိုခဲရင်း ထိုင်ရာမှထလာသည်။ ထို့နောက် ထယ်တူးလက်ကိုင်တွင်ချိတ်ထားသော ကြိုးကိုဖြုတ်၍ နွားကို တစ်ချက်ငေါက်လိုက်သည်။ ကြိမ်ဖြင့်လည်း တစ်ချက်တို့လိုက်သည်။ သီဟက ကိုကြီးရီထွန်းဘေးမှာ ကပ်လိုက်နေမိသည်။

“ထယ်ထိုးနည်းက ဘယ်နှမျိုးရှိလဲဟင် ကိုကြီးရီထွန်း”

“အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့ကွ။ လျားစောင်းတဲ့၊ နံစောင်းတဲ့၊ ထောင့်ကြီးအုပ်တဲ့၊ ခရုပတ်တဲ့၊ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ငါ အခု မောင်းနေတာက ခရုပတ်ကွ”

“ကိုကြီး ခဏဖယ်ပေး။ ကျွန်တော် မောင်းကြည့်စမ်းမယ်”

သီဟက ဘယ်လက်ဖြင့်ကြိုးကိုကိုင်ကာ ညာလက်ဖြင့် ထယ်တူးကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုကြီးရီထွန်းက အသာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သီဟက နွားကို စမောင်းသည်။ နွားနှစ်ကောင် ခြေလှမ်းစသည်နှင့် သူက ကိုကြီးရီထွန်းလုပ်သလို ထယ်တူးကို ဘယ်ယိမ်းညာနဲ့ လုပ်ပေးသည်။ သို့သော် ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရပါ။ ဂျစ်ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ထယ်တူးက တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နွားနှစ်ကောင်ကလည်း ခြေစုံရပ်သွားသည်။

“မရပါဘူးဆို။ ထယ်သွားက အောက်စိုက်သွားပြီ။ အောက်မှာ ကျောက်တွေ ရှိတယ်ကွ။ ထယ်ကျိုးတတ်တယ် ဖယ်စမ်းပါ”

လူချင်း လဲလိုက်သည်။ ကိုကြီးရီထွန်းက နွားကို ကျွတ်ကျွတ်နှင့်အသံပေးကာ ထယ်တူးကို ဆွဲနုတ်သည်။ ထို့နောက် ထယ်ဦးကို လက်ဖြင့် အသာထိုးကာ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ထယ်ကျိုးပြီ မှတ်တာ။ တော်သေးတာပေါ့။ မှန်းစမ်း-ဘာကြီးပါလိမ့်”

တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲနုတ်ပြီးယူလာသည်။ ပြီး ထယ်ကြေးဖတ်များကို ထယ်တံနှင့် ရိုက်ကာ ခွာချလိုက်သည်။

“ဟာ၊ ဓားကျိုးကြီးဟ”

“ပြပါဦး၊ ကိုကြီးရီထွန်း”

ကိုကြီးရီထွန်းလက်ထဲက ပစ္စည်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟောဒီ ဓားပုံစံက ဗမာဓားမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဟောဒီနားက ကုန်းပေါ်မှာ ဟိုတုန်းက နွားမွေးတဲ့ကုလားတွေ နေခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ သူတို့ဟာ နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး။ ကျွန်တော်တို့ဆရာ ဦးစိုင်းလင်းက ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာဟာ ဟိုရှေးတုန်းက ကုလားဖြူတွေရဲ့ စစ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ မင်းလှခံတပ်ကိုသိမ်းဖို့ ကုလားဖြူတွေ တက်လာတော့ မြန်မာဘုရင်ရဲ့တပ်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့။ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီခါးဟာ ကုလားဖြူတွေ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ခါးပဲဖြစ်ရမယ်”

“မင့်နှယ်ကွာ၊ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

ကိုကြီးရီထွန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး နွားများကို ဟဲ့ ဟဲ့နှင့် ငေါက်ကာ မောင်းလိုက်လေသည်။ သီဟကတော့ နေရာမှာတင် ရပ်မြဲရပ်လျက် ခားကျိုးကြီးကို ကြည့်နေမိသေးသည်။

နေအတော်မြင့်လာသည်နှင့် ကိုကြီးရီထွန်းက လုပ်ငန်းကို ရပ်ကာ နွားများကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ နွားများက စားကျက်ရိရာ သို့ ခုန်ပေါက်ပြီး ထွက်သွားကြလေသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လယ်တဲဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရောက် လျှင် ထမင်းခြင်းကိုဖွင့်ကာ ကိုကြီးရီထွန်းက ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် ဆေးလိပ်တစ်တိုဖြင့် မှိန်းနေသည်။ သို့သော် ကြာကြာ မမှိန်းအား။

“မင်း နေခဲ့ဦးကွာ။ ငါ နွားတွေ စောင့်ကျောင်းလိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာ ပျိုးခင်းထဲဝင်စားမှာ စိုးရတယ်ကွ။ အမေနဲ့အဲမြ နေ စောင်းရင် လိုက်လာမယ် ပြောတာပဲ။ သူတို့ရောက်ရင် တို့ ပျက် သွားတဲ့ကန်သင်းတွေကို ပြန်ဖာဖို့ လုပ်ရမယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ကိုကြီးရီထွန်းက လက်ထဲကကြိမ်ကို တဝင့်ဝင့်လုပ်ကာ ဆေးလိပ်မီးခိုးတလူလူနှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သီဟက တဲဘေးမှ ပျဉ်းမပင်၏ သစ်မြစ်ဆုံပေါ်သို့ ခေါင်း ထိုးကာ ကျောခင်းလိုက်သည်။ လယ်ကွက်ထဲမှရခဲ့သော ခားကျိုး ကြီးကိုလည်း တဆဆလုပ်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ ထိုအခါ ဆရာဦးစိုင်းလင်း၏ စကားသံများကို ဘေးမှ ကပ်ပြောနေသလို ပြန်လည်၍ ပီပီပြင်ပြင် ကြားယောင်လာရလေသည်။ တစ်ဖန် မျက်စိထဲတွင် ပုံရိပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်ယောင်လာသည်။

အောင်လံတွေ၊ တံခွန်တွေလွင့်ကာ မြန်မာတပ်ကြီးက ညာသံပေးပြီး ချီတက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်တွေကလည်း ဘင်ခရာ တွေ တီးမှုတ်ကာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ချီတက်လာသည်။ မကြာမီပင် တပ်နှစ်တပ် တွေ့ဆုံမိပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်တော့သည်။ သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံတွေ၊ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူသွား သည်။ ဖုန်လုံးကြီးတွေ၊ မီးခိုးလုံးကြီးတွေက တထောင်းထောင်း ထလျက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်မှိုင်းသွားသည်။

စိတ်ကို ခရီးနှင့်မှန်းမသိ နှင်နေမိရင်း သီဟတစ်ယောက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အမြောက်ဆံတစ်လုံးက ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျရောက်ပေါက် ကွဲသွားလေသည်။ သီဟ ဂရုမစိုက်အား။ ရှေ့တူရုမှ ကုလားဖြူကို သာ အာရုံထားနေရသည်။ ကုလားဖြူက သူ့ကိုလှုံ့စွပ်ဖြင့် လှစ်ခနဲ လှမ်းထိုးသည်။ သူ လျင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှခား ဖြင့် ကုလားဖြူကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ ပခုံးနေရာကို ခားချက်မိသွား ပြီး အားခနဲအော်၍ လက်ထဲမှသေနတ် လွတ်ကျသွားလေသည်။

ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း ယိုင်ကျသွားလေသည်။ သီဟက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ ဓားဦးဖြင့် ကုလားဖြူရင်ဝကို မိမိရရစိုက်သွင်း လိုက်တော့သည်။ ကုလားဖြူက မျက်လုံးပြူးကာ ပါးစပ်မှ သွေးတွေ ပွက်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“သေလိုက်စမ်းဟာ”

ဓားကို အားနှင့်မာန်နှင့် ဆွဲနှုတ်ကာ ကုလားဖြူကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ချလိုက်သည်။ ကုလားဖြူ လဲကျသွားလေသည်။ ထို့နောက် သီဟက ရှေ့သို့ခုန်ဝင်လိုက်ကာ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ ကုလားဖြူတို့ကို သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်၍ နေလေသည်။ မကြာမီပင် ကုလားဖြူများ သွေးပျက်ကာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာသွားကြလေသည်။

“ရဲမက်တို့။ ကုလားဖြူတွေ ဆုတ်ကုန်ပြီ။ ရှေ့ဆက်မလိုက်နဲ့ဦး။ ကိုယ့်နေရာမှာပဲ နေရာယူပြီး အသင့်ပြင်ထားကြ”

အမိန့်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ မကြာမီပင် တပ်နှစ်တပ်က နှစ်ခြမ်းကွဲသွားလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နေရာယူလျက်ရှိကြကာ အပြန်အလှန် စစ်ရေးငင်နေကြလေသည်။

ထိုအခိုက် မြင်းစေကျော်တစ်ယောက်က ဒုန်းစိုင်းကာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ရဲမက်သီဟ။ သင့်ကို တပ်မှူးခေါ် နေတယ်။ အမြန်သွားချေ”
“ကောင်းပြီ”

သီဟက ဓားကိုဆွဲကာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့သည်။ တပ်မှူးရှေ့ရောက်သော် တပ်မှူးက အံ့ကိုကြိတ်လျက် မားမားကြီး ရပ်နေလေသည်။ တပ်မှူး၏ရင်ဝ၌ ရန်သူကျည်သင့်ထားသော အပေါက်

ကြီးမှ သွေးတို့က ယိုကျလျက်ရှိသည်။ ထိုဒဏ်ရာကို အဝတ်စဖြင့် ဆို့ကာ ပဝါထူထူကြီးဖြင့် အုပ်စည်းလျက် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ရဲမက်သီဟ။ သင့်ရွာဘက်ကို အခု အမြန်သွားချေ။ ကုလားဖြူတွေ အဲဒီဘက်က ရေနံတွင်းတွေကို မီးလိုက်ရှို့နေတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်သွားရင် ငါတို့စစ်လမ်း ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ တပ်မှူး။ ကျွန်တော်မျိုး အခုပဲ သွားပါမယ်။”

ရဲမက်အချို့နှင့်အတူ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အပြင်းစိုင်းခဲ့ကြသည်။ ရွာထဲဝင်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ပြေးဖို့ ပြင်နေသော အမေ့ကို တွေ့ရလေသည်။

“အမေ၊ အမေ။ ကျန်တဲ့လူတွေရော”

“ပြေးကုန်ပြီ။ နင့်အစ်မ အဲမြ ရေနံသွားခပ်တာ ပြန်မလာသေးလို့ အမေစောင့်နေတာ။ ဒုက္ခပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်အမေ”

သီဟ မြင်းကို အပြင်းစိုင်းလာခဲ့သည်။ ကွင်းစပ်ကိုရောက်တော့ ကုလားဖြူသုံးယောက်က အဲမြကို ဝိုင်းရံထားတာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ချက်ချင်းပင် မွန်ထူသွားသည်။ ဒေါသတွေလည်း တလိပ်လိပ် ထွက်လာသည်။

ဓားကိုဝင့်၍ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းကာ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ ကုလားဖြူနှစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် သူက ဓားနှင့် ပိုင်းချလိုက်ချေပြီ။ ကုလားဖြူစစ်ဗိုလ်ကို မြင်းနှင့် ပွတ်မိသွားပြီး မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

“အဲမြ၊ ပြေး . . ပြေး . . .”

သူ့အသံကြောင့် အဲမြက ရေနံအိုးကလေး ခေါင်းမှာရွက်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ကုလားဖြူစစ်ဗိုလ်က ခါးမှ သေနတ်ကို ထုတ်ကာ သီဟကို ပစ်သည်။ သို့သော် သီဟကို တစ်ချက်မှမမှန်။ သီဟက မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ အတင်းပြေးဝင်သွား လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကုလားဖြူစစ်ဗိုလ်က သေနတ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ ခုခံလေသည်။

ဓားပွဲက အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။ ဓားရေးကျွမ်း သူချင်းမို့ အလစ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။ သို့သော် မကြာမီပင် ချွင်ခနဲအသံကြီးပေါ်လာပြီးနောက် ကုလားဖြူစစ်ဗိုလ်၏ ဓားမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေပြီ။

“ဟား . . . ဟား။ အဲဒါ မြန်မာ့ဓားကွ။ မြန်မာ့ဓား”

ဒူးထောက်နေသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏ ရင်ဝကို ဓားဦးဖြင့် လှမ်းထောက်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က အကြောက်ပိုကာ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေလေသည်။

“သင့်အသက် မသေချင်ရင် ရေနံတွင်းတွေကို မီးမရှို့ဖို့ သင့် လူတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်စမ်း”

“ကောင်း၊ ကောင်းပါပြီ။ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က ရင်ဘတ်မှခရာကို ကုန်းပြီးမှုတ်လိုက် သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားတစ်ယောက်က အပြေးရောက်လာ သည်။ ထိုစစ်သားကို တပ်များဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ထိုစစ်သားနှင့်အတူပင် ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးသွား လေတော့သည်။ လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသော အင်္ဂလိပ်

စစ်ဗိုလ်ကိုကြည့်လျက် သီဟက ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်လိုက်လေ သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ အရေးတော်ပုံ အောင်ပြီကွ။ အောင်ပြီ”

“ဟဲ့၊ ဘာတွေ ယောင်နေတာလဲ သီဟ။ နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီး”

အဲမြအသံကြောင့် သီဟက ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ အဲမြကိုတွေ့သည်နှင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး အမောတကော မေး လိုက်သည်။

“အဲမြ နင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ရေနံအိုးတွေရော”

“ဘယ်က ရေနံအိုးတွေလဲ။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့”

အဲမြက ငေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူ အိပ်မက်မက်နေမှန်း သိလိုက်ရပြီး စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ မျက်လုံးတို့ကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း မျက်နှာက ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွား သည်။

“ရူးပါ့ဟာ၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

အဲမြက မျက်စောင်းထိုး၍ပြောရင်း လယ်ထဲဆင်းသွားလေ သည်။ သီဟ၏ မျက်လုံးများက ပင်ခြေမှာချထားသော ဓားကျိုး ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုဓားကျိုးကို အကြောင်းပြု၍ အတွေး လွန်သွားရာမှ သူ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်သွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်တွေးလိုက်မိသည်။ အိပ်မက်
ထဲမှ ပုံရိပ်များက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပင် အစအဆုံး ပြန်ပေါ်လာ
သည်။ ထိုအခါ အိပ်မက်ထဲမှ အရေးတော်ပုံတပ်သားတစ်ဦး၏
အဖြစ်က ယခုတိုင် သူ့ကို လွမ်းစိတ်ပို၍ တသသဖြစ်နေစေ
သလိုလို။ ။

ချစ်သူကို စစ်ကူလို့ပေးပါ့မယ်

“မောနေပြီလား ကိုသန့်စင်။ ရောက်ခါနီးပါပြီ”

“မမောပါဘူး မာလာရဲ့။ ရပါတယ်”

ပါးစပ်ကသာ ရပါတယ်ဟု ပြောလိုက်သော်ငြား သန့်စင်
မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ပြန်နေသည်။
ကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက ဆွဲလာခဲ့ရသော ခရီးဆောင်အိတ်
ကြောင့် လက်မောင်းတွေက အောင့်လှပြီ။ သဲထူထူနှင့် လှည်းလမ်း
ကြောင်းအတိုင်း ရုန်းနေရသောကြောင့် ခြေထောက်တွေလည်း
ညောင်းလှပြီ။

မာလာဦးကတော့ အိမ်ပြန်ခရီးမို့ ခြေလှမ်းတွေက သွက်နေ
သည်။ မျက်နှာက ရှင်နေသည်။ ရှေ့ကိုလည်း တမော့မော့နှင့်
မျှော် မျှော်ကြည့်နေသည်။

“ဟော၊ မြင်ရပြီ။ ရှေ့က သရက်ပင်အုပ်အုပ်တွေကြားက
အိမ်ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ပဲ”

“မာလာတို့က ဘာဖြစ်လို့ ရွာထဲမှာ မနေတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ဆီမှာက ဒီလိုပဲ။ အလုပ်နဲ့နီးတဲ့ ယာခင်းတွေ ထဲမှာပဲ ရွှေ့နေကြတာ များတယ်။ ရွာထဲက အိမ်တွေမှာတော့ အစောင့် လောက်ပဲ ရှိတယ်”

မကြာမီ ရွှေ့တူရုံမှ သူတို့ဆီပြေးလာနေသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ တစ်ယောက်က ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်။ အနီးရောက် သည်နှင့် ကလေးမလေးများက မာလာဦးလက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ဆွဲယူကြသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဧည့်သည်ဆီကအိတ်ကို အရင်ယူကြလေ။ မိတိုးက ဒီခြင်းကိုဆွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြုတ်”

အငယ်မလေးက သန့်စင်လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲ ယူကာ ခေါင်းပေါ်ရွက်လိုက်သည်။ အကြီးမလေးက မာလာဦး လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကိုယူပြီး ပခုံးပေါ်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့က ရှေ့မှ သွားကြသည်။ လက်ကျန်အိတ်တစ်လုံးကိုတော့ မာလာဦးကပင် ဆွဲလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မရဲ့ညီမလေးတွေလေ။ အကြီးမက ဒီနှစ် ဆယ်တန်း ဖြေရမှာ။ အငယ်မကတော့ ရှစ်တန်းတက်နေတယ်”

မာလာဦးကပြောသည်။ သန့်စင်က ခုမှပင် သက်သာသွား တော့သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးသွားကာ အညောင်းတွေလည်း ပြေကုန်သည်။ လက်ဆတ်သောလေကို တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်လေ သည်။

မကြာမီ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်သို့ သူတို့ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ သည်။ ကြီးမားပြန့်ကားသော တဲအမိုးနှင့် ဝိုင်းဝန်းထူထဲသော သရက်ပင်နှစ်ပင်၏ အရိပ်ကြောင့် အတွင်း၌အေးမြနေသည်။ ဝက်တဲဘက်မှ ချဉ်စုပ်စုပ် ဝက်စာနဲ့နှင့် နွားတဲဘက်မှ နွားချေးနံ တို့ကို သန့်စင် ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။

တံစက်မြိတ်နှင့် ဆက်စပ်ပြီးထိုးထားသော ဘူးစင်ကြီးက အုပ်အုပ်ခဲခဲရှိလှသည်။ နုထွားစိုဖတ်သော ဘူးရွက်များကြားတွင် လေက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသည်။ လေတိုးလိုက်တိုင်း ဘူးညွန့် ကလေးတွေက ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

“ထိုင်၊ ကိုသန့်စင်။ အမောဖြေဦး”

မာလာဦး ညွှန်ပြသော ဝါးကုလားထိုင်တွင် သန့်စင်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်၏ အခင်းနေရာတွင် အပေါက်ဖြစ် နေကာ ထိုအပေါက်ကို ကတ်ထူပြားတစ်ခုဖြင့် ထိုးညှပ်ပြီး ဖာထေး ထားလေသည်။ စင်ပေါ်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ကို တွေ့ရသည်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိလေပြီ။ မာလာဦးက စင်ပေါ်တက်သွားပြီး အဘိုးအိုရှေ့တွင် ကျုံးကျုံးထိုင်ကာ ဦးသုံးကြိမ် ချသည်။

“မိကြုတ် ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ်အဘ၊ အဘ နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး၊ ကောင်းပါတယ်။ အခုတော့ ဇက်ကြော နည်းနည်း ထိုးနေလို့”

“အဘကို သမီး နှိပ်ပေးမယ်”
 မာလာဦးက ထသွားပြီး သူ့အဘနောက်တွင် သွားရပ်သည်။
 ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းနှိပ်လေသည်။
 “မိရဲ့လား အဘ”
 “အေး အေး၊ ကျွတ်... ကျွတ်၊ အဲဒီနား။ ဒါနဲ့ နင်က
 ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီဆို”
 “ဟုတ်တယ် အဘ၊ အားလုံးပြီးသွားပြီ”
 “နင် ရခဲ့တဲ့ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့”
 “မဟာဘွဲ့ အဘ၊ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့”
 “ဪ၊ ဘာအကြောင်းတွေ သင်ခဲ့ရလဲ”
 “သမီးယူတာက ဘူမိဗေဒ အဘရဲ့”
 “ဘူမိဆိုတော့ ပါဠိလိုတော့ မြေကြီးကို ပြောတာပဲကွ”
 “ဟုတ်တယ် အဘ။ မြေလွှာအမျိုးမျိုး၊ ကျောက်လွှာအမျိုးမျိုး
 အကြောင်းတွေပေါ့”
 “နို့ ဒီမြေကြီးတွေအကြောင်း သင်ရတော့ ဘာတွေ အကျိုး
 ထူးသတဲ့လဲ”
 “ထူးတာပေါ့ အဘရဲ့။ မြေကြီးအောက်မှာ ဓာတ်သတ္တုတွေ၊
 ရေနံတွေ၊ ကြေးနီတွေ အများကြီးရှိတယ်အဘရဲ့။ အဲဒါတွေကို
 ထုတ်ယူပြီး သုံးစွဲနိုင်အောင် ဘယ်လိုရှာဖွေ တူးဖော်ရမလဲဆိုတာ
 သင်ပေးတာပေါ့”
 “တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် အခု နင့်မောင် ငကျော်တို့
 ရေနံတူးနေကြတာပဲ။ နင်က ဘယ်နားမှာ ရေနံရှိတယ်ဆိုတာ
 သူတို့ကို ရှာပေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးအဘရဲ့။ စနစ်တကျ အစမ်းတွင်း
 တွေတူး၊ နမူနာတွေ ယူ၊ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ပြီးမှ
 အဖြေထုတ်ရတာမျိုး”
 “ဪ”
 မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေသည်ကို နားထောင်
 ရင်း သန့်စင်က ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုခဏမှာပင် မျက်နှာရင့်ရင့်၊
 ညိုညိုတုတ်တုတ် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးနှင့် အရပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး
 မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တို့ တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။
 “ဟော၊ ကိုကြီးနိုင်ဝင်းနဲ့ မမကြီးတို့ ပြန်လာကြပြီ”
 မာလာဦးက ပြောလိုက်ပြီး စင်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ပြီးလျှင်
 သူ့အစ်မကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ တောင်းတစ်တောင်းကို ကူချပေးနေ
 လေသည်။ တောင်းထဲမှာ ကန်စွန်းဥများကို တွေ့ရသည်။
 “ကိုကြီးနိုင်ဝင်း။ ဟောဒါ ညီမလေးမိတ်ဆွေ ကိုသန့်စင်တဲ့။
 ရန်ကုန်မှာ အတူကျောင်းတက်ဖော်ပေါ့”
 “ဪ”
 မာလာဦးက အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုနိုင်ဝင်းက
 ပြုံးပြလေသည်။ မျက်နှာက ရင့်လှသော်ငြား အပြုံးကနူးညံ့လှ၏။
 သန့်စင်က ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကိုနိုင်ဝင်းက
 လက်ကာပြပြီးတားသည်။
 “ထိုင်စမ်းပါဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ။ လွတ်လွတ်
 လပ်လပ်နေ။ ဟဲ့ မိကြုတ်၊ ကန်စွန်းဥတွေ ပြုတ်ဟာ၊ ဧည့်သည်ကျွေး
 ရအောင်”
 “နေပါ၊ ကျွန်မပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်။ ကန်စွန်းဥတွေက ရေ
 ဆေးရဦးမှာ”

မမြသန်းက ဆန်ခါးတစ်ခုထဲသို့ ကန်စွန်းဥများကို ကျုံးထည့်ကာ ရေတွင်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“နင် ပြန်လာမယ်ဆိုတာပဲ သိရပြီ၊ ဘယ်နေ့ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကြေးနန်းမရိုက်တော့ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ် လာကြိုလာမတုံး။ နင် မြို့ထဲက ဖုန်းဆက်တော့မှ မိတိုးတို့ကို လမ်းထိပ်သွားကြိုဖို့ လွှတ်လိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးနိုင်ဝင်း။ ပြန်ရက်က ထင်တာထက် စောသွားတာမို့ ညီမလေးလည်း ဘာမှ အကြောင်းမကြားတော့တာ”

မာလာဦးက သူ့အစ်ကိုကြီးကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခိုင်းနွားကြီးနှစ်ကောင်က နွားတဲထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုးဝင်လာသည်။ အလုပ်မှဖြုတ်ခါစမို့ စားကျင်းကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးကာ တရှူးရှူးနှင့် နှာမှုတ်ပြီး အစာတောင်းနေကြသည်။

“ညီမလေး နွားစာသွားကျွေးလိုက်မယ်။ နွားစာစဉ်းပြီးသား ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အေး၊ ရှိတယ်။ နှမ်းဖတ်ထည့်ဦးနော်။ နှမ်းဖတ်အိုးကို မွှေထည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးနိုင်ဝင်း”

မာလာဦးက နွားတဲဘက် ထွက်သွားသည်။ နွားများကို ကြိုးချည်ပြီး နွားစာများကို ကျုံးကာ စားကျင်းထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် နှမ်းဖတ်အိုးထဲ လက်နှိုက်ကာ မွှေပြီး စားကျင်းထဲလောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပုပ်အဲ့အဲ့၊ ချဉ်စူးစူး နှမ်းဖတ်နံ့က သန့်စင်နှာခေါင်းဝသို့ တန်းခနဲရောက်လာသည်။

ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းလိုက်ပြီးနောက် မာလာဦးက တောင်းတစ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ရော်ဘာရေပုံးတစ်ပုံးကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်သည်။ သနပ်ခါးကို ပါးပေါ်ထူထူတင်ပြီး ဖျင်ကြမ်းထမီကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထားသော မာလာဦးကိုကြည့်ကာ သန့်စင်က ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မာလာက တကယ် တောသူမလေးလို့ပဲ။ ရန်ကုန်မှာတုန်းကနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“တကယ်လည်း တောသူပါပဲ ကိုသန့်စင်ရယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က နက်နက်ကြုတ်ကြုတ်ကလေးမို့ အားလုံးက မိကြုတ်လို့ပဲ ဝိုင်းခေါ်ကြတာ။ အခုလို အဝတ်နွမ်းနွမ်းတွေနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မ အသားက ပိုမည်းမသွားဘူးလား”

“မမည်းပါဘူး မာလာရယ်။ မာလာရဲ့ ပင်ကိုညိုစိမ့်စိမ့် အလှကို ဘာနဲ့မှ မဖုံးကွယ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့ မာလာ့အလှက ခုမှ ပိုပြီးသန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သွားတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်”

“ကြည့်လည်း မြောက်ပါ ဆရာကြီး။ ဒါနဲ့ ကိုသန့်စင် တဲမှာပဲ နေခဲ့ပါလားဟင်။ ဟိုမှာ နေပူတယ်နော်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်လေ့လာရတာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရမှာ ပျင်းစရာကြီး”

နှစ်ယောက်သား အပေါက်ဝမှ ထွက်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ အပြင်ရောက်တော့ အဘက အတွင်းမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“သမီးရေ ဧည့်သည်လေးကို ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မသွားစေနဲ့နော်။ အကောင်တွေ တွေ့တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

မာလာဦးက အဘကို ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။ သန့်စင်က မေးသည်။

“အဘ ဘာပြောတာလဲဟင် မာလာ”

“အော်၊ ပိုးကောင်တွေ ဘာတွေကို သတိပေးတာပါ”

“ပိုးကောင်လောက်များ မာလာရယ်၊ ကြောက်စရာလား”

“ပိုးကောင်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတယ် မှတ်နေသလဲ။ မြွေပွေးကို ပြောတာရှင့်”

“ဗျာ . . .”

သန့်စင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မာလာဦးက ရယ်လိုက်သည်။

“အမြဲတမ်း မရှိပါဘူး။ ကံနိမ့်မှ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရတတ်တာပါ။ ဒီက ပြောလိုက်မှ ကြောက်သွားပြီလား”

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မာလာတစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ”

“အံ့မယ်။ ဒီက ပိုတောင်ကြောက်တတ်သေး။ တွေ့တာနဲ့ တန်းခနဲပြေးတာ”

နှစ်ယောက်သားရယ်မောသံက လေပြည်နှင့်အတူ စီးမျောသွားလေသည်။ မကြာမီ ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် တောတန်းညိုညိုအောက်မှ ကြက်သွန်ခင်းစိမ်းစိမ်းတို့အား သူတို့ တပြန်တပြောမြင်ကြရလေသည်။ ငှက်တစ်အုပ်က သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ဝေါခနဲ ပျံသန်းသွားလေ၏။

“ကျွန်မတို့ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက မိဘတွေကရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားကြတာ။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မတို့

မောင်နှမတစ်တွေ အဘနဲ့ပဲ နေခဲ့ကြတာ။ အဘက ကျွန်မတို့ အဖေရဲ့ အဖေလေ။ အဘိုးပေါ့။ အဘကပဲ ကျွန်မတို့ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတာ။ အခု အဘအသက်ကြီးတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကြီးတို့က ဆက်ပြီး ဦးဆောင်ရတာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးတို့က ဘယ်သူမှ အိမ်ထောင်မပြုကြဘူး။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေ။ ကျွန်မအောက်က ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူက ရေနံမြေမှာ ရေနံတူးနေတယ်။ သူတို့လုပ်အားနဲ့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကျွန်မ ပညာရေးအတွက် ထောက်ပံ့ကြတာပဲ။ ကျွန်မဘဝ သူတို့ကြောင့် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ရတာရှင့်”

“ဟဲ့ မိကြုတ်၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်မှာနေပါစေတော့လား။ ဘာလို့ ခေါ်လာရတာလဲ။ နေက ပူတာနဲ့”

“ပြောမရလို့ ခေါ်လာတာ မမကြီးရဲ့။ သူလည်း လေ့လာချင်လို့တဲ့”

“အေး. . . အေး၊ ဟုတ်ပါတယ်။ သူလည်း ပျင်းမှာပေါ့။ လာ. . . လာ ကိုသန့်စင်။ ကျွန်တော်နဲ့ လျှောက်ကြည့်ရအောင်”

ကိုနိုင်ဝင်းက ခေါ်သည်။ ကိုနိုင်ဝင်းနောက်မှ အသာလိုက်သွားလိုက်သည်။ ကိုနိုင်ဝင်းက ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ထားသည်။ သူ့ကျောဘက်တွင် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ကို ခါးထိုးထားတာ တွေ့ရသည်။

“ဟော ဟို ခရီးတန်း (စည်းရိုး) ကနေပြီး ဟိုတောဖြုတ်ကလေးအထိ ကျွန်တော့်ယာပဲဗျာ။ နှစ်စဉ် ပဲတီစိမ်း တစ်လှည့်၊ ပဲစင်းငုံ

တစ်လှည့် ထည့်ထားရတာပေါ့။ နှမ်းကတော့ ပင်တိုင်ပေါ့ဗျာ။ မြေကတော့ သိပ်မညံ့လှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးလေက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ သိပ်မမှန်ချင်ဘူး။ မနှစ်ကဆို မိုးက အစောကြီးရွာတာ။ အဲဒီမိုးကို မှီပြီး နှမ်းလေးကြဲလိုက်ပါတယ်။ ဘယ်မှာလဲ။ နောက်မိုးက ဆက် လိုက်မလာတော့ အပင်တွေ သေကုန်ပါရောလား။ မနှစ်က ကျွန်တော့်မှာ နှမ်းကို နှစ်ခါလောက် ပြန်ချယူရတယ်။ တစ်ခါ ပဲစင်းငုံကျပြန် တော့လည်း မစုံပြန်ဘူး။ နောက်မိုးမကောင်းတော့ သီးလုံးရေ မသောက်ရလို့ အပင်တွေ မတ်တတ်သေကုန်တာ။ မျိုးသာသာ လောက်ပဲ ပြန်ရတယ်။ ဒါတောင်မှ အစေ့တွေက အပိန်တွေ၊ အညှပ်တွေ”

“ကြက်သွန်ခင်းနေရာတွေကတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရေသွင်း စိုက်လို့ရတယ်နော် ကိုနိုင်ဝင်း”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒီနေရာက အရင်တုန်းက ရေစပ်စပ် ကလေး ရှိသေးတယ်။ အခုတော့ ကောသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နား ရေတွင်းတူးတူး ခုထိရေထွက်တုန်းပဲ။ မနှစ်က အဲဒီကြက်သွန်ခင်း ကလေး ကယ်လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်နှမ မာလာဦးကို ကျောင်း စရိတ်ပို့နိုင်တာ။ သီးနှံ မရ ဘာမရနဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော် တော် တော်လေးကို ပြာသွားတာ။ သူ ကျောင်းစရိတ်အတွက်ပဲ အဓိက ပူနေရတာလေ”

ကွင်းထဲတစ်ပတ် လျှောက်ကြည့်ကြပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ မာလာဦးက ကြက်သွန်ခင်းကို ရေလောင်းနေရင်း သန့်စင်ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ သူ့ပေးပေါ်မှ သနပ်ခါးတို့က ချွေးစက်များကြောင့် ပျက်စပြုလေပြီ။

ရေတွင်းအနီးတွင် တိုင်စိုက်ကာ မောင်းလက်ကို ဆင်ထား သည်။ မောင်းတံထိပ်တွင် ရော်ဘာရေပုံးကို တပ်ထားပြီး တွင်းထဲမှ ရေကို ငင်ယူရသည်။ ပြီးလျှင် ရေတံလျှောက်ထဲ လောင်းချရသည်။ ရေတံလျှောက်မှာ ထန်းလုံးရှည်ရှည်ကို ထက်ခြမ်းခြမ်းပြီး အလယ် အူသားများထွင်းထုတ်၍ လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မာလာဦး လောင်း ချလိုက်သောရေများက ရေတံလျှောက်အတိုင်း စီးဆင်းသွားပြီး ကြက်သွန်ခင်းထဲ ရောက်သွားသည်။ မမြသန်းက ပေါက်ပြားတစ် လက်ဖြင့် ရေလမ်းဖြောင့်အောင် ပို့ပေးနေ၏။

ရေတွင်းမှာ တစ်တောင်သာသာလောက်သာ နက်သည့် ကျင်းပြုကြီးဖြစ်သည်။ မျောတုံး တောင့်တောင့်နှစ်လုံးကို ကန့်လန့် ဖြတ်ခင်းထားပြီး ထိုအပေါ်မှရပ်၍ မာလာဦးက ရေငင်နေခြင်းဖြစ် သည်။ သန့်စင်က ပြောလိုက်သည်။

“မာလာ ခဏဖယ်ပေး။ ကျွန်တော် ငင်ကြည့်စမ်းမယ်”
 “ဖြစ်ပါ့မလားရှင်။ ရန်ကုန်သားကြီးက လုပ်တတ်ပါ့မလား”
 “အို မာလာတောင် ရသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ရ ရမှာပေါ့”

မာလာဦးက ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သန့်စင်က မာလာဦး လုပ်သလို မောင်းတံကို အောက်သို့နှစ်ပြီး ရေကိုငင်သည်။ ရေတံ လျှောက်ထဲ လောင်းချသည်။ ခြေထောက်ကို ကျဲကျဲထားပြီး ဟန်ချက် ညီအောင် ကြိုးစားပြီး ထိန်းထားသော်လည်း အလေ့အကျင့် မရှိသူ မို့ သူ့ကိုယ်လုံးက ယိမ်းထိုးနေသည်။ ရေ သုံးလေးပုံးလောက် ငင်ပြီး ချိန်တွင် မောင်းလက်၏ နောက်ဝိတ်ဆွဲအားကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လူက ရှေ့ကိုစိုက်၍ ရေတွင်းထဲ ထိုးကျသွားတော့သည်။

ဝုန်းခနဲထိုးကျသွားသော သန့်စင်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မာလာဦး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။ မမြသန်းက အလုပ်လုပ်နေရာမှ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ညီမလုပ်သူကိုလည်း မျက်စောင်းလှမ်း ထိုးလိုက်သည်။

“မိကြွတ်ကဟယ်။ ဧည့်သည်ကို အားနာစရာ”

ရေက သန့်စင် ရင်စို့သာသာလောက်သာ နက်လေသည်။ ရေထဲမှ ဘွားခနဲပြန်ပေါ်လာပြီးနောက် သန့်စင်မျက်နှာပေါ်မှ ဆံပင်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်နေသော မာလာဦးကိုလည်း အောက်မှ ရေနှင့်လှမ်းပက်လိုက်လေသည်။

“ရယ်ဖို့ပဲ သိနေ။ ဒီမှာ လူကို လှမ်းဆွဲဦး”

ကမ်းပေးလာသော သန့်စင်လက်ကိုကိုင်ကာ မာလာဦးက အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ သန့်စင်က သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်ပြီး တဟားဟားနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

ထနောင်းရိပ်မှာ ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေသော ကိုနိုင်ဝင်းကလည်း သူတို့ကို ကြည့်ကာ တဟဲဟဲနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

ညနေစောင်း နေဝင်ခါနီးသော် သူတို့အားလုံး ကြက်သွန်ခင်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ပြန်ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရှစ် တန်းကျောင်းသူ မိမိုးက သံပုံးတစ်ပုံးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်၍ ပြန် ရောက်လာလေသည်။ မိမိုးက သံပုံးကိုအောက်သို့ ချလိုက်စဉ် သန့်စင်က သွားငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ဘာတွေလဲ ညီမလေး”

“ရေနံစိမ်းတွေ ရှင့်”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်က သွားခပ်လာတာလဲ”

ခပ်တာ မဟုတ်ဘူးရှင့်။ စက်ကြီးတွေဘေးကနေ ကျုံးခဲ့တာ။ စက်ကြီးတွေက တူးလို့ထွက်လာတဲ့ နွံပျော်ရည်တွေထဲမှာ ဆီစတွေ ပါပါလာတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့က စောင့်ကြည့်နေပြီး ဆီစတွေတာနဲ့ အဝတ်နဲ့ လူးယူပြီး ပုံးထဲညှစ်ထည့်ရတာ”

“ဟုတ်လား။ တော်တော် ရသားပဲ”

ဖျင်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်း၌ ဆီတွေပေးနေသော မိမိုးကိုကြည့်ကာ သန့်စင်က တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးစ မာလာဦးက ထဘီရင်ရှားကာ တဘက်ခြုံလျက် အနီးသို့ရောက်လာသည်။

“သူက ဒီလိုပဲ၊ ရေနံမြေမှာ ရေနံ သွား သွားကောက်တယ်။

ရေနံမြေကို ဒီကနေ နာရီဝက်သာသာလောက်ပဲ သွားရတယ်။ သူ့ကျောင်းစာအုပ်ဖိုးတော့ ရသားပဲ။ ဟိုပီပီထဲမှာ သူစုထားတာ တစ်ဝက်လောက်တောင်ရနေပြီ”

မာလာဦး ညွှန်ပြရာသို့ သန့်စင်က လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိမိုးက ထိုပီပီထဲသို့ သံပုံးထဲမှ ရေနံစိမ်းများကို သွားလောင်းထည့် နေသည်။ ထိုခဏမှာပင် အကြီးမမိတိုးက အစည်းကြီးတစ်စည်းကို ခေါင်းမှာရွက်ကာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ထိုအစည်းကြီးကို ခေါင်းမှချကာ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် သွားထောင်းနေလေသည်။

“ဘာတွေလဲဟင် မာလာ”

“တံမြက်စည်းပင်တွေ ရှင့်။ သူက တံမြက်စည်း ထိုးတက် တယ်။ ည ည မောင်နှမတစ်တွေ ဝိုင်းပြီး သူ့ကို တံမြက်စည်းရိုး သင်ပေးရတယ်။ ထိုးပြီးသား တံမြက်စည်းတွေကို သူဖောက်သည် က လာ လာ ယူတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

မှောင်စပျိုးလေပြီ။ အိပ်တန်းပြန်လာသော ငှက်တစ်အုပ်က အကွဲကွဲအပြားပြား ပျံသန်းသွားလေသည်။ မီးခိုးမည်းမည်းတွေ ကြားမှာ စက်နှိုက်နေသော ကိုနိုင်ဝင်းကို တွေ့ရသည်။ မကြာမီ မီးခိုးမည်းမည်းများ ပျောက်သွားပြီးနောက် စက်သံလည်း ငြိမ်သွားကာ တံကြိုးတစ်ခုလုံး မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းထိန်သွားလေသည်။

“ကူဘိုတာ ၅/၆ လက်ဟောင်းကလေးဗျ။ တော်တော်မာတဲ့ ကောင်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်တာ ကြာလှပြီ။ ပြင်ရတယ်လို့ သိပ်မရှိဘူး။ ဒီ ဒိုင်နမိုလေးကတော့ ဟိုတစ်လောက လောင်သွားလို့ အသစ်ပြန်ပတ်ထားရတာ”

ထိုအခိုက် မိမိုးရောက်လာပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုကြီးနိုင်ဝင်း။ ဧည့်သည်အတွက် ထမင်းပြင်ပြီး ပြီတဲ့”

“အေး အေး။ လာ... ကိုသန့်စင်၊ ထမင်းစားရအောင်”

အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဖြူဝင်းသော မီးချောင်းရောင်အောက်တွင် အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းခိုင်းကို တွေ့ရသည်။ နှင်းဆီပွင့်ကလေးတွေနှင့် စားပွဲခင်းက အောက်သို့ အမြိတ်ကျလျက် ရှိလေသည်။

“ကိုင်း၊ ကိုသန့်စင်။ ဘာမှ အားမနာနဲ့နော်။ အားရပါးရသာ စားပေတော့”

ထမင်းခိုင်းမှာထိုင်မိတော့မှ သူတစ်ယောက်စာသာ ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်မို့ သန့်စင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း စားရမှာလား။ ကျွန်တော်က ရှက်တတ်တယ်ဗျ။ ဟဲ ဟဲ”

“ကဲပါ။ ခူးလိုက်ပါဟာ၊ ငါပါ ဝင်စားလိုက်ပါမယ်”

ကိုနိုင်ဝင်းက ထမင်းခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်ဆေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သန့်စင်ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်သားတုံးများကို တစ်ဖွန်းပြီးတစ်ဖွန်း ခပ်ထည့်ပေးနေလေသည်။ ဗိုက်က အစာတောင်းနေချိန်မို့ သန့်စင် ထမင်းစားကောင်းလှသည်။ ခေါင်းရင်းဘက် တစ်နေရာတွင်မူ အဘက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပင် သူ့ပေါင်ပေါ် ပန်းကန်လေးတင်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေလေသည်။

ညဉ့်နက်သော် တံမြက်စည်းလုပ်ငန်းကို စကြလေသည်။ ပင်တိုင်တံမြက်စည်းထိုးသမား မိတိုးအတွက် ကျန်ညီအစ်မများက တံမြက်စည်းရိုး ဝိုင်းသင်ပေးနေကြသည်။ သန့်စင်နှင့် ကိုနိုင်ဝင်းတို့က ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီတွင် ထိုင်လျက် စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။ ခဏကြာလျှင် ကိုနိုင်ဝင်းက နွားတဲဘက်သို့ နွားစာထည့်ရန် ထသွားလေသည်။

အငယ်မမိမိုးက သူ့အဘကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဘ။ မနေ့ညက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို မုဆိုးက လေးနဲ့ပစ်လိုက်တဲ့ အခန်းကို ရောက်ပြီနော်”

“အေး အေး၊ ဟုတ်တယ်။ အဟမ်း အဟမ်း။ အဲဒီမှာတင် အလောင်းတော်ဆင်မင်းကလည်း ဒေါသစိတ်ကိုမျှသိပ်၊ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပြီးတော့ မုဆိုးကို မေးတာပေါ့။ အို မုဆိုး၊ သင်နဲ့ ငါဟာ ငြိုးသူရန်ဘက်တွေလည်း မဟုတ်ကြပါဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ခုလို ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်ရတာတုံးလို့ မေးရှာတာပေါ့ကွယ်။ ဒီမှာတင် မုဆိုးလည်း ငါတော့ သူတော်ကောင်းကြီးကို ပြစ်မှားမိပြီ ဆိုပြီး ကြောက်လန့်တဲ့ စိတ်လည်း ဝင်၊ ကိုယ်လုပ်မိတဲ့အလုပ်အတွက် နောင်တလည်း ရ၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်လည်း ဖြစ်ပြီး

တော့ လျှောက်တင်တော့တာပေါ့။ မှန်လှပါ ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ပစ်ချင်လို့ ပစ်ရတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ အကယ်တော့ သတ္တုချကြည့် လိုက်တော့ အစွယ်လိုသူက မိဖုရား၊ အသွားစေသူက မင်းဧကရာဇ်၊ လေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော်၊ မလျော်သော ဤအမှုကို . . . ”

အဘ စကားသံများက ကြားရ တစ်ချက် မကြားရ တစ်ချက်။ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ခေါင်းတင်ပြီး သန့်စင် မှေးခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

မမြသန်းက တိုးတိုးပြောသည်။

“မိကြုတ်၊ အိပ်ရာပြင်လိုက်ဦး။ ဧည့်သည်က အိပ်ချင်ရော ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့မမကြီး”

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာ မနက်စောစောအချိန်တွင် ဖိုးကျော် ရေနံမြေမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ လုပ်အားခ ရခဲ့သမျှကို သူ့ အစ်ကိုကြီးထံ လာအပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖိုးကျော်ပုံက ရေနံမြေမှာနေသူပီပီ ရေနံရုပ်ပေါက်နေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ရင့်မှိုင်းပြီး နီညိုနေလေသည်။ သည်ကြားထဲ ကွမ်းစားထားသော သွားများက နီရဲနေပြန်သည်မို့ တကယ်ပင် ကပ္ပလီရုပ် ပေါက်နေတော့သည်။

သူ့အစ်မ မာလာဦးကိုတွေ့သည်နှင့် ဖိုးကျော်က -

“မမိကြုတ်၊ ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့က စီမံကိန်းရုံးကိုရောက်

တော့ ဆရာဦးဇော်ဝင်းက ပြောတယ်ဗျ။ မင်းအစ်မလည်း မကြာခင် တို့လိုအရာရှိဖြစ်မှာကွတဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်လား။ အလုပ်ရရင် ကျွန်တော်တို့ နယ်မှာပဲ ရမှာလား”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သိဦးမလဲ။ လျှောက်တာတော့ ရန်ကုန်မှာ ကတည်းက လျှောက်လိုက်တာပဲ။ အစိုးရလွှတ်တဲ့နေရာ သွားရမှာ ပေါ့ဟာ”

“ကိုယ့်နယ်မှာပဲ ပြန်ကျရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“အေးပေါ့။ ငါလည်း အဲလို ဖြစ်ချင်တာပဲ”

“ဆရာဦးဇော်ဝင်းလို ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မမိကြုတ်လည်း သူ့လို ကား ရမှာပေါ့။ ကား ရရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ရွှေစက် တော်ကို အဲဒီကားနဲ့ ဘုရားဖူးသွားရမှာပဲ”

“ဟယ်၊ ပေါက်ကရတွေ၊ မုန့်ဆီကြော်ကဖြင့် ဘယ်နားနေမှန်း မသိသေးဘူး။ ကြိုပြီး ရှူးနေပြန်ပြီ”

ပြုံးစစမျက်နှာဖြင့် မာလာဦးက သူ့မောင်ကို မျက်စောင်း လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဖိုးကျော်က ကွမ်းဝါးရင်း တဟဲဟဲရယ်နေ သည်။ သန့်စင်က ဖိုးကျော်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဖိုးကျော်တို့ ရေနံမြေက တော်တော်ဝေးသေးသလားဗျ”

“မဝေးဘူး အစ်ကို။ ဒီကနေ နှစ်မိုင်လောက်ပဲ လျှောက်ရ တယ်။ ရောက်ဖူးအောင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ။ ကဲ မာလာ၊ ကျွန်တော် ဖိုးကျော်နဲ့ လေ့လာ ရေး လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားချင် သွားလေ။ ဟဲ့ ဖိုးကျော်၊ နင် ဧည့်သည်ကို မိုးမချုပ် စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖိုးကျော်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးကျော်က သူ့ရိက္ခာ ထုပ်ကို ပခုံးမှာထမ်းလျက် ရှေ့မှသွားလေသည်။ ပထမ သဲတော လမ်းအတိုင်း ခြေကိုရုန်း၍ သွားကြရသည်။ သဲလမ်းဆုံးသော် မြေ သား လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မကြာမီပင် ရေနံမြေသို့ ရောက်ကြသည်။ ဖိုးကျော်က သူ့ပစ္စည်းများကို တဲထဲ သွင်းပြီးသည်နှင့် သန့်စင်ကို နေရာအနံ့ လျှောက်ပြသည်။

“ဒီရေနံမြေက အရင်တုန်းက ပုဂ္ဂလိကကို လုပ်ခွင့်ပေးထား တာဗျ။ ထန်းကိုင်း ရေနံမှော်ဆိုတာ အစ်ကိုကြားဖူးလား မသိဘူး။ နာမည်ကြီးပေါ့။ နောက်မှ နိုင်ငံတော်အတွက် စီးပွားဖြစ်လုပ်လို့ ရအောင် ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်တာ။ ဟိုစက်ကြီးတွေက တွင်းသစ် တူးနေတာပေါ့”

ဖိုးကျော်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးထိုးမတတ် မြင့်မားလှသော သံပြမ်းစင်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ အချို့နေရာ များတွင် ငေါက်ဆတ်ငေါက်ဆတ်နှင့် အလိုအလျောက် ရေနံခပ် နေသော မောင်းတံများကိုတွေ့ရသည်။ သန့်စင်က မှတ်ချက်ချ သည်။

“တော်တော်အားကောင်းတဲ့ စက်ကြီးတွေ။ အနည်းဆုံး အနက် ပေသုံးထောင်ကျော်လောက်အထိ တူးနိုင်တဲ့ စက်ကြီးတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို။ ကျင်းတစ်ကျင်းကို ခဏလေး တူးရတယ်”

“ဒါနဲ့ ဖိုးကျော်တို့လို ပုဂ္ဂလိကတွေက အစိုးရရေနံမြေမှာ လုပ်ခွင့်ရှိလို့လား”

“ဒီလိုအစ်ကိုရဲ့။ ဒီရေနံမြေကို အစိုးရက သိမ်းလိုက်တော့ အရင်မှော်ဘဝတုန်းက ကျင်းဟောင်းတွေ အများကြီး ကျန်နေခဲ့

တယ်။ ကျင်းတွေက လက်ယက်တွင်းတွေဆိုတော့ တွင်းတိမ်တွေ ပေါ့ အစ်ကို။ အဲဒီတွင်းတွေကို အစိုးရက ကန်ထရိုက်စနစ်နဲ့ ပြန်ချပေးထားတယ်။ တချို့က နေ့စား၊ တချို့က ပုတ်ပြတ်။ ကျွန်တော် တို့ကတော့ ကျင်းကိုအပြတ်ယူပြီး ထက်ဝက်စားစီ လုပ်နေတာ”

“ဪ။ ကိုက်တော့ ကိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“မဆိုးပါဘူး အစ်ကို။ ဒီပြင် အလုပ်တွေနဲ့စာရင် အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်မျိုးဖြစ်တဲ့အပြင် ကိုယ်လည်းအကျိုးရှိ၊ နိုင်ငံတော်လည်း အကျိုးရှိဆိုတော့ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ ပေါ့ အစ်ကို”

ရေနံမြေတစ်လျှောက် နေရာစုံအောင် ကြည့်ရှုပြီးသည်နှင့် သန့်စင်က ပြန်ရန်ပြင်သည်။ ညနေစောင်း နေညိုချိန်သို့ ရောက် လေပြီ။ ဖိုးကျော်က သန့်စင်ကို ပြန်လိုက်ပို့ရန်ပြင်သည်။ သန့်စင်က လမ်းကိုမှတ်မိနေပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် ဖိုးကျော်ကိုလည်း အလုပ်မပို စေလိုသည့်အတွက် လိုက်မပို့ရန်တားသည်။ လာလမ်းအတိုင်း အေးအေးလူလူပင် တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။

သဲတောလမ်းကလေးဆုံးသည်နှင့် ရှေ့မှ ထနောင်းပင်ကြီး အောက်တွင် သူ့ဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေသော မာလာဦးကို တွေ့ရ လေသည်။ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းကိုလည်း လက်မှာကိုင်လျက် တယမ်းယမ်းလုပ်လျက် ရှိလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တရုတ်စကား ပင်အောက်မှာတော့ မိတိုးက စကားပွင့်ခြောက်တွေ လိုက်ကောက် နေလေသည်။

သန့်စင်က မာလာဦးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သူ့ ကျောဘက်မှ ဖြတ်တိုက်သွားသော လေရှူးတစ်ချက်က မာလာဦး၏ နဖူးဆံစများကို ထိုးဖွ၍ သွားလေသည်။

“မာလာ၊ ကျွန်တော့်ကို လာစောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဘာလို့ ကြာနေတာလဲ။ မှာလိုက်ရဲ့နဲ့”

ရွန်းလဲသောမျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်ပြီး မာလာဦးက ပြောသည်။ ထိုမျက်လုံးများကိုမြင်ရတော့ သန့်စင်ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နဲ့အောင် လိုက်ကြည့်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာ။ သွားရအောင်လေ မာလာ”

“နေဦး ကိုသန့်စင်”

မာလာဦးက ပြောလိုက်သည်။ သန့်စင်က တုန်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မာလာဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ မာလာဦးက သန့်စင်ကို ကြည့်လေသည်။ သူမ၏ရုပ်သွင်၌ တည်ကြည်သော အရိပ်သဏ္ဍာန် များ ရုတ်ချည်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် စကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ရန်ကုန်မပြန်ခင် ကိုသန့်စင်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ကျွန်မဆန္ဒကို ပြောရရင်တော့ ကျွန်မ တို့ရဲ့ ရှေ့ရေးက ထင်သလောက်လွယ်မယ် မထင်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ တို့ မိသားစုအခြေအနေကို ကိုသန့်စင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ပြည့်စုံ တဲ့ အနေအထားမှာ မရှိဘူး။

ဒီမိသားစုကို ကျွန်မ ပြန်မကြည့်လို့ မရဘူး ကိုသန့်စင်။ အထူး သဖြင့် ကျောင်းနေတုန်းတန်းလန်း အငယ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်

ကို ကျွန်မ ဝင်မယူလို့ မရဘူး။ ကျွန်မကို သစ်ပင်တစ်ပင်လို ကြီးထွား ရှင်သန်အောင် ကျွန်မ မိသားစုက ဝိုင်းဝန်းပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေး ခဲ့တာလေ။ ကိုယ်က အခက်အလက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီး စည်ကား ဝေဆာလာချိန်မှာ ဒီမိသားစုကို တစ်ပြန်အရိပ်ခိုခွင့် ပေးရဦးမယ် မဟုတ်လား ကိုသန့်စင်”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ မရေရာတဲ့ ကာလတစ်ခုအထိ ကျွန်မကို စောင့်မျှော် နေရမယ့်အတူတူ ကျွန်မကို ကိုသန့်စင် လက်လျှော့ လိုက်ဖို့. . .”

“တော် တော် မာလာ။ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး”

မာလာဦးက မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားသည်။ သန့်စင်က ခြေတစ်လှမ်းမျှ ရှေ့တိုးလိုက်သည်။ မာလာဦးကို စူးရှစွာ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မာလာ။ ကျွန်တော် အရင်ကတော့ စိတ်ကူးထားတာရှိ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်က မိဘတွေရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဦးစီးလုပ်မယ်။ မာလာ့ကိုတော့ အရောင်းဆိုင်ကြီးတစ် ဆိုင် ဖွင့်ပေးပြီး ကြီးကြပ်စေမယ်လို့ပေါ့။ ခုတော့ ဒီစိတ်ကူးတွေကို ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ဖယ်လိုက်ပြီ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ယတိပြတ် ချလိုက်ပြီ။

ကျွန်တော် မာလာ့ကို ချစ်တယ်။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တာဝန် ထမ်းနေကြတဲ့ မာလာ့ မိသားစုကိုလည်း ချစ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်အချက်၊ ကျွန်တော်တတ်ထားတဲ့ ပညာကို အသုံးချတော့မယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်လျှောက်မယ်။ နှစ်

အချက်၊ မာလာနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်။ မာလာနဲ့အတူနေပြီး မာလာရဲ့ မိသားစုစီမံကိန်းကို ကျွန်တော်ကပါ တတ်အားသရွေ့ ကူညီဖို့၊ စစ်ကူပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မာလာ”

“ဒါ တကယ်ပြောတာလား ကိုသန့်စင်ရယ်”

မာလာဦးအသံတွေက တုန်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ပို၍ ရွှန်းလဲ့တောက်ပလာသည်။ သန့်စင်က ပြန်မဖြေနိုင်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခံစားချက်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှိုက်တက်လာသည်။ မာလာဦး၏ လက်တစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ခပ်တင်းတင်းလေး ညှစ်လိုက်သည်။ မာလာဦးကလည်း ပြန်ညှစ်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ပူးနွေးရှိန်းမြသော အထိအတွေ့မှတစ်ဆင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ နှလုံးသားများက တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပေါင်းစပ်ယှက်နွယ်သွားဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကိုင်နေကြတာ မြင်ရတော့ အပျိုပေါက်မကလေး မိတိုးက မျက်နှာကလေး ထူအမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ စကားပွင့်ခြောက်တွေကိုသာ ငုံ့၍ ကောက်နေလေတော့သတည်း။

ချမ်းသာချင်ကြသူများ

ဦးပဉ္စင်း ဦးဉာဏက သပိတ်ကိုပိုက်လျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အုတ်တံတိုင်းနှစ်ခု၏ အလယ်မှ မြင့်မားခိုင်ခံ့ လှသော ဝင်းတံခါးကြီးရှေ့ရောက်သော် အတွင်းသို့ မျက်လွှာပင့်ကာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝင်းတံခါးကြီး၏ အတွင်းဘက်မှာ သစ်လွင်သားနားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ထိုတိုက်ကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ရောင်စုံဖူးပွင့်နေသော ပန်းရုံတစ်ရုံရှိသည်။ ထိုပန်းရုံအောက်တွင် အမျိုးသမီးတချို့ စကားထိုင်ပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးဉာဏက အိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ မျက်လွှာကို အသာချပြီး ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ မကြာမီ အတွင်းမှ တီးတိုးပြောဆိုသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟယ်၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး အချိန်မတော်ကြီး ဆွမ်းလာရပ်နေပါလား။”

“အာဂန္တုဘုန်းကြီး ထင်ပါတယ်။ ဆွမ်းမစားရသေးလို့ နေမှာပေါ့”

“အို၊ ဘုန်းကြီးပါဆို။ မွန်းလွဲရင် ဘယ်ဆွမ်းစားလို့ ရပါ့မလဲ ဟဲ့”

“ကဲပါ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဟိုစားပွဲပေါ်က ကိတ်မုန့်တစ်ထုပ်ယူပြီး သွားလောင်းလိုက်ပါကွယ် မလဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လျှောက်လာသည်။ ဝင်းတံခါး မှ လူဝင်ပေါက်ကို ဖွင့်၍ ထွက်လာသည်။ ဦးဉာဏရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ လက်တွင်းမှ မုန့်ကို သပိတ်ပေါ်သို့ တင်ရန်ပြင်လိုက်သည်။ ဦးဉာဏက လက်ကို အသာကာ၍ ပြောလိုက်သည်။

“သည်းခံပါ ဒကာမလေး။ ဦးပဉ္စင်းက ဆွမ်းအလိုရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းကလေးက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ မုန့်ထုပ်ကလေးကို ကိုင်လျက် အိမ်တွင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်။ အတွင်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လှမ်းပြောသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဆွမ်းမလိုရင် ဘာအလိုရှိသလဲလို့ မေးလိုက် လျှောက်လိုက် ပေါ့ကွာ”

မိန်းကလေးက ဦးဉာဏဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်လာသည်။ ဦးဉာဏက ချောင်းတစ်ချက်နှစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

“အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ ဒီလိုပါ။ ဦးပဉ္စင်းက ဒီကနေ မိုင်သုံးဆယ် လောက်ဝေးတဲ့ တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးပါတယ်။ မန္တလေးကို ဆေးခန်းသွားပြပြီးအပြန်မှာ လမ်းစရိတ်ပြတ်သွားတာမို့ ခုလို ကားလက်မှတ်ခလေး အလှူခံရတာပါ ဒကာမလေး”

“ဒါဖြင့်လည်း ဝတ္ထုကပ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

ယောက်ျားသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကောင်မလေးက နောက်ပြန်လှည့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်ရောက်လာပြီး ငွေစက္ကူတချို့ကို သပိတ်ပေါ်သို့ တင်ရန်ပြင်လိုက်သည်။ ဦးဉာဏက လက်ကာပြရပြန်သည်။

“သည်းခံပါ ဒကာမလေး။ ဦးပဉ္စင်းက ဝတ္ထုကို အလိုမရှိပါဘူး”

ကောင်မလေးက ကြောင်သွားပြန်သည်။ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်လည်း တူသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်က ကိုယ်တိုင်ထလာလေသည်။ ဦးဉာဏရှေ့မှာ ရပ်လာပြီး ဦးဉာဏကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ဦးဉာဏကလည်း တစ်ချက်မျက်လွှာပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် ရည်မွန်သောရုပ်သွင်ရှိသည့် အမျိုးသားကြီး။

“ဝတ္ထုကပ်တော့လည်း မလိုချင်ပြန်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လို ကိစ္စများလဲဆိုတာ မိန့်တော်မူပါဦး”

“အဟမ်း၊ အဟမ်း။ ဒီလိုပါ ဒကာကြီး။ ဦးပဉ္စင်းတို့ ရဟန်းဆိုတာ ဝတ္ထု၊ ရွှေ၊ ငွေကို အလှူမခံအပ်ပါဘူး။ ဦးပဉ္စင်းတို့နဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကားလက်မှတ်ကလေးသာ ဝယ်ပြီး လှူစေလိုပါတယ် ဒကာကြီး”

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ ကောင်းပါပြီ ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ။ ဟေ့ မောင်တင် ဒီကိုလာစမ်း။ ဒီဦးပဉ္စင်းကို ကားလက်မှတ် ဝယ်ကပ်ပေးလိုက်။ ဒါထက် ဦးပဉ္စင်းက ဘယ်အထိသွားမှာလဲဘုရား”

“ဒီကနေ မြောက်စူးစူးကိုသွားရင် ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ လမ်းဆုံရှိပါတယ် ဒကာကြီး။ အဲဒီအထိပါပဲ”

“ဪ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ။ အထဲကြွပြီး ခဏစောင့်ပါ ဘုရား”

အမျိုးသားကြီးက အတွင်းသို့ ပင့်သည်။ အရိပ်ကောင်းသော ပန်းရုံအောက်တွင် ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ချပေးသည်။ ဦးဉာဏက ကြွနွေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမျိုးသားကြီးက ရိုရိုသေသေ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ဦးဉာဏကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ကြည်လင်မှုဖြင့် ပြုံးရွှင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နို့၊ ဦးပဉ္စင်းက ဝတ္ထုမကိုင်ဘဲနဲ့ မန္တလေးကို တစ်ပါးတည်း ဘယ်လိုလုပ် ဆေးခန်းသွားပြသလဲဘုရား”

“အသွားတုန်းကတော့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးတည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒကာကြီး။ ကပ္ပိယကြီးတစ်ယောက် ပါပါသေးတယ်။ ဟိုက ကိစ္စ ဝိစ္စတွေအားလုံးအတွက်ရော၊ ဒီအရောက် ဦးပဉ္စင်းပြန်နိုင်ဖို့အတွက် ပါ သူက ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အပြန်ခရီးကိုတော့ ကပ္ပိယ ကြီးက သူ့မိသားစုကိစ္စ အရေးကြီးတာမို့ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ မလိုက်နိုင်တော့ ဘူး။ ကပ္ပိယကြီးက မန္တလေးသားလေ ဒကာကြီး”

“ဒီကနေ ရှေ့ခရီးအတွက်ကိုတော့ တပည့်တော်ဆီမှာ အလှူခံပြီး ဆက်သွားမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ဒကာကြီးက ကျေနပ်စွာပြုံးလျက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် နေလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကားလက်မှတ်သွားဝယ်သူက ပြန် ရောက်လာသည်။ ထိုသူထံမှ ကားလက်မှတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဒကာကြီးက ဦးဉာဏသို့ ရိုရိုသေသေ ဆက်ကပ်လိုက်လေသည်။

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။ ဒကာကြီးတို့မိသားစု ချမ်းသာကြပါစေ”

“ဧကရာဇ်အထိပဲလား ဘုရား။ ဟိုဘက် ဆက်သွားစရာလို သေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဧကရာဇ်ရဲ့အနောက်ဘက် နှစ်မိုင်လောက်မှာ မင်းမျှော် တောင်ဆိုတာ ရှိတယ် ဒကာကြီး။ အဲဒီတောင်ခြေနားမှာ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ တောရကျောင်း ရှိပါတယ်။ ကျောင်းနာမည်ရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ အဲဒီတစ်ဝိုက်က တောင်ယာသမားတွေကို ဦးဉာဏကျောင်း ဘယ် နားမှာလဲလို့မေးရင် ရပါတယ်။ ဧကရာဇ်ကနေ ခြေလျင်လျှောက် သွားရင် မဝေးတော့ဘူး ဒကာကြီး”

“ကောင်းလှပါပြီ ဘုရား။ နောက်ကိုလည်း မြို့ပေါ်ရောက်လို့ လိုအပ်တာများရှိခဲ့ရင် တပည့်တော်အိမ်ကို ကြွခဲ့ပါဘုရား”

ဦးဉာဏက လက်တွင်းမှ သပိတ်ကို သပိတ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လေသည်။ ထို့နောက် ရုံထားသောသင်္ကန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ အသာထကာ ကား ဂိတ်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခု၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက မင်းမူလျက်ရှိလေ သည်။ သစ်ပင်ကို လေတိုးသောအသံနှင့် အဝေးမှ ငှက်အော်သံ အချို့မှလွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရ။ သမာဓိ၏ရန်သူဖြစ်သော အသံ ဗလံတို့၏ အနှောင့်အယှက်မှ ကင်းဝေးလျက်ရှိသည်မို့ ဦးဉာဏ အတွက် တရားအရသာကို လေးလေးပင်ပင်ကြီး ခံစားနေရလျက် ရှိလေသည်။

မုက်စိမ့်တကာ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို ပွားများနေမိသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်တစ်ခုကို အာရုံပြုလိုက်တိုင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး၌ ပီတိအဟုန်ဖြင့် စိမ့်ထုံသွားရမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကာလအတွင်း၌ ကိလေသာဟူ၍ မြူတစ်မျှင်မျှ မကပ်ညီဘဲ သန့်ရှင်းသော သုခချမ်းသာကို ထိထိမိမိကြီး မှီဝဲနေရလျက်ရှိချေသည်။

ဦးစွာ ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မည်။ ထို့နောက် အားထုတ်နေကျ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းမည်။ ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဘုရားဂုဏ်တော်တို့ကို ပွားများမည်။ ဤသည်မှာ သူ နေ့စဉ်ပြုလုပ်နေကျ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခု ဘုရားဂုဏ်တော်တို့ကို ပွားများပြီးပြီမို့ ဘုရားရှင်အား ဦးနှိမ်ရိုက်ကျိုးလက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆောင်ရွက်မြဲ ဝေယျာဝစ္စကိုပြုလုပ်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စကားပြောသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကပ္ပိယကြီး ဦးမြိုင်နှင့် အခြား အမည်မသိ လူကြီးတစ်ဦးတို့ ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့က ဦးဉာဏရှေ့ရောက်သည်နှင့် အသီးသီး ဝတ်ဖြည့်ကြလေသည်။

“ဘယ့်နှယ် ကပ္ပိယကြီး။ ကားက တယ်စောပါလား။”

“တင်ပျံ။ ရောက်တာက မနေ့ညနေကတည်းက ရောက်ဖို့ပဲ ဘုရား။ ကားပျက်နေတာနဲ့ လမ်းမှာပဲ ညအိပ်ခဲ့ကြရတာ။ ခုမနက်စောစောမှပဲ ထထွက်လာခဲ့ကြတာ။ ဒါထက် မင်းလှကနေ ဦးပဉ္စင်း ဒီရောက်အောင် ဘယ်လိုလာခဲ့သလဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းလား။ ဒကာကြီးတစ်ယောက်အိမ်မှာ ကားလက်မှတ် ဝင်အလှူခံပြီး လာခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် ဦးမြိုင်ကိစ္စတွေ ရော အဆင်ပြေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“မပြေတပြေပါပဲ ဘုရား။ အမွေဆိုင်အိမ်ကိစ္စက မောင်နှမချင်း တရားတပေါင်တွေတောင် ဖြစ်ဦးမလားမသိဘူး။ တပည့်တော်ကတော့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ မင်းတို့ပြဿနာထဲ ငါ့ကို ဆွဲမထည့်ကြနဲ့။ ငါလည်း ဘာမှမရချင်ဘူး။ ငါ ပြန်တော့မယ်။ ငါ့ ဦးပဉ္စင်းက ဝိနည်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ငါ မရှိလို့ မရဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲ ဘုရား။”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒါထက် ဒီဒကာကြီးက . . .”

ဦးဉာဏက မေးလိုက်သည်။ ဦးမြိုင်က သူ့ဘေးမှ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူနှင့် လူကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“တပည့်တော်လည်း ခုမှ သိတာဘုရား။ ဟို အင်တိုင်းတောနားမှာ တွေ့လို့ စကားစမြည်ပြောရင်း တပည့်တော်နဲ့ လိုက်လာတာပဲ”

ထိုလူကြီးက ဦးဉာဏအား လျှောက်တင်လေသည်။

“တပည့်တော်နာမည်က သိန်းဆောင်ပါ ဘုရား။ ရေနံတူးသမားပါပဲ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူတို့ရဲ့ လုပ်ကွက်ထဲမှာ အစမ်းတွင်းတူးခွင့်ပေးတာနဲ့ တပည့်တော်တို့လည်း သင့်တော်မယ့်နေရာ လိုက်ရှာနေတာ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့အပါအဝင် ဒီပြင်အဖွဲ့ လေးငါးဖွဲ့လည်း ရှိသေးတယ်။ သမိုင်းကြောင်းအရ ဟောဒီ မင်းမျှော်တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက ရေနံကြောကြီးတစ်ခု ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ် ဘုရား။ သယ်လို့ မနိုင်အောင် ရေနံတွေထွက်နေတဲ့ အဲဒီတွင်း

ကို အမြော်အမြင်မရှိသူတစ်ဦးက ပိတ်လိုက်မိရာက ရေနံကြော ပြန်ငုပ်ပြီး ပျောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အခုလောလောဆယ် တပည့်တော်တို့အဖွဲ့က ဒီဦးပဉ္စင်း ကျောင်းနဲ့ ကိုက်ငါးရာလောက်ဝေးတဲ့ လှည်းစခန်းနေရာလေး တစ်ခုမှာ တဲထိုးနေဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဘုရား။ အဲဒါ ဦးပဉ္စင်းကို ခွင့် တောင်းဖို့အလှာ ဟောဒီဦးမြိုင်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ အတူလိုက်လာခဲ့ တာပါ ဘုရား”

ဦးသိန်းဆောင် စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးဉာဏမျက်နှာက ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဦးသိန်းဆောင်ကိုလည်း ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“အေးပေါ့။ နေတော့ နေကြပေါ့ကွယ်။ သို့သော်လည်း တတ် အားသရွေ့ မဆူမညံ နေကြဖို့ကိုတော့ ဦးပဉ္စင်းက မေတ္တာရပ်ခံ လိုပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့က တရားအားထုတ်နေတဲ့ သူတွေမို့လို့ပါ။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ညအိပ် ညနေ နေခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ တောရဖြစ်တာကြောင့် နေ့ခင်းအလုပ်လုပ် လိုက လုပ်နိုင်ပြီး ညဘက်ကိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်အိပ်ကြဖို့ ဦးပဉ္စင်းကလိုက်ပြီး ဆော်ဩခဲ့ရတယ်။ ဒီနောက်တော့ လူတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ငဲ့ညှာပြီး ဦးပဉ္စင်းလည်း တောရကို ဖျက်လိုက်ပါတယ်။ မီးသွေးဖုတ်တဲ့ တဲတွေ၊ ယာခင်းတဲတွေကို အခြေ စိုက်ပြီး ပြန်နေခွင့် ပေးလိုက်တယ်’

“မှန်ပါ။ မှန်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့အတွက်နဲ့ အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကိုလည်း ဆုံးမ ပါဘုရား’

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ဦးသိန်းဆောင်က ထိုင်ရာမှထကာ သောက်ရေအိုးစင်ရုံရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ အဖုံးကိုဖွင့်ကာ ရေခွက်ဖြင့် ခပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရေကိုမခပ်မိဘဲ ရေအိုး၏ အောက်ခြေနှင့် ရေခွက်နှုတ်ခမ်းတို့ ခြစ်မိသည့်အသံသာ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။

“ရေကုန်နေပါလား”

ဦးသိန်းဆောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး အဖုံးကို ပြန်အုပ်လိုက် သည်။ ဦးဉာဏက -

“ဟုတ်ပါ ဒကာရေ။ ဦးပဉ္စင်းလည်း ဦးမြိုင် မရှိကတည်းက ဧည့်သည်စောင်သည်အတွက် ရေကို မှန်မှန်မဖြည့်နိုင်ဘူး။ ရေခပ်ရ တာကလည်း ဝေးတယ် မဟုတ်လား။ သွား. . . သွား၊ ဟိုမှာ ဦးပဉ္စင်းသောက်တဲ့ အိုးထဲက ခပ်သောက်ချေ”

“ရှိပါစေတော့ ဘုရား။ တပည့်တော် ရေကုသိုလ်လုပ်ပါ့မယ်”

ဦးသိန်းဆောင်က ရေအိုးကို ပခုံးပေါ်တင်လိုက်ပြီး ရေစစ်ကို လှမ်းဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးမြိုင်ကလည်း ခရီးရောက် မဆိုက်ပင် အခြားရေအိုးတစ်လုံးနှင့် ရေပုံးတစ်ပုံးကို ဆွဲကာ ဦးသိန်း ဆောင်နှင့်အတူ ရေခပ်ရန် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဦးဉာဏက တံမြက်စည်းကြမ်း တစ်ချောင်းကိုဆွဲကာ တံမြက် စည်းလှည်းရန် ပြင်လေသည်။ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ ထရံကာ၊ သက်ငယ် မိုး တောရကျောင်းကလေး၏ အပေါ်တွင် မန်ကျည်းပင်များက လက်ယှက်ထိုးမျှ အုပ်မိုးထားလေသည်။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် မန်ကျည်း ရွက်ခြောက်များ၊ မန်ကျည်းသီးပုပ်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို လှည်းကျင်းနေရသည်။

ဦးဉာဏ တံမြက်စည်းလှည်းနေစဉ် ရေခပ်သွားသူများ ပြန် ရောက်လာသည်။ ဦးမြိုင်က မီးဖိုထဲသို့တန်းဝင်သွားပြီး ဆွမ်းချက် ရန် ပြင်သည်။ သူ့အတွက် နေစရာ စင်ကလေးက မီးဖိုထဲမှာပင် ထိုးထားသည်။

ဦးသိန်းဆောင်က သောက်ရေအိုးကို နေရာတကျ တင်ထား ပြီးနောက် ဦးဉာဏဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်၍ ဝတ်ပြုသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခု လျှောက်ထားလိုသော အရိပ်လက္ခဏာကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးဉာဏက တံမြက်စည်းလှည်း ခြင်းကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်သည်။ ဦးသိန်းဆောင်က ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် -

“တပည့်တော် တစ်ခုလျှောက်ထားပါရစေ ဘုရား။ ဦးမြိုင်ကို လည်း တပည့်တော် စိတ်ကူးမိတာ ပြောပြီးပါပြီ။ တခြား မဟုတ်ပါ ဘူး ဘုရား။ ရေကိစ္စပါ။ ရေက ခပ်ရတာ ဝေးလွန်းတယ် ဘုရား။ ဒီအခက်အခဲကို တပည့်တော် ဖြေရှင်းပေးပါရစေ။ အဝီစိရေတွင်း တူးပြီး တပည့်တော် လှူပါရစေ။ တပည့်တော် အသက် ခြောက် ဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ကုသိုလ်ယူပါရစေဘုရား”

ဦးသိန်းဆောင်စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးဉာဏက -

“အင်း၊ ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။ သို့သော် တူးလို့ လွယ်ပါ့ မလား ဒကာကြီး”

“မှန်ပါ။ လွယ်လောက်ပါတယ် ဘုရား။ အလွန်ဆုံးတူးရ အတောင်တစ်ရာလောက်ပါပဲ။ သုံးလေးရက်အတွင်း ပြီးနိုင်မယ်လို့ တပည့်တော် ထင်ပါတယ်”

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဒကာကြီး လှူချင်သပဆိုရင် လှူ ပေါ့ဗျာ”

“မှန်ပါ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ တပည့်တော်လည်း တတ်အား သရွေ့ တရားအားထုတ်လိုပါတယ်။ သင့်တော်မယ့် ကမ္မဋ္ဌာန်းများ ကို ပေးတော်မူပါဘုရား”

ထို့နောက် ဦးဉာဏက တံမြက်စည်း ဆက်၍လှည်းလေသည်။ ဦးသိန်းဆောင်က သူ့အဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။ မီးဖိုဘက်မှ မီးခိုးတချို့က ပျံ့လွင့်လာသည်။

ယနေ့ပါဆိုလျှင် အဝီစိတွင်းတူးနေသည်မှာ သုံးရက်မျှ ရှိလေ ပြီ။ သည်ကနေ့ ညနေစောင်းတွင် ဦးဉာဏက မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်ရှိ တွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟော ကြားနေသလို ဦးမြိုင်နှင့် ဦးသိန်းဆောင်တို့က မြေပေါ်တွင် ဖျာ ကြမ်းကလေးခင်း၍ထိုင်ကာ ရိရိသေသေ နာကြားလျက်ရှိသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ လျှိုစောင်းကလေးဘေး၌ အဝီစိတွင်း တူးနေကြသော လူငယ်များထံမှ စကားသံများ တစ်ခါတစ်ရံ ပျံ့လွင့် လာတတ်သော်လည်း ဆူဆူညံညံကား မဟုတ်ပေ။

“ဒီတော့ တရားအားထုတ်တော့မယ်လို့ ကြံလိုက်တာနဲ့ အဲဒီ ရန်သူကြီးငါးယောက်က ဝင်လာတော့တာပဲ ဒကာကြီးတို့ရဲ့ နော်။ အဲဒီ ရန်သူကြီးတွေက ဘယ်လို အဖျက်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်သလဲ ဆိုတော့ အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီကို အားမထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင်၊ မပျင်းရင် ပျင်းလာအောင်၊ နောက်ကြောင်းကိစ္စ တွေကို ပြန်မတွေး တွေးအောင်၊ အိပ်မငိုက် အိပ်ငိုက်အောင် အမျိုးမျိုးကို သူက ကြံဆောင်တော့တာ။ အဖျက်သမား သက်သက်

ပေါ့ဗျာ။ ဒီ အနှောင့်အယှက် တရားဆိုးတွေကို ယောဂီက ကြံကြံခံ နိုင်ရင် ခံ၊ မခံနိုင်ရင်တော့ တစ်ချက်တည်း ဗုန်းဗုန်းလဲဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“အမှန်ကတော့ ယောဂီကို သမာဓိ မရနိုင်အောင် သူက ကန့်လန့်ခံပေးနေတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီတော့ ယောဂီက သူ့ကို ကြောက်သွားဖို့၊ အရှုံးပေးဖို့မလိုဘဲ ဇွဲသတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ ပြန် တိုက်ဖို့ လိုတယ်ဗျာ။ ဒီလို ပြန်တိုက်ဖို့အတွက် မိတ်ဆွေကြီးငါးယောက် ရဲ့အင်အားကို စစ်ကူယူရလိမ့်မယ်။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိနဲ့ ပညာဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတွေပေါ့ ဗျာ။ ဒီနေရာမှာ သဒ္ဓါနဲ့ ပညာက ညာတောင်ပံ၊ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိက ဘယ်တောင်ပံ၊ သတိကိုတော့ စစ်ဦးမှာတင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရမယ်ဗျာ။ တိုက်ပွဲဝင်ရာမှာ သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ ကို လိုတာ ပိုတာ မရှိအောင်၊ ဝီရိယနဲ့ သမာဓိကို လိုတာ ပိုတာ မရှိအောင် ထိန်းညှိပေးနိုင်ရမယ်။ ဒါမှ စစ်ကွဲပြီး လွန်သွားတာတို့၊ စစ်ဆုတ်ပြီး တန့်နေတာတို့ မရှိနိုင်မှာလေ။ အဲ၊ သတိကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ပဲဗျာ။ သူက အကြီးအမှူးပဲ။ သူက ဘယ်တော့မှ ပိုတယ် လို့ မရှိဘူး။ သတိကောင်းသထက်ကောင်းလေ ယောဂီက လက် ခမောင်းခတ်နိုင်လေပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သတိပဋ္ဌာန်လို့ ဆိုထား သမို့လား ဒကာကြီးတို့ရဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဒီတော့ ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင် ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။ အားထုတ်တဲ့ ယောဂီကသာ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ အားထုတ်စမ်းပါ။ ဒီတရားဆိုးတွေအပေါ် အနိုင်ရစမြဲပါပဲ။ စောစောကပြောတဲ့ သဒ္ဓါ၊

သတိအစရှိတဲ့ ဗိုလ်ငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံလာလေလေ၊ သမာဓိ ရလေလေ ပေါ့။ နောက်ဆုံး သမာဓိရေချိန်ကို မီလာပြီဆိုတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီရန်သူတွေက နည်းနည်းမှကို ဝင်လို့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်က သူတို့ အပေါ် နိုင်သွားပြီ။

ဒီတော့မှ အဲဒီသမာဓိဆိုတဲ့ အလင်းရောင်မီးမောင်းကြီးနဲ့ မိမိခန္ဓာကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ နှစ်ပင်ပူးပြီး လိမ်ထားတဲ့အလိမ်တွေ ပြေသွားပြီး တကယ့်ဓာတ်သားစစ်စစ် ရုပ် နာမ်တွေရဲ့ အဖြစ်ကို . . .”

ဦးဉာဏတရားကို ဆုံးအောင် မဟောလိုက်ရ။ ရှေ့တူရူမှ လူတစ်ယောက် အူယားဖားယားပြေးလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည် မို့ စကားတန့်သွားလေ၏။ ထိုပြေးလာသူကို သုံးဦးသား တစ်ပြိုင် နက်လိုလို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“အဘ၊ အဘ။ ဟိုမှာ လာကြည့်စမ်းပါဗျာ။ လာကြည့်စမ်း ပါဦး”

ပြေးလာသူက ဦးသိန်းဆောင်ကို လက်မောင်းမှကိုင်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်နေလေသည်။ ဦးသိန်းဆောင်က ထိုသူ ခေါ်ရာ နောက်သို့ ကြောင်အအနှင့် လိုက်ပါသွားလေသည်။ လာခေါ်သူမှာ အဝီစိတွင်းတူးနေသော အဖွဲ့မှ ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုရှိလေပြီဟု သိလိုက်ရသည်မို့ ဦးဉာဏ နှင့် ဦးမြိုင်တို့ကပါ နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြသည်။ ဤတွင် အဝီစိတွင်းတူးနေသော နေရာသို့ရောက်သည်နှင့် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ကောင်းလှသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဦးဉာဏ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဝီစိတွင်း၏ တွင်းပေါက်ဝမှ ညိုညိုစိမ်းစိမ်း အရောင်ရှိ သော အရည်များက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပန်းထွက်လျက် ရှိလေ သည်။ ထန်းတစ်ဖျားခန့်အထိ ကွေးကွေးကိုင်းကိုင်းကြီး ပန်းထွက် နေသော ထိုအရည်များက ကောင်းကင်မိုးသားနောက်ခံဖြင့် သက် တံရောင် ထနေသည်ကိုပါ အံ့ဖွယ် မြင်ကြရလေသည်။

“ဆီတွေဟေ့၊ ဆီတွေ၊ ရေနံတွေ။ မိုးကာတွေ၊ ပီပါတွေ အမြန်သွားယူကြစမ်း။ မိုးကာတွေနဲ့ အောက်က မြန်မြန်ခံဟေ့။ တွင်းဝကို မပိတ်လိုက်နဲ့နော်။ ဒီအတိုင်း ထွက်နေပစေ”

ဦးသိန်းဆောင်က သူ့လူများကို လျင်မြန်စွာ အမိန့်ပေးနေ လေသည်။ ဦးဉာဏထံသို့ ပြေးလာပြီး ဝမ်းသာသံကြီးဖြင့်လည်း လျှောက်လေသည်။

“အဝီစိတွင်းတူးရင်း ဆီကြောကို ထောက်မိသွားတာဘုရား။ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရေနံကြောကြီးဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်မယ်ဘုရား။ ဦးပဉ္စင်း ကံကောင်းပြီဘုရား။ ကံကောင်းပြီ”

ဦးသိန်းဆောင်က ကတုန်ကယင်ကြီးနှင့် ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောနေသော်လည်း ဦးဉာဏက ဘဝင်မကျလှ။ အခြေအနေကိုသာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဆက်ကြည့်နေလေသည်။

ဦးသိန်းဆောင်တို့ အဖွဲ့က ဆီတွေကို မိုးကာတွေနှင့် ခံသူခံ၊ ပီပါတွေထဲ ခပ်ထည့်သူခပ်ထည့်ဖြင့် တရုန်းရုန်း အလုပ်ရှုပ်နေကြ သည်။ မကြာမီ ပန်းထွက်နေသော ဆီကြောကြီးက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့လျော့လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် တွင်းဝ၌ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ မှုတ်ထုတ်လျက်ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

ဦးဉာဏက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးကြီး ချလိုက်မိ လေသည်။

ညက ဦးဉာဏ တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်။ ထိုအကြောင်း ကိုသာ တတွေးထဲ တွေးနေမိသည်။ သန်းခေါင်းကျော်ပြီး နှစ်ချက် ထိုးလောက်ရှိမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သည်မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ လူက ရှင်ရှင်လန်းလန်း မရှိချင်။ အိပ်ရေးမဝသောအရှိန်ဖြင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည်။ တစ် ကိုယ်လုံးလေးလံနေကာ ဇက်ကြောတက်ချင်နေသလိုလိုပင် ဖြစ်နေ သည်။

သို့သော် ကုဋီသွားရန် ကျောင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးဉာဏ ရုတ်တရတ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ မျက် လုံးများ ကျယ်သွားရသည်။ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေမှုများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်သည်။

ကြည့်ပါ။ လူတွေ၊ လူတွေ။ ကျောင်းပတ်ပတ်လည်မှာ ရောက် နေသော တစ်ရာလည်း မက၊ နှစ်ရာလည်း မကသော လူတွေ။ တချို့က လှည်းတွေ မောင်းပြီးဝင်လာ။ တချို့က တဲထိုးဖို့ လုပ်သူက လုပ်။ တအုံးအုံး တရုန်းရုန်းနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ အေးချမ်းတိတ် ဆိတ်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းကလေးတစ်ဝိုက်မှာ ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ကျင်းပတော့မလို ဖြစ်နေပါပကောလား။

မကြာမီ ဦးဉာဏကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လူတစ်စုက အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ဦးဉာဏကို ဝိုင်းရံကာ ကျိုးကန်းအာသလို အာကြပါလေတော့သည်။

“ဦးပဉ္စင်း။ တပည့်တော်ကို ကျင်းတစ်ပေါက်စာပဲ ရောင်းပါ။ တစ်သိန်းပေးပါမယ်”

“တပည့်တော်က ငါးကျင်းစာ တစ်ခါတည်း ယူပါမယ်။ ငါးကျင်းကို လေးသိန်းပဲ ထားပါဘုရား”

“တပည့်တော်နဲ့အရင် စကားပြောပါဘုရား။ တပည့်တော်က ဧကလိုက်ဝယ်မယ့်သူပါ။ တစ်ဧကလုံးအတွက် သိန်းငါးဆယ် ပေးနိုင်ပါတယ်”

“တပည့်တော်တို့အဖွဲ့က လူအင်အားနဲ့ ပစ္စည်းအားစိုက်ပြီး ထွက်တဲ့ဆီကို ထက်ဝက်စားစီ လုပ်ချင်ပါတယ် ဘုရား”

စကားတွေက ဆူညံပြီး လုံးထွေးနေသည်။ သူ့ထက်ငါလူပြီး ပြောနေကြသည်။ တချို့က ငွေထုပ်ကြီးတွေကို မြှောက်ကာမြှောက်ကာနှင့် ဦးဉာဏကို အတင်းထိုးပေးနေကြသည်။ ငွေထုပ်ကြီးများက သူ့ကိုလာထိသည်နှင့် ဦးဉာဏက တီကို ဆားနှင့်တို့လိုက်သလို တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက်ကို ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟယ်၊ နင်တို့အထုပ်တွေနဲ့ ငါ့ကို လာမထိစမ်းနဲ့။ ဖယ်စမ်း၊ ဖယ်စမ်း။ ငါ ကုဋီတက်မလို့။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး”

ဦးဉာဏက ကုဋီဘက်သို့ အတင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။ မီးဖိုအပေါက်ဝ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဝိုင်တွေနေသော ဦးမြိုင်ကို လည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးဉာဏ ကုဋီထဲရောက်ပြီး မကြာမီပင် လူနှစ်ယောက်က အပြင်ဘက်မှ ပြောဆိုသွားသော စကားသံများကို ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘုန်းကြီးက ကျင်းတစ်ပေါက်စာကို တစ်သိန်းနဲ့ ပေးချင်ဟန် မတူဘူးကွ”

“လောဘကြီးတာပါကွာ။ အလကားရမယ့် ပိုက်ဆံကို”

“တစ်သိန်းထက် တိုးပေးဆို ပေးမယ်ကွာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြော။ ဒီရေနံကြောကိုတော့ လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

ဦးဉာဏ ကျောင်းပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးမြိုင်က ရေခွေးကြမ်းကပ်ရန် အသင့်စောင့်နေလေသည်။ ဦးမြိုင်က မျက်နှာမကောင်းလှ။ မကြာမီ ဦးသိန်းဆောင်ပါ ရောက်လာပြီး ဦးဉာဏကို ဝတ်ဖြည့်သည်။ သူလည်း မျက်နှာမကောင်း။

“ဆီပေါက်တဲ့သတင်းက တောမီးလောင်သလို ပြန့်သွားပြီး ချက်ချင်း လူတွေဝိုင်းအုံလာတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘုရား”

ဦးသိန်းဆောင်က လျှောက်သည်။ ဦးဉာဏက ပြန်၍မိန့်တော် မမူ။ မျက်စိကိုမှိတ်၍ ရေခွေးကြမ်းကိုသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘုဉ်းပေးနေလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသည့်အသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ဦးမြိုင်က နေရာမှထပြီး သွားကြည့်လိုက်ရာ အဖိုးတန်ကားကြီးတစ်စီး ကျောင်းရှေ့၌ ထိုးရပ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကားပေါ်မှ ရှိုးကောင်းကောင်း၊ စတိုင်ကျကျနှင့် လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာကာ ဦးဉာဏရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး ဦးချကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ် ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် လူက စကားစလေသည်။

“တပည့်တော်နာမည်က ဇော်တိတ်ပါ ဘုရား။ သူကတော့ မြင့်စိန် ပါ။ အခုဆီပေါက်နေတဲ့ ဧရိယာတစ်ဝိုက်ဟာ တပည့်တော် တို့ လုပ်ခွင့်ရထားတဲ့ မြေပုံထဲမှာ ပါတယ်ဘုရား။ ဒါ့ကြောင့် ရှေ့ လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ဦးပဉ္စင်းနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရအောင်လို့ တပည့်တော်တို့ လာခဲ့တာပါဘုရား”

ဦးဉာဏက ခပ်မဆိတ်ပင် နေလေသည်။ မြင့်စိန်ဆိုသူက-

“ဦးပဉ္စင်းတော့ ကော်တာပဲဘုရား။ မမျှောင်လင့်ဘဲ ရတနာ ပုံက သူ့အလိုလိုဆိုက်လာတာ။ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ တဲကျောင်းကလေး လည်း ချက်ချင်း အုတ်ကျောင်းဖြစ်ရတော့မှာ ဘုရား”

ဇော်တိတ်ဆိုသူက -

“ကျင်းပေါက်ခတွေ့ကို ဦးပဉ္စင်း ကြိုက်သလောက်သာ တောင်းပေတော့။ တပည့်တော်တို့က ထွက်လာမယ့်ဆီကိုသာ သိမ်းရုံပါပဲ။ တူးမယ့်ဦးရေက မနည်းဘူးဘုရား။ ဦးပဉ္စင်းတော့ ကျိန်းသေချမ်းသာပြီ”

“တော်. . . တော် ဒကာ။ မင်းစကား ဒီတင်ရပ်။ ငါက မင်းတို့ပြောတဲ့ ငွေတွေလည်း မလိုချင်ဘူး။ အုတ်ကျောင်းလည်း မရချင်ဘူး။ နဂိုကတည်းက ငါ ချမ်းသာပြီးသားပဲ”

ဦးဉာဏက အသံကိုထိန်း၍ ပြောလိုက်သည်။ သို့ငြား သူ့ အသံတို့က မသိမသာ တုန်ယင်နေသည်။ ဦးဉာဏစကားကြောင့် ဘီယာဗိုက်ကိုယ်စီနှင့် ထိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်ကြည့်ကာ မျက်နှာတွေ စူပူစူပူ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ငါက လောကီအာရုံတွေနဲ့ ဝေးချင်လို့ ဒီမှာ တောရကျောင်း ဆောက်ပြီးလာနေတာ ဒကာတို့။ လောကီ စည်းစိမ်တွေကို မမက်

မောလို့လည်း ဒီဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားတာပဲ။ ငါ့အတွက် လိုအပ်တာ၊ လိုချင်တာက တရားချမ်းသာကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိဘူး ဒကာတို့”

“ဒီတော့ အရှင်ဘုရားက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းသဘောကတော့ ဒီကျောင်းကလေးရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှု ကို ပျက်ယွင်းမသွားစေချင်ဘူး။ ဒကာတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို မလုပ် စေလိုဘူး”

ထိုနှစ်ယောက်က အံ့အားသင့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဇော်တိတ်က တင်းမာသောအသံဖြင့် -

“ဒီလိုတော့ မရဘူးဘုရား။ ဒီနေရာတွေက တပည့်တော်တို့ ရဲ့ လုပ်ကွက်တွေထဲမှာ ပါပြီးသားမို့ တပည့်တော်တို့ကတော့ ဆက် လုပ်ရမှာပဲ”

မြင့်စိန်ဆိုသူကလည်း -

“ဦးပဉ္စင်းမလုပ်ချင်ရင်၊ မပါချင်ရင် ဘေးဖယ်နေပေါ့။ တပည့် တော်တို့က အစီအစဉ်တွေ ချပြီးနေပြီဘုရား”

ဦးဉာဏက ဘာတစ်ခွန်းမျှ မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ရုတ် ခနဲထကာ အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ တံခါးကို လည်း အတွင်းမှ အသာစေ့ပိတ်လိုက်လေသည်။ ဦးမြိုင်က ခေါင်းငုံ့ ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဦးသိန်းဆောင်က စိတ်ထိခိုက်သော မျက်နှာဖြင့် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလေသည်။

ဇော်တိတ်နှင့် မြင့်စိန်တို့က ကျောင်းပေါ်က ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် ရေနံသမားများနှင့် တရုန်းရုန်း လုပ်ကာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် စီစဉ်ညွှန်ကြားနေလေသည်။

ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး အသံဗလံပေါင်းစုံဖြင့် ဆူညံနေကာ အုတ် အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေလေ၏။

“အောက် . . . အီး . . . အီး . . . အုတ်”

တောကြက်တစ်ကောင်၏ သံသေးသံကြောင်နှင့် တွန်လိုက် သံက တောင်ရိုးတလျှောက် စီးမျော၍ သွားလေသည်။ မကြာခင် အရုဏ်တက်ပေတော့မည်။ အမှောင်ထုက ရှိသေးသည်။ လေတိုး လိုက်တိုင်း သစ်ကိုင်းတစ်ချို့က တရဲရဲအသံမြည်ကာ ယိမ်းနွဲ့နေ ကြလေသည်။

ဦးဉာဏက အမှောင်ရိပ်များကြားမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် သူ ကျောင်းကလေးကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေနှင့် ကြည့်လိုက်လေ သည်။ ဦးမြိုင်က အထုပ်တစ်ခုကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ငူငူကြီး ရပ်လျက်ရှိသည်။ ဦးဉာဏက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ နောက် သို့ အသာလှည့်၍ ခြေလှမ်းစလိုက်လေသည်။ ဦးမြိုင်က ဦးဉာဏ နောက်ပါးမှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဧကရာဇ်လမ်းဆုံကိုရောက်တော့ မိုးစင်စင်လင်းချေပြီ။ ဦးဉာဏက ဦးမြိုင်ကို တစ်နေရာတွင် စောင့်နေစေပြီး ဧကရာဇ်ရွာ အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်သည်။ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆရာဒကာ နှစ်ယောက် ကားလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်မိုင် သာသာခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် သုသာန်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ဇရပ်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ဒီဇရပ်မှာပဲ သီတင်းသုံးကြတာပေါ့ ဦးမြိုင်ရာ။ နောက်နေ့ကျမှ နေရာသစ်ရှာကြတာပေါ့”

“မှန်ပါ့ ဘုရား။ မှန်ပါ”

ဦးမြိုင်က နီးရာသစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် အမှိုက်များကို လှည်းကျင်းကာ ဇရပ်ကလေးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဇရပ်ခေါင်းရင်း၌ နေရာထိုင်ခင်းကို ပေးလိုက်ရာ ဦးဉာဏက အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆက်လက်၍ ဦးမြိုင်က ရေနွေးအိုးတည် ရန် စီစဉ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် ကားဖြူဖြူလေးတစ်စီးက ကားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာလေသည်။ ဇရပ်ရှေ့ရောက်သော် ကားခေါင်းထဲမှ လူ တစ်ယောက်က လက်တစ်ဖက်ထုတ်ပြီး ဇရပ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက် ကားကလေးက ထိုးရပ် သွားပြီး ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်က ဆင်းလာလေသည်။ ဇရပ် ဆီသို့လည်း လျှောက်လာကြသည်။

ရှေ့မှလာနေသူမှာ ဦးသိန်းဆောင်ဖြစ်သည်ကို ဦးဉာဏသိ လိုက်ရသည်။ မကြာမီ ထိုနှစ်ယောက်က ဇရပ်သို့ရောက်လာပြီး ဦးဉာဏကို ပြိုင်တူလိုလို ဝတ်ဖြည့်ကြသည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်းနှင့် ဒကာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဦးဉာဏစိတ်ထဲ ဇေဝဇေဝ ဖြစ်နေမိသည်။

“ဒီ ဒကာကြီးကို မြင်ဖူးတယ် မှတ်ပါတယ်”

ဦးဉာဏကပြောသည်တွင် ထိုဒကာကြီးက ပြုံးရွှင်သောမျက် နှာဖြင့် -

“မှန်ပါ့ဘုရား။ မင်းလှမှာတုန်းက ဦးပဉ္စင်း ကားလက်မှတ် ဝင်အလှူခံခဲ့ဖူးတဲ့အိမ်က ဒကာကြီးပါ”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ။ မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ။ နို့၊ ဒကာကြီးက ခု ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

ဦးဉာဏက ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။ ဒကာကြီးက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်လေသည်။

“တပည့်တော်လည်း ဟောဒီ ဦးသိန်းဆောင်ပြောပြလို့ အကြောင်းစုံကို သိရပါတယ်ဘုရား။ ဇော်တိတ်တို့ ခြေရှုပ်လို့ ဦးပဉ္စင်း ကျောင်းကို စွန့်ခွာသွားတယ်ဆိုတာ သိရတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ လိုအပ်တာတွေကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်က အငြိမ်းစား ခရိုင်ရဲမှူးကြီး ဦးဝင်းခိုင် ပါဘုရား။ အငြိမ်းစားယူပြီး ကိုယ့်ဇာတိမင်းလှမှာပဲ ပြန်နေတဲ့သူပါ။ ဦးပဉ္စင်း ကားလက်မှတ်အလှူခံရင်း တပည့်တော်အိမ်ကို ကြွလာတုန်းက တပည့်တော်လည်း ဦးပဉ္စင်းကို မြင်မြင်ချင်း ကြည်ညိုမိပါတယ် ဘုရား။ လာမယ့် ကထိန်ရာသီအကြောင်း စဉ်းစားမိရာက ဦးပဉ္စင်းကို အထူးသတိရလိုက်မိပြီး ကထိန်ခင်းခွင့်ကို ကြိုပြီး လျှောက်ထားဖို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ ဘုရား။ လမ်းမှာ မေးမြန်းပြီး လာခဲ့ရာက ဦးပဉ္စင်းကျောင်းကိုလည်းရောက်ရော လူတွေတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အပြင် ဟောဒီ ဦးသိန်းဆောင်နဲ့လည်း တွေ့ရပြီး အကြောင်းစုံကို သိရတာပါ ဘုရား။”

“ဦးပဉ္စင်းလည်း ကိုယ့်ကျောင်းကလေးနဲ့ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ။ အကုသိုလ် အလိုလို ဝင်လာတာ ဒကာကြီးရဲ့။”

“တပည့်တော်လည်း အပြစ်မကင်းပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော် ဆက်ဆော့ပြီး အဝီစိတွင်းတူးမိလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရား။”

ဦးသိန်းဆောင်က ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် လျှောက်ထားလေသည်။ ဦးဝင်းခိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီဇော်တိတ်ဆိုတဲ့ကောင်က လူရှုပ်တစ်ယောက်ပါ ဘုရား။ ကြုံရင်ကြုံသလို ရိုက်စားလုပ်နေတဲ့ ကောင်ပါ။ သူ့အဖေ ဦးကြည်ဝိုင်းဆိုတာ မင်းလှမှာ နာမည်ကြီးပေါ့။ ဆီကြည်ဝိုင်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အကြီးစား ဆီမှောင်ခိုကြီးပေါ့ ဘုရား။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတော့ ငွေထုပ်ပြပြီး မိန်းမတွေလည်း မှိုလိုပေါက်အောင် ယူထားတဲ့လူပေါ့။ ဟိုတစ်လောကပဲ မြစ်ထဲမှာ ရေနံတွဲကြီး မီးလောင်မှုဖြစ်ပြီး ထောင်ကျသွားပါရောလား။ ဒီဇော်တိတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သူ့အဖေအတိုင်းပဲ။ လောဘအတွက်ဆိုရင် ဘနဖူးတောင် သိုက်တူးမယ့် ကောင်မျိုး။

နောက်တစ်ယောက် မြင့်စိန်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ တလောကထန်းကုန်းဆိုတဲ့ ရေနံမှော်မှာ မတရားပွသွားပြီး လူတကုအပေါ် လိုက်ဂျင်ကျနေတဲ့ ကောင်ပေါ့။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ဘဝခံ၊ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေပါ။

တပည့်တော် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ ဦးပဉ္စင်းကျောင်း နေရာက သူတို့လုပ်ကွက်ထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးဘုရား။ ဒီကောင်တွေ သက်သက်လူပါးဝတာ။ ပြီးတော့ ဆီပေါက်တာကလည်း အပေါ်ယံကြောက ထပေါက်တဲ့ဆီမျိုးပါ။ မြဲလည်းမမြဲ၊ ကြာလည်း မကြာမယ့် မှော်မျိုးပါ။ အဲဒီတစ်ကျင်းလောက်သာ ပေါက်ပြီး ကျန်တဲ့ကျင်းတွေက ပေါက်ဖို့ မသေချာတဲ့ အနေအထားပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက မှော်ရှူးတွေဆိုတော့ အသံကြားတာနဲ့ ဝိုင်းအုံလာတာပေါ့ ဘုရား။ လောဘသားတွေကိုး။

တပည့်တော် ဧကရာဇ်ရဲစခန်းနဲ့ မြို့ထဲက ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပြီ။ ခုလောက်ဆို သူတို့ ရှင်းလင်းပြီး

လောက်ပါပြီ။ ဇော်တိတ်တို့လည်း ပြေးလောက်ပါပြီ။ ဦးပဉ္စင်း ကျောင်းကို ပြန်ကြွပြီး အနှောင့်အယှက်မရှိ ပြန်သီတင်းသုံးတော် မူပါ ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဒကာကြီး။ ဦးပဉ္စင်း ဖြင့် ဒီဝါ မဆိုခင် နေရာသစ်တစ်ခု ရှာရပြီလို့တောင် အောက်မေ့ လိုက်တာ”

ဦးဝင်းခိုင်က သူ့ကားနှင့်ပင် ဦးဉာဏတို့ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေး လေသည်။ တောရကျောင်းကလေးသို့ ပြန်ရောက်ကြတော့ အခြေ အနေက မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ သည်။ လူကို မဆိုထားဘိ၊ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမျှပင် မတွေ့ရတော့ဘဲ ရှင်းလင်းနေသည်။ စက္ကူစုတ်တွေ၊ ပလတ်စတစ် အိတ်တွေနှင့် အမှိုက်တချို့သာ ပြန့်ကျဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဦးမြိုင် နှင့် ဦးသိန်းဆောင်တို့က ရောက်ရောက်ချင်းပင် စိတ်အားတက်ကြွ စွာ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ကြလေသည်။

ဦးဝင်းခိုင်က ပြန်ခါနီးတွင် ဦးဉာဏအား ထပ်မံ၍ လျှောက် ထားလေသည်။

“တပည့်တော်ကို ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် ခံယူခွင့် ပြုတော်မူပါ ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”

“လာမယ့် ဝါကျွတ်ချိန်မှာလည်း ကထိန်သင်္ကန်းကို ကပ်လှူ ခွင့်ပြုပါ ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”

“ဟောဒီ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးကိုလည်း တပည့်တော် လှူပါရစေ ဘုရား။ ကျန်းမာရေးကိစ္စမှအစ အခက်အခဲရှိရင် အချိန်မရွေး တပည့်တော်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါ ဘုရား”

“နေပါစေ၊ နေပါစေ။ ဒါကိုတော့ အလှူ မခံပါရစေနဲ့။ ဦးပဉ္စင်း တို့မှာ ဒီလောက်လည်း ကိစ္စတွေ မများလှပါဘူး။ သည်းခံပါ ဒကာကြီး”

“ဒါဖြင့်ရင် တပည့်တော်ကို ဦးပဉ္စင်းဆီ မကြာမကြာ လာခွင့် ပြုပါဘုရား။ တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တော်မူပါဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”

အေးချမ်းသွားသည်။ ငြိမ်သက်သွားသည်။ တကယ်ပင် ဦးဉာဏ၏ နှလုံးသားတို့ ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ နူးညံ့သွားသည်။ ဘုရားသောက်တော်ရေကို လဲနေရင်း စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အဟုန်ဖြင့် အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာနေလေတော့သည်။ ဦးမြိုင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်လျက် သူ့ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုသော မျက်လုံးများဖြင့် မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေသည်။

“ဪ၊ လူတွေ လူတွေ။ ဒုက္ခသည်တွေ။ ချမ်းသာချင်လွန်း လို့ သူ့ထက်ငါ ရှာဖွေနေကြသူတွေ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သတ္တဝါတွေ။ ဆင်းရဲကို ဆင်းရဲမှန်း မသိ၊ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း မသိ လောက်အောင်ကို မောဟအမှောင်ဖုံးနေတဲ့သူတွေ ဒကာကြီးရဲ့”

“မှန်ပါ”

“ကျုပ်တို့လည်း ချမ်းသာချင်တဲ့အထဲမှာ ပါတာပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်းက တူမှ မတူဘဲ။ လမ်းချင်းက တူမှ မတူဘဲ။ ကျုပ်တို့က စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ ချမ်းသာမှုကိုရှာတဲ့သူတွေ။ သူတို့က ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းနဲ့ ချမ်းသာမှုကိုရှာတဲ့သူတွေ။ ဦးတည်ချက်ချင်း ကိုက ကျောခိုင်းဆန့်ကျင်နေကြတာကလားဗျာ။ အင်း. . . ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ နာမရူပံ အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တံ ဆိုတာကို မေ့လျော့နေကြတဲ့ သူတွေပေါ့ဗျာ။ မေ့လျော့နေကြတဲ့ သူတွေပေါ့။ ကိုင်း. . . ကိုင်း၊ အချိန်ရှိတုန်း ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းစကြရအောင် ဒကာကြီး။ စကြရအောင်”

ထို့နောက်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ဦးဉာဏက တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လေသည်။ ပြီးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အသာယှက်ကာ ခါးကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထားလေသည်။ မျက်လုံးတို့ကိုလည်း မှိတ်လိုက်ကာ စိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်သို့ စ၍တင်လေသည်။ ဦးမြိုင်ကလည်း သူ့ဆရာတော်နောက်ပါးမှ အသာထိုင်ကာ တရားနှလုံးသွင်းခြင်း အမှုကို စ၍ပြုလေသည်။

အမှောင်ရိပ်များက စိုးမိုးလွမ်းခြုံစပြုလေပြီ။ မကြာမီ မိုးချုပ် ပေတော့မည်။ သားငှက်တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘာသာဘာဝ အော်မြည် သံတို့လည်း အသံစဲစပြုလေပြီ။

ညသည်အမှောင်နှင့်အတူ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကိုပါ ယူဆောင် လျက် ရောက်လာပေတော့သည်။ ထိုအခါ ထိုဆိတ်ငြိမ်ခြင်းတို့ကပင် သက်ဆိုင်သူတို့အတွက် ကြီးမားသော အကူအပံ့ကြီးသဖွယ် ဖြစ်စေ ပေတော့သည်။ ။

တယ်သူစပြုလို့ လွတ်ပါနိုင်

ကျွန်တော်တို့ A3 လုပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်တူသုံးယောက် ရှိပါသည်။ သုံးယောက်စလုံး၏နာမည်မှာ ကျော်အောင် ပင်ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် နာမည်ချင်းတူသော်လည်း လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် စရိုက်ဝါသနာတို့ကအစ မတူကွဲပြားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ပထမ ကျော်အောင်တစ်ယောက်၏ ပုံပန်းမှာ ပုပုသေးသေး၊ ညစ်စုတ်စုတ်နှင့်ဖြစ်ကာ အရက်သမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါ သည်။ အရက်ကို တစ်နေကုန် တစ်မိမ့်မိမ့်နှင့် သောက်နေတတ်သူဖြစ် ပြီး မိန်းမနှင့်သားသမီးများကိုလည်း အလွန်နှိပ်စက်ကလူ ပြုတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း သင့်မြတ်သူ မဟုတ် ပြန်ပါ။ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် အမြဲတစေ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေ တတ်သည်။ ရန်ဖြစ်လျှင် တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲလုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိ သူလည်း ဖြစ်သည်။ မကြာမကြာဆိုသလို ဓားကိုင့်ပြီး လမ်းပေါ် ထွက် စိန်ခေါ်နေတတ်သောသူကို အများက ဓားကျော်အောင် ဟုပင် နာမည်ပေးထားကြပါသည်။

နောက်ကျော်အောင်တစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းတုံးပြောင် ပြောင်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် လူထွားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူလည်း အရက်ကိုတော့ ကင်းသူမဟုတ်ပါ။ သောက်တတ်သူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဓားကျော်အောင်လောက် မသောက်သလို ရမ်းလည်း မရမ်းပါ။ သူ့ ဝသီက အရက်ကလေး နည်းနည်း ထွေလာသည်နှင့် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးကာ ပျော်နေတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ နဂိုကပင် သဘင်ဝါသနာ အလွန်ကြီးလှသူဖြစ်သည်။ အလုပ်အားသည်နှင့် သူ့တဲထဲမှာ ဆိုင်းဆင့်၊ ငိုခြင်း၊ နှစ်ပါးသွား၊ မြိုင်ထ စသည်တို့ကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဟဲနေတတ်သူဖြစ်သည်။ ဝါသနာတူသူတချို့က သူ့တဲတွင် လာရောက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြပြီး ဇာတ်ထောင်လေ့ရှိကြပါသည်။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ရွှေမန်းကျော်အောင်ဟု နာမည်ပေးထားကြသည်။

တတိယကျော်အောင်ကတော့ ဘကျော်အောင် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အသားလတ်လတ်၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ တည်သီးခန့်ရှိသော သူ့သျှောင်ကလေးကို အမြဲတစေ ပဝါကလေး ပတ်ထားတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူက ဘုရားကို မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် ရှိခိုးသည်။ အကြာကြီး ရွတ်ဖတ် သရဏာယ်ကာ ရှိခိုးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓဝင်၊ ဇာတ်နိပါတ်၊ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့ကို နှံ့စပ်သူဖြစ်ပြီး တဲနီးနားချင်းများကို အခါအားလျော်စွာ တရားဟောတတ်လေသည်။ ဘာသာရေးစာပေနှင့် ဗဟုသုတပြည့်စုံသူမို့ ကျွန်တော်အပါအဝင် ပင်တိုင်ပရိသတ်တချို့က သူ့တဲမှာပင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သူ့တရားကိုလည်းနာရင်း မေးမြန်းစရာရှိတာ မေးမြန်း၊ ဆွေးနွေးစရာရှိတာ ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြပါ

သည်။ သူ့ကိုတော့ ရှေ့ကျော်အောင်နှစ်ယောက်နှင့် ပညတ်ကွဲအောင် ကျွန်တော်တို့က ဘကျော်အောင် ဟု ဝိသေသပြုထားကြပါလေသည်။

ယနေ့ည ဘကျော်အောင်တဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် ပရိတ်သတ်က စုံလင်လျက် ရှိလေပြီ။ ရေနှေးကြမ်းအိုးတစ်အိုးကို အလယ်တွင်ချ၍ လူကြီးလူငယ်ရောရာ ဆယ်ဦးခန့်က ဘကျော်အောင်ကို ဝန်းရံလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာသည်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်က ထိုင်စရာနေရာ ချဲပေးသည်။ ကျွန်တော်က အသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဘကျော်အောင်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရုံကြည့်ကာ သူ့စကားကို အမျှင်မပြတ် ဆက်ပြောနေလေသည်။

“ဒီတော့ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဉာဏ်ချင်းသာ ပြိုင်လို့ရမယ်။ ကံချင်းတော့ ပြိုင်လို့မရဘူးကွ။ ကံမှာ အတိတ်ကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံဆိုပြီး ရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ အတိတ်ကပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးပြီဆိုမှဖြင့် ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေနေတော့တာပဲ။ ရေနံတူးတူး၊ အရက်ပဲ ရောင်းရောင်း၊ အမဲပဲ ပေါ်ပေါ်ပေါ့ကွာ။ အဲ၊ နောက်တစ်ယောက်က သူ ရတာကို မြင်တော့ သူ့လိုပဲ ရမယ်ထင်ပြီး သူလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြည့်တယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မရဘူး၊ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ကံချင်း မတူလို့ပဲကွ။

အနီးဆုံး တို့ ရေနံလောကမှာပဲ မင်းတို့ ကြည့်ပါ။ ရချင်တဲ့သူ က ခဏလေးပဲ လုပ်လိုက်ရတယ်။ ပီပါတစ်ရာနှစ်ရာ ချက်ချင်းကို ပွသွားတာ။ မွဲချင်တဲ့ကောင်ကျတော့ ငါးနှစ်လုပ်လည်း မထူးဘူး။ ဆယ်နှစ်လုပ်လည်း မထူးဘူး။ ဒုံရင်းဟာ ဒုံရင်းပဲ။ လုပ်လေ မြုပ်လေပဲ။ ဒီထက်မိုက်တဲ့သူကျတော့ ကံမရှိ၊ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲ ဆိုသလို မခံချင်စိတ်နဲ့ စွတ်လုပ်ရာက အိမ်တွေပြုတ်၊ ကားတွေ ပြုတ်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ လယ်ယာတွေပြုတ်နဲ့ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကို ကျေရာမို့လား။ ဘာမဆို စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြ မောင်တို့။ ဘယ့်နှယ်ကွာ၊ လုပ်တိုင်းသာ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် လောကမှာ လူတိုင်းလိုလို ချမ်းသာနေကြတော့မှာပေါ့။ နောက်တစ်ခုက ဒီမှော် ဆိုတဲ့ သဘောသဘာဝကိုက . . . ”

ဘကျော်အောင်က စကားကိုခေတ္တရပ်၍ ပါးစပ်ထဲမှကွမ်း လုတ်ကို လက်ဝါးခံပြီး ထွေးထုတ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ပြော လက်စ စကားကို ဆက်လေသည်။

“မှော်ဆိုတာဟာ ရွှေမှော်၊ ကျောက်မှော်၊ ရေနံမှော်ဆိုတဲ့ မှော်တွေကိုမှ မှော်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ တောကြီးမျက်မည်း၊ စုံမြိုင်ဂနိုင်းတွေကိုလည်း မှော်လို့ခေါ်သကွ။ နောက်တစ်ခုက လှည့် စားတတ်၊ ပြုစားတတ်တဲ့ အတတ်ပညာတွေကိုလည်း မှော်လို့ပဲ ခေါ်ပြန်တယ်။

သူ ပညတ်သွားတဲ့စကားက ဘယ်လောက်မှန်သလဲဆိုတော့ မင်းတို့လက်တွေ့ပဲ ကြည့်လေ။ ရေနံတူးခါစက အဆင်လေးကို ချောလို့၊ ဆီကလေး အနည်းအကျဉ်းရတော့ စိတ်တွေကို တက်ကြွ လို့၊ ဟော၊ မကြာပါဘူး။ အဲဒီတက်ကြွတဲ့စိတ်နဲ့ လောဘတွေကြီးပြီး

နောက်လည်းရဦးမှာပဲဆိုတဲ့ ထင်တလုံးနဲ့ ရှိသမျှ ပုံအောပြီး ကြိတ် လိုက်တာ၊ ရှိသမျှ ခွက်ခွက်လန်အောင် ပြောင်ပါရောလား။

ဒါ ဘာကိုပြသလဲဆိုတော့ ပထမ သူက အရိပ်အယောင် လေးပြပြီး သူ့ဘက်ပါအောင် ဖြားယောင်းတဲ့သဘော၊ များခေါ်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒါကို ကိုယ်က တကယ်မှတ်ပြီး ထလည်းသွားလိုက်ရော ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာမှ မရတော့ဘူး။ သူကချည်း အကုန် လုံး ဝါးမျိုသွားတော့တာပဲ။ ဒါဟာ မှော်ရဲ့ပြုစားတာ၊ လှည့်စားတာ ကို ခံရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒီတော့က ဘယ်အရာမဆို ကြပ်ကြပ်ဂရု စိုက်ကြ မောင်တို့။ ကိုယ် လိုချင်တာ၊ ကိုယ် ရချင်တာချည်းပဲ မကြည့်ဘဲ ကိုယ် ခံရမယ့်ဘက်ကိုလည်း များများကြီး ထည့်တွက်ပြီး သတိတမံ၊ ဉာဏ်မြေကတုတ် ဆိုသကဲ့သို့ . . . ”

ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်က တဲအတွင်းသို့ ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာခဲ့သည်မို့ ဘကျော်အောင်၏ စကားစ ပြတ်သွားသည်။ အား လုံးကလည်း ထိုသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုသူက သောက် ရေအိုးစင်ဆီသို့ ဦးစွာသွားပြီး ရေကိုခပ်၍ အငမ်းမရ သောက်နေ လေသည်။

“ဟဲ့ မြကြီး၊ နင့်ကြည့်ရတာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ် လာတာလဲ”

ဘကျော်အောင်က မေးလိုက်သည်။ မြကြီးက သောက်ရေ ခွက်ကို အဖုံးပေါ်ပြန်တင်ရင်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလေ သည်။

“သ . . . သရဲခြောက်လိုက်လို့ဗျ”
သူ တကယ်ကြောက်နေပုံရသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေပြူးကာ နားရွက်တွေက စွင့်ကားနေလေသည်။ ကျွန်တော်က-

“တို့ အခုပဲ မှော်တို့ ကဝေတို့အကြောင်း ပြောနေကြတာ။ မင်းရဲ့ သရဲအကြောင်းဆက်လိုက်ရင် ပိုပြည့်စုံသွားတာပေါ့”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ဝါးခနဲပွဲကျသွားလေသည်။ မြကြီးက စင်ပေါ်သို့တက်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ပုဆိုးခါးပုံစံဖြင့် သုတ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာဗျ။ ဟို ထန်းခြောက်ပင်ကွေ့ ဘုရားပျက်နှစ်ဆူနားက ခြောက်လွတ်လိုက်တာ”

“မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကံကြီးကုန်းက ပြန်လာတာ ဘရ။ ဆီခပ်တဲ့ ရစ်ဘီးလေးက ကျိုးသွားလို့ ကိုသာလှဆိုတဲ့သူဆီက ခဏသွားငှားပြီး ပြန်လာခဲ့တာ။ အဲဒီ ဘုရားနှစ်ဆူနားလည်းရောက်ရော မိန်းမငိုသံ ကြီး ကြားလိုက်ရတာဗျာ။ တကယ် ပီပီသသကြီးပါ။ ပြောရင်း ကြက်သီးတွေ ထလာပြန်ပြီ”

မြကြီးအသံက ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘကျော် အောင်က-

“အင်း။ မြကြီးကြုံခဲ့ရတာ တကယ် ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာတော့ အတပ်မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာဟာ ဟိုတုန်းက တည်းက ရာဇဝင်ရှိခဲ့တဲ့ နေရာပဲ”

“ဟုတ်လား ဘ။ ဘယ်လို ရာဇဝင်လဲ။ လုပ်ပါဦး။ ကျွန်တော် တို့လည်း သိထားရတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်လိုက်သည်။ ဘကျော်အောင်က ရေခွေးကြမ်းကို ငုံ့သောက်လိုက်ပြီး လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်သည်။

“အဟမ်း. . . အဟမ်း. . . အဲဒီ ရာဇဝင်ကို အတိအကျ တော့ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနားက ဖြတ်သွားရင် တစ်ခါ

တလေ အမျိုးသမီးငိုသံ ကြားရတယ်လို့တော့ တို့ ငယ်ငယ် ကတည်းက လူတိုင်း ပြောနေကြတာ ကြားဖူးတာပဲကွ။

အဲဒီနားမှာ သိုက်ဆရာတစ်ယောက် သိုက်ပြောင်းတာ ခရီး လွန်နေတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မ တစ်ယောက်ကို သူတို့ပြောင်းတဲ့ဆီ မခေါ်ဘဲ ဘုရားနှစ်ဆူမှာ ခြေချုပ်နဲ့ ဒဏ်ပေးထားခဲ့သတဲ့။ ဒါကြောင့် လာသမျှ လူတွေကို ဒီဥစ္စာစောင့်မကပဲ ခြောက်ခြောက်လွတ်နေတာတဲ့။ အခု မြကြီးကို အသံနဲ့ခြောက်လွတ်လိုက်တာလည်း သူ အခုထိ မကျွတ်နိုင်၊ မလွတ်နိုင်သေးလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဘကျော်အောင် စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများက မြကြီးထံသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ လူရွယ်တစ်ယောက်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်-

“ကြည့်ရတာ ဥစ္စာစောင့်မက တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ကြာတော့ အဖော်လိုချင်တာနဲ့ ကိုမြကြီးကို ခေါ်ထားချင်နေသလား မှ မသိတာ”

ဟုပြောလိုက်လေသော် မြကြီးမှာ မျက်နှာကြီး သွေးဆုတ်သွားကာ “တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ။ ဖွဟဲ့၊ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ” ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်၌ ကျန်လူအားလုံးက အိုးခနဲ ပွဲကျသွားကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် သတင်းထူးတစ်ခုက မှော်ရိုးတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

“ဘုရားနှစ်ဆူမှာ လူတစ်ယောက်သေနေသတဲ့”

“ရင်ဘတ်မှာလည်း ဓားဒဏ်ရာကြီးနဲ့တဲ့”

“သေတဲ့လူက ယောက်ျားကြီးတဲ့”

ထိုသတင်းကြောင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘုရားနှစ်ဆူသို့ ကျွန်တော်အပါအဝင် လူတော်တော်များများ သွားကြည့်ကြသည်။ တကယ်ပင် ဓားဒဏ်ရာတွေနှင့် လူတစ်ယောက် သေနေသည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ခပ်ဝဝ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ညကတည်းက အသတ်ခံထားရသည်မို့ သွေးစများက ခြောက်သွေ့လျက် ရှိလေသည်။

မကြာမီ ရဲများရောက်ရှိလာသည်။ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာကို စုံစမ်းလေ့လာပြီး ပေကြိုးတိုင်းခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခင်းတို့ကို ပြုလေသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို ရေနံမတိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ လှည်းဖြင့် သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

ညနေစောင်းရောက်တော့ နောက်ထပ် သတင်းထူးတစ်ခုကို ကြားကြရပြန်လေသည်။

“သတ်တဲ့လူက ရဲစခန်းမှာ သွားအဖမ်းခံသတဲ့”

“လူသတ်တရားခံက မှော်ထဲမှာ ကွမ်းယာရောင်းနေတဲ့ မိငြိမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတဲ့”

“သေတဲ့လူကြီးနဲ့ မိငြိမ်းက ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဝန် ရှိနေသတဲ့။ သူ့ကို တရားဝင်ယူပါလို့ပြောတော့ မယူနိုင်ဘူး ငြင်းတာနဲ့ အသေသတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့”

ညပိုင်းရောက်တော့ ဘကျော်အောင်ထဲမှာပင် ကျွန်တော်တို့ စုဝေးမိကြပြန်သည်။ ထိုသတင်းထူးအကြောင်းကိုပင် တစ်ယောက်

တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေမိကြသည်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းကို ဆက်စပ်စဉ်းစားမိသလောက် ပြောလိုက်မိသည်။

“လက်စသတ်တော့ ညက မြကြီး မိန်းမငိုသံ ကြားတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဥစ္စာစောင့်မ ဟုတ်ရမှာလဲ။ မိငြိမ်းငိုသံပဲပေါ့ဗျာ။ မိငြိမ်းက သူ့လူကြီးနဲ့ ဘုရားနှစ်ဆူမှာ ချိန်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဟိုလူက သူ့ကိုမယူနိုင်ဘူးလို့ပြောတော့ မိငြိမ်းက ဝမ်းနည်းပြီး ငိုပါလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ စိတ်နာပြီး အသေသတ်ပစ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုဝိုင်းသိန်းဆိုသူက ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“သေတဲ့သူက ကျွန်တော်တို့ရွာသားဗျ။ နာမည်က သန်းဒွန်းတဲ့။ ရေနံမ ဟိုဘက် ဒီးဒုတ်ကဲရွာကပါ။ ဒီကောင်က နဂိုကတည်းက နာမည်ကြီး လူရှုပ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မိန်းမ မစန်းနွဲ့ဆိုတာကတော့ ရုပ်ချော သဘောကောင်းလေးပါဗျာ”

ဒီ သန်းဒွန်းက ရွာမှာကတည်းက ရွာသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ယောက်ျားက ကျေးရွာ တီးဝိုင်းက မောင်းသမားလေးဗျ။ တကယ့် လူရိုးလေး။ တစ်နေ့မှာ သန်းဒွန်းက သူ့မိန်းမကို ကြာခိုနေတာ ပက်ပင်းမိတာနဲ့ မောင်းသမားကလေးက ဓားနွဲ့ထလိုက်ရာက သန်းဒွန်း ဒီမှော်ထဲကို ပြေးလာတာဗျ။ မှော်ထဲရောက်တော့လည်း ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်တဲ့သူဆိုတော့ တစ်ခုလပ်မလေး မိငြိမ်းနဲ့ ရှုပ်ပြန်တာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ မိငြိမ်းလက်ချက်နဲ့ ကိစ္စချောပြီး မိုက်ဖာတ်သိမ်းရတော့တာပေါ့ဗျာ”

ကိုဝိုင်းသိန်းစကားဆုံးသည်နှင့် ဘကျော်အောင်က အားလုံးကို တရားချလိုက်လေသည်။

“အိမ်၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ် ပြန်ရတာပဲပေါ့ကွယ်။ အကုသိုလ်ကျူးလွန်တဲ့ သူ့ဆီကို အကုသိုလ်ပဲ ပြန်လာတာပေါ့။ တို့ဘုရားဟောခဲ့တာကို မယုံမရှိကြနဲ့ဟေ့။ မကောင်းမှုကို အရင်းတည်ပြီး ကြီးပွားနေတဲ့သူတွေကိုများ ယောင်မှားလို့တောင် အထင်မကြီးလိုက်နဲ့နော်။ အဲဒီလူကို အကုသိုလ်ကံက အနှေးနဲ့အမြန် အကျိုးပေးဖို့ အဆင်သင့်စောင့်နေပြီးသားပဲ။ ဝဋ်ကြေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြေးမလွတ်ဘူးကွယ်တို့။ ထမင်းလေးတစ်လုတ်စားရဖို့ အရေး သံသရာဘေးကိုမမြင်ဘဲ ဘာမဆို မလုပ်မိကြဖို့ ကြပ်ကြပ် သတိဆောင်ကြပါ မောင်တို့ရယ်”

ဘကျော်အောင်စကားဆုံးသည်နှင့် စကားဝိုင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အခြားသူတို့၏ စိတ်တွင် မည်သို့ရှိသည် မသိပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်တော့ သန်းဒွန်းသေဆုံးမှုနှင့် ဘကျော်အောင်၏ ဆုံးမစကားတို့ကို ဆက်စပ်တွေးယူမိလိုက်ကာ သံဝေဂ အရကြီးရလျက် ရှိနေမိပါတော့သည်။

